

Fredag den 18. marts 2011 (D)

1

67. møde

Fredag den 18. marts 2011 kl. 10.00

Dagsorden

1) 1. behandling af lovforslag nr. L 157:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Tabt arbejdsfortjeneste og handicapbil til familier med børn med funktionsnedsættelse anbragt uden for hjemmet).

Af socialministeren (Benedikte Kiær).
(Fremsættelse 24.02.2011).

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 74:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af sociale komiteer til godkendelse af forsøg med mennesker på det sociale område.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsættelse 11.02.2011).

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 149:

Forslag til lov om ændring af integrationsloven, lov om danskuddannelse af voksne udlændinge m.fl. og forskellige andre love. (Anvisning af bolig til flygtninge og udvidelse af kredsen af prøveberettigede ved prøve i dansk m.v.).

Af integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech).
(Fremsættelse 23.02.2011).

4) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til integrationsministeren om asylbørn.

Af Margrethe Vestager (RV) m.fl.
(Anmeldelse 01.02.2011. Fremme 03.02.2011). Eventuel afstemning udsættes til tirsdag den 22. marts 2011.

Niels Helveg Petersen (RV), Michael Aastrup Jensen (V), Jeppe Kofod (S), Holger K. Nielsen (SF) og Naser Khader (KF):

Hasteforespørgsel nr. F 31 (Hvad kan regeringen oplyse om situationen i Mellemøsten og Nordafrika i lyset af begivenhederne i de næste uger, herunder især hvad Danmark alene, sammen med andre lande og FN og EU kan gøre for at beskytte civilbefolkningerne og forhindre blodsudgydelser og for at fremme demokrati, menneskerettigheder og økonomisk og social udvikling?)

Per Clausen (EL), Kristian Thulesen Dahl (DF) og Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Hasteforespørgsel nr. F 32 (Vil ministeren redegøre for konsekvenserne, hvis Danmark tilslutter sig europagten?)

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Medlemmer af Folketinget Christine Antorini, Anne Bastrup, Marianne Jelved, Johanne Schmidt-Nielsen m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at tage følgende forespørgsel til undervisningsministeren og transportministeren tilbage:

Forespørgsel nr. F 19 (Hvordan vil regeringen sikre et Danmark i balance og give flere unge mulighed for at gennemføre en ungdomsuddannelse, når regeringen netop har hævet transportprisen for unge på ungdomsuddannelser med op til 70 pct. i områder af Danmark, hvor der er langt til uddannelser, og når regeringen samtidig har planer om at fjerne de unges SU, hvis de er hjemmeboende?)

Denne forespørgsel er hermed bortfaldet.

Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har afgivet:

Beretning om pattegrisedødelighed.
(Beretning nr. 4).

Kl. 10:00 Beretningen vil fremgå af www.folketingstidende.dk.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende meddelelser:

Per Clausen (EL) m.fl.:

Forespørgsel nr. F 30 (Vil ministeren redegøre for, hvad han vil gøre for at sikre billigere færgeforbindelser til Samsø, Læsø og Ærø?)

Det første punkt på dagsordenen er:

1) 1. behandling af lovforslag nr. L 157:

Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Tabt arbejdsfortjeneste og handicapbil til familier med børn med funktionsnedsættelse anbragt uden for hjemmet).

Af socialministeren (Benedikte Kiær).

(Fremsættelse 24.02.2011).

Kl. 10:02

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Fru Anne-Mette Winther Christiansen som ordfører for Venstre.

Kl. 10:02

(Ordfører)

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Forslaget her er jo en udmøntning af satspuljeaftalen og handler om, at familier med børn med funktionsnedsættelse skal kunne leve et familieliv, der ligger så tæt på det normale som overhovedet muligt, på trods af barnets funktionsnedsættelse.

Vi går her ind og er med til at støtte op om, at der skal være en mulighed for, at der kan søges hjælp til dækning af tabt arbejdsfortjeneste til personer, der i hjemmet forsørger et barn under 18 år med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller indgribende kronisk eller langvarig lidelse.

En anden del af lovforslaget handler så om, at vi kigger på muligheden for at få støtte til køb af handicapbil, for vi skal også gøre hverdagen så nem som overhovedet muligt for personer med en varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, og der skal være mulighed for, at man kan hjælpe de unge under 18 år i de familier.

I satspuljeforligskredsen er vi enige om, at børn og unge under 18 år også skal have ret til at få bilstøtte i videre omfang end efter de gældende regler, så alt i alt er det et rigtig flot lovforslag, og Venstre støtter det.

Kl. 10:03

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. René Skau Björnsson som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 10:03

(Ordfører)

René Skau Björnsson (S):

Tak. Det her lovforslag er jo en del af udmøntningen af satspuljeaftalen for 2011, som vi fra socialdemokratisk side var med til at forhandle på plads i efteråret. Og selv om der var langt færre midler at gøre godt med i år, lykkedes det alligevel at finde penge til forbedringer af handicappedes vilkår, hvilket jeg synes er meget positivt. Det er godt, at det her lovforslag lægger op til, at forældre fremover kan få kompensation for tabt arbejdsfortjeneste, når deres anbragte barn indlægges på hospital og forældrenes tilstedeværelse er en nødvendig konsekvens af den funktionsnedsættelse, barnet har, og det mest hensigtsmæssige for barnet.

Vi synes også, det er rigtig, at lovforslaget nu udvider målgruppen for, hvornår man kan få støtte til køb af handicapbil, så kommunerne får mulighed for at bevilge en handicapbil, når et barn med funktionsnedsættelse anbringes eller er anbragt uden for hjemmet. Alle høringsberettigede har også taget godt imod forslaget, så det er rigtig gode forbedringer, der er lagt op til.

Når det er sagt, synes jeg også, det er vigtigt at slå fast, at de her forbedringer kun er et meget lille plaster på såret efter de store nedskæringer, som regeringen og Dansk Folkeparti trumfede igennem

på handicapområdet med genopretningspakken lige før jul, hvor man indførte et loft over ydelsen for tabt arbejdsfortjeneste til familier, som passer deres barn med handicap hjemme. Det er jo besparelser, der løber op i nærheden af 300 mio. kr., og der er de små 4 mio. kr., vi bruger her, en meget lille dråbe og en meget lille forbedring. Men fra Socialdemokraternes side er vi glade for, at vi nu kan trække lidt i den rigtige retning igen, og af den grund støtter vi forslaget.

Kl. 10:05

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Tina Petersen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 10:05

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Forslaget her er et forslag, som er fremsat af ministeren og er en del af udmøntningen af satspuljen for år 2011. Det forelagte forslag indeholder to ret vigtige elementer og er en klar forbedring af de nuværende regler.

Den første del af forslaget handler om ændringer af regler om hjælp til dækning af tabt arbejdsfortjeneste ved pasning af børn med en funktionsnedsættelse eller en indgribende lidelse. Med forslaget her ønsker man at fravige de gældende regler, som de eksisterer i dag, nemlig at barnet i forbindelse med indlæggelse på hospital skal være forsørget i hjemmet, hvis forældrene skal kunne ansøge om kompensation for tabt arbejdsfortjeneste m.v. Dette ændres nu til, at for børn med en funktionsnedsættelse anbragt uden for hjemmet anses det for mest hensigtsmæssigt for barnet, når moderens eller faderens tilstedeværelse på et hospital er nødvendigt for barnet på grund af bl.a. barnets handicap og omfanget af dette.

Anden del er vedrørende handicapbiler. Der er det ønsket, at man i forslaget udvider målgruppen for støtte til køb af handicapbil, således at der i et vist omfang i forhold til i dag vil være adgang til at bevare en bevilget handicapbil eller få bevilget en handicapbil, når barnet med funktionsnedsættelse anbringes eller er anbragt uden for hjemmet.

Dansk Folkeparti ser det forelagte som en ganske, ganske god forbedring på området og kan derfor tilslutte sig det forelagte.

Kl. 10:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så gætter jeg på, at det er fru Özlem Sara Cekic som ordfører for SF, selv om det er et andet navn, der står på min liste.

Kl. 10:07

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Tak. Jeg er faktisk ikke ordfører på det, men fru Anne Baastrup er forsinker, så derfor læser jeg hendes tale op.

Lovforslaget giver forældre til børn med funktionsnedsættelse bedre muligheder for støtte, selv om deres børn er anbragt uden for hjemmet. Forslaget gør det dels muligt, at forældre til børn med funktionsnedsættelser anbragt uden for hjemmet kan få refunderet tabt arbejdsfortjeneste, hvis der er brug for det, og de kan tage med deres børn på hospitalet, dels giver det denne gruppe af forældre lettere mulighed for at få støtte til køb af handicapbil, selv om deres barn med funktionsnedsættelse anbringes eller er anbragt uden for hjemmet.

Alle høringsssvarene er positive, og vi støtter også selv lovforslaget. Det vil gøre det en lille smule lettere for den her gruppe forældre i deres hverdag, hvor de har mange udfordringer at slås med.

Jeg lovede også fru Anne Baastrup lige at understrege, at det her, som ordføreren fra Socialdemokratiet også understregede tidligere,

er et lille plaster på såret. Det er et lille skridt i den rigtige retning, men med de nedskæringer, der har været på handicapområdet, trænger vi til et langt større løft af den her gruppe forældre og deres børn.

Kl. 10:09

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Vivi Kier som konservativ ordfører.

Kl. 10:09

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Fra konservativ side vil jeg også tilslutte mig koret af positive stemmer omkring det her lovforslag, fordi vi jo netop nu sikrer, at de familier, der har et handicappet barn og som følge af dette handicap og deraf følgende funktionsnedsættelse har barnet anbragt uden for hjemmet, nu også får en mulighed for både at kunne modtage kompensation for tabt arbejdsfortjeneste og mulighed for at få en handicapbil, så det stadig væk er muligt, at man kan tage sit barn med hjem osv.

Forslaget i dag udspringer, som mange før mig har sagt, af et stort politisk ønske og skal ses i forbindelse med udmøntningen af satspuljen for 2011. Forslaget er en klar forbedring af de eksisterende regler, så fra konservativ side kan vi varmt tilslutte os forslaget.

Kl. 10:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Nadeem Farooq som radikal ordfører. Velkommen til.

Kl. 10:10

(Ordfører)

Nadeem Farooq (RV):

Tak. Lovforslaget er reelt en udmøntning af satspuljeaftalen, som de andre partier også har været inde på. I Det Radikale Venstre er vi naturligvis tilfredse med, at også børn med funktionsnedsættelse anbragt uden for hjemmet nu får mulighed for at leve et så normalt liv som muligt. Det skønnes, at ca. 1.000 familier vil blive omfattet af den foreslåede ændring. Med denne ændring gør vi reelt en forskel for rigtig mange udsatte børn, og det er vi rigtig glade for i Det Radikale Venstre.

Vi støtter naturligvis forslaget, men vi ønsker i den videre behandling, at kommunernes behov for præciseringer bliver nøje overvejet, jævnfør høringsvaret fra KL. Tak.

Kl. 10:11

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 10:11

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Enhedslisten kan også støtte forslaget. Det er jo lidt absurd at stå her med et forslag, som gør nogle rigtig gode ting for forældre med handicappede børn, når vi for ikke særlig lang tid siden stod med det forslag, hvor Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti skar ned på muligheden for at få kompensation for tabt arbejdsfortjeneste for forældre med handicappede børn. Der er simpelt hen overhovedet ingen sammenhæng i den politik, man fører fra regeringen og Dansk Folkepartis side. Men det her konkrete forslag synes vi er fornuftigt. Vi er imod, at man finansierer det via satspuljen, vi kan ikke forstå, hvorfor det er kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister og dagpengemodtagere og folkepensionister, der skal betale for vores socialpolitik i Danmark. Det burde være noget, der var på finansloven, det burde være noget, alle vi, der tjener rigeligt, var med til at

betale for, frem for at det kun er dem med de allerlaveste indtægter, der skal betale.

Derudover er der et problem. Vi går jo ud fra, at det her er noget, som man mener skal være permanent, og satspuljen er jo beregnet til initiativer, som man skal prøve af i en kortere tid, så derfor vil vi klart arbejde for, at det her kommer over på finansloven og bliver finansieret der, men vi støtter forslaget.

Kl. 10:12

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det socialministeren.

Kl. 10:13

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak for alle de bemærkninger, der er kommet fra partierne til det her lovforslag, og jeg er glad for at kunne konstatere, at forslaget har en bred opbakning.

Forslaget bygger på det grundlæggende synspunkt, at familier med børn med funktionsnedsættelse skal kunne leve et familieliv så normalt som muligt på trods af barnets funktionsnedsættelse. Dette gælder, uanset om barnet bor hos forældrene eller er anbragt uden for hjemmet.

Omkring tabt arbejdsfortjeneste har regeringen lagt vægt på, at det med dette forslag bliver sikret, at ikke kun forældre til hjemmeboende børn med funktionsnedsættelse, men også forældre til anbragte børn får mulighed for at modtage kompensation for tabt arbejdsfortjeneste ved barnets hospitalsbesøg.

Omkring handicapbiler har vi lagt vægt på, at adgangen til at bevare eller nybevilge en bil bliver forbedret med forslaget i de situationer, hvor en bil er nødvendig for befordring i forbindelse med barnets eller den unges besøg i hjemmet, under ferie eller i forbindelse med andre aktiviteter.

Ud over forholdene omkring anbringelse af børn med funktionsnedsættelse, som løses med dette lovforslag, har vi i satspuljeaftalen for 2011 afsat midler til at sikre, at Socialministeriets regelsæt tydeliggør kompensationsmulighederne i lovgivningen, f.eks. støtte til hjælpemidler, og afspejler de særlige problemstillinger og behov, som denne gruppe af børn og unge har. Arbejdet er sat i gang, og jeg forventer, at det kan afsluttes hen over sommeren her i år.

Jeg ser frem til behandlingen af lovforslaget i udvalget.

Kl. 10:14

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen afsluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 74:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af socioetiske komiteer til godkendelse af forsøg med mennesker på det sociale område.

Af Line Barfod (EL) m.fl.
(Fremsættelse 11.02.2011).

Kl. 10:15

Forhandling

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Forhandlingen er åbnet. Socialministeren.

Kl. 10:15

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Forslagsstillerne vil med forslaget B 74 pålægge regeringen at fremsætte lovforslag, der forpligter regionsrådene til at oprette socioetiske komiteer, som skal godkende forsøg med mennesker på det sociale område. Lovforslaget skal fremsættes inden udgangen af 2011.

Som baggrund anfører Enhedslisten, at forslaget er inspireret af kvalitetssikringen på sundhedsområdet, hvor der på det medicinske område er tale om en kvalitetssikring af forsøg med mennesker, som ikke findes på det sociale område i forbindelse med behandlingstilbuddene. På den baggrund mener forslagsstillerne, at der bør stilles et minimum af kvalitetskrav til projekter og behandlingstilbud på det sociale område til sikring af borgernes rettigheder, sikkerhed og velvære.

Jeg vil gerne med det samme slå fast: Regeringen tror ikke, at nedsættelsen af socioetiske komiteer er vejen frem mod øget kvalitet i behandlingstilbuddene på det sociale område. Regeringens politik er derimod at tage udgangspunkt i de konkrete problemer og sætte målet ind der, hvor der er behov for det. Vi har ikke brug for mere bureaukrati på området, tværtimod.

Jeg er enig i, at der i flere tilfælde er for ringe viden om effekten af de sociale tilbud, men bedre viden om effekterne og mere evidens opnås ikke ved et etisk komitésystem, men derimod ved et vedholdende og langsigtet arbejde fra alle aktører på det sociale område. Det er et arbejde, som allerede er i fuld gang, og det er noget, som jeg vil vende tilbage til senere.

På det sociale område afprøves og udvikles socialfaglige metoder med det mål at få bedre dokumenterbare metoder i behandlingstilbuddene. Det er en helt grundlæggende forudsætning for, at vi kan blive bedre til at støtte socialt udsatte og forbedre deres livsbetingelser og muligheder. Hensynet til den enkeltes behov og sikkerhed står helt centralt. Det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for at stille de rette tilbud til rådighed og yde den rette støtte til borgerne. Enhedslisten fremfører, at der ikke er nogen kontrol med tilbuddene på det sociale område. Det er ikke korrekt. Der er ikke tale om vilkårlighed i tilbuddene eller Det Vilde Vesten på socialområdet.

F.eks. skal alle private tilbud om opholdssteder for børn og unge, private midlertidige botilbud for voksne og private ambulante behandlingstilbud for stofmisbrugere godkendes som generelt egnede af kommunalbestyrelsen som en betingelse for, at de konkrete tilbud kan bruges af kommunerne. Alle tilbud efter serviceloven er underlagt et løbende driftsorienteret tilsyn, bl.a. med den pædagogiske praksis. Derudover skal den visiterende kommune løbende følge op på, at tilbuddet leverer den indsats til borgerne, som er aftalt og nødvendig. Endvidere skal kommunerne også følge op med det personrettede tilsyn.

For alle instanser efter serviceloven gælder, at garantierne for borgernes retssikkerhed altid skal overholdes. En yderligere retssikkerhedsgaranti for borgerne er det sociale klagesystem. Borgerne kan klage over en myndighedsafgørelse og indbringe afgørelsen for

et socialt nævn eller Ankestyrelsen efter reglerne i retssikkerhedsloven.

Regeringen lægger stor vægt på, at klagesystemet i sociale sager yder en konkret beskyttelse af borgernes retssikkerhed. Vores hovedudfordring er ikke, at vi på det sociale område står med en masse videnskabelige forskningsprojekter, som vi skal have mere bureaukrati til at regulere. Opgaven består i stedet i, at vi skal have aktørerne på området, det vil sige staten, kommunerne, regionerne, leverandørerne og forskningen, til at skabe mere viden om, hvad der virker, og få denne viden brugt til gavn for borgerne.

Vi er i fuld gang på mange områder, og lad mig give nogle eksempler på, hvordan jeg mener at vi skal håndtere udfordringerne. Socialministeriet har en rolle i at gøre det lettere for kommunerne og leverandørerne at basere deres indsatser på viden om, hvad der virker.

Som eksempel på dette kan jeg nævne den videnportal, der i forlængelse af Barnets Reform er etableret i Servicestyrelsen. Her formidles forskningsmæssig viden om indsatser, der virker, og eksempler på dokumenteret god praksis i kommunerne og hos leverandørerne. Videnportalen skal samle denne viden, så den kan komme til gavn i den sociale praksis i kommunerne og hos leverandørerne.

Kl. 10:20

Som led i dokumentationsprojekterne samarbejder Socialministeriet med Kommunernes Landsforening og Finansministeriet for i flere tilfælde at få registreret de sociale ydelser på cpr-nummer-niveau. Det vil fremadrettet give langt bedre mulighed for at kunne følge op på indsatsernes effekter derved, at vi via registerforskning kan følge, hvordan borgerne, der har været mål for en bestemt indsats, klarer sig senere hen.

I forhold til udviklingen og implementeringen af nye metoder i satspuljeprojekter har Socialministeriet allerede stort fokus på, at projekterne skal tage afsæt i eksisterende viden om, hvad der virker, men undervejs også skal dokumentere deres effekt, så fagfolkene kan få at vide, hvilke metoder der skal tilbage i skuffen, og hvilke der bør udbredes til andre.

Kommunerne kan også gøre brug af fagligt funderede udrednings- og sagsbehandlingsmetoder som DUBU på børneområdet. Metoden understøtter en systematisk udredning af, hvad problemerne er, formulering af mål og mulighed for at kunne følge op på målene i hver enkelt sag og på tværs i kommunen. En række kommuner har også udviklet deres egne systemer til at følge op på resultaterne af indsatsen både i den enkelte sag og for de forskellige målgrupper i den sociale indsats, og det ser jeg også som en positiv udvikling.

I forbindelse med tilbudsportalen er der sat en proces i gang, med henblik på at det af hvert tilbud skal fremgå, hvilke metoder og resultater de kan levere for deres målgrupper. Målet er, at kommunerne bedre skal kunne finde det tilbud, som kan hjælpe borgerne bedst og billigst. Selvfølgelig skal den forskning, vi gennemfører, være etisk forsvarlig, ligesom den skal være fagligt velbegrunder og veludført.

Når forskning på det sociale område udbydes via Det Strategiske Forskningsråd, sker der derfor altid også en vurdering af etiske hensyn. Enhedslisten fremfører da heller ikke eksempler på forskningsindsatser på det sociale område, som rummer etiske problemstillinger, i begrundelsen for deres forslag. Jeg tror ikke, jeg vil gå så langt som formanden for Den Centrale Videnskabetiske Komité, som jo danner forbillede for Enhedslistens forslag, gør, når han i Kristeligt Dagblad i går kalder forslaget en fuldstændig vanvittig idé. Jeg vil nøjes med at konstatere, at Enhedslistens forslag blot vil give os mere overflødig bureaukrati i forhold til forskningsindsatsen, mens de grundlæggende problemer om viden om effekter af de sociale indsatser, som Enhedslisten peger på, forbliver uløste, hvis man vælger Enhedslistens løsning.

Det, vi i stedet skal, er at fortsætte ad det spor, vi allerede har lagt, og yde den brede indsats, der involverer aktørerne på det sociale område, i samarbejde med forskningen, så vi kan få mere viden om, hvad der virker, og få denne viden brugt helt ud i den lokale indsats.

Ja, det er et langt, sejt træk, men det er en af hovedudfordringerne for, at vi fremover kan levere en endnu bedre indsats til de borgere, der har brug for hjælp. Regeringen kan på den baggrund ikke støtte forslaget.

Kl. 10:23

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Der er en kort bemærkning fra fru Line Barfod.

Kl. 10:23

Line Barfod (EL):

Der er ingen, der kan være uenig i, at vi skal have mere forskning. Men på sundhedsområdet vil man jo ikke gå ind og sige: Vi tillader bare piller; hvis der kommer nogen, som har en ny god pille, så lad os prøve den, og så ser vi samtidig løbende på at have mere forskning. Nej, der har vi en række kvalitetskrav, før man får lov til at sælge en pille til mennesker i Danmark, fordi den kunne give bivirkninger.

Det er det tilsvarende, vi ønsker at have på socialområdet. Vi mener, at det kan have mindst lige så store konsekvenser for mennesker at blive udsat for et socialt forsøg som for et forsøg med piller. Men jeg kan forstå – og det er det, jeg gerne vil høre – at ministeren ikke mener, at man skal gribe ind, før det er konstateret, at der er nogle problemer med en eller anden behandlingsform. Først der skal vi gribe ind, ikke før vi udsætter mennesker for det.

Kl. 10:24

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 10:24

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Jeg tror, at fru Line Barfod blander tingene lidt sammen. Det ene er, at jeg fremhæver, at skal man levere en ydelse på det sociale område og skal man levere en indsats, så er der et grundigt tilsynssystem i Danmark fra kommunernes side, både i forhold til driften, det pædagogiske og det personrettede.

Det andet er, at jeg netop fremhævede, at hvis man skal gennemføre noget forskning på det sociale område, skal det selvfølgelig være etisk forsvarligt, fagligt velbegrundet og veludført, og det vil sige, at når forskning på det sociale område udbydes via Det Strategiske Forskningsråd, sker der netop også en vurdering af etiske hensyn. Det, som jeg umiddelbart hører, er, at det er et meget, meget bureaukratisk system, som Enhedslisten vil indføre, hvor vi faktisk i dag har et system, som kan gå ind og samle ting op og fjerne ting, som ikke er forsvarlige.

Kl. 10:25

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 10:25

Line Barfod (EL):

Jeg tror, at det, ministeren svarede, var, at ministeren ikke mener, at man skal gribe ind, før der er nogle mennesker, der bliver udsat for fejlbehandling. Vi har jo set, at f.eks. Scientology er blevet godkendt i en kommune. Når bare en kommune har godkendt dem, må ingen andre kommuner afvise borgere, der vil have tilskud til at komme dertil. Vi har eksempler på plattenslagere, der tilbyder forskellige behandlingsformer, behandlingssteder osv. Hvis de er godkendt i ba-

re en kommune, vil andre også kunne sendes dertil, og hvis de forstår at lægge deres priser lidt lavt, vil kommunerne sende rigtig mange borgere dertil.

Hvorfor mener socialministeren, at det er rimeligt, at borgere, der er socialt udsatte, skal udsættes for fejlbehandling, fordi ministeren siger, at vi ikke skal have bureaukrati for at sikre, at der ikke sker fejlbehandling på det sociale område?

Kl. 10:26

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 10:26

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Jeg synes, at fru Line Barfod lige skal lade være med at påstå, at jeg som repræsentant for regeringen går ind for, at der sker fejlbehandling. Det er helt forkert. Jeg har faktisk også over for fru Line Barfod fremført, at vi netop er inde at kigge på tilbudsportalen, så vi kan sikre, at kommunerne ud over prisen får et meget bedre overblik over, hvad det er for nogle tilbud, der er, hvad det er for nogle metoder, de bruger, og hvad det er for nogle resultater og effekter, de har, så man kan finde det bedste tilbud til den borger, som har et problem.

Jeg nægter at tro på, at kommunerne går efter dårlige tilbud, som sikrer, at borgerne får det endnu værre. Jeg mener, at det, som fru Line Barfod og Enhedslisten vil indføre, er et meget bureaukratisk system, som vil bremse noget af den fantastiske udvikling, der foregår ude i de enkelte kommuner. Jeg har lige set et glimrende eksempel i Faaborg-Midtfyn Kommune, hvor man arbejder med empowerment, hvor man arbejder med familierådslagning for netop at kunne hjælpe familier, der er ved at få det svært. Et system som det, fru Line Barfod gerne vil have, vil bremse sådan et forslag meget hurtigt.

Kl. 10:27

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Özlem Sara Cekic for en kort bemærkning.

Kl. 10:27

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er lidt ærgerligt, ministeren vælger at sige, at et forslag, hvori der faktisk forudses nogle problemer, vil være med til at begrænse den gode udvikling. Jeg tror ikke, at det er det, der er intentionen, sådan som i hvert fald jeg har forstået det, med beslutningsforslaget. Det er mere at kunne sige, at vi jo i dag ved – og det tror jeg også at ministeren er bekendt med, ellers vil det overraske mig utrolig meget – at der er tilbud, som ikke er gode nok, hverken indholdsmæssigt eller i substansen. Det ved vi jo. Man kan bare gå ind på mange af de her tilbuds hjemmesider. Der er nogle, der tilbyder behandling via Gud, og så er der andre, der tilbyder behandling via nogle meget, meget ekstreme metoder. Det ved ministeren jo også, det har jeg selv rejst ved nogle af de her forhandlinger.

Derfor vil jeg høre, hvordan ministeren vil sikre et ordentligt grundlag for forskningsbaseret viden rundtomkring, hvis vi ikke kan tage diskussionerne langt tidligere, end efter det er gået galt.

Kl. 10:28

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ministeren.

Kl. 10:28

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Vi taler sådan set lige her om to ting, og så bliver tingene blandet lidt sammen. Det ene er forskning, og det andet er de tilbud, som bliver tilbudt borgerne ude i de enkelte kommuner. De tilbud, som kommunerne skal gøre brug af, og som de kan finde via tilbuds-

portalen, har kommunerne jo et ansvar for, hvad angår det driftsorienterede tilsyn, også med hensyn til godkendelse, og til at sørge for, at det er en ordentlig pædagogisk indsats, der foretages det enkelte sted, ligesom de skal gå ind og sørge for det personrettede tilsyn, hvor de ifølge serviceloven er forpligtet til, at når man påbegynder en indsats, skal man også følge op på den og sørge for, at den virker i sidste ende.

Med hensyn til det andet aspekt omkring forskning og forskning på det sociale område har jeg jo netop fremført, at skal man indføre nogle af de her forskningsprojekter, så skal man jo netop via Det Strategiske Forskningsråd sørge for, at der er etiske overvejelser med, og at man ikke gør noget, som er helt hen i vejret. Så vi har sådan set allerede i dag nogle systemer, som går ind og opfanger nogle af de ting, som kan være problematiske. Men at begynde at indføre et system a la de videnskabetiske komiteer mener jeg ikke man kan gøre på samme måde, som man gør på det medicinske område. Den, der er formand for de videnskabetiske komiteer, er jo fuldstændig enig i det, som jeg står og siger.

Kl. 10:29

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 10:29

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er da klart, at han er fuldstændig enig, når han ikke ved noget om det sociale område. Det er vel ikke noget, der kommer bag på nogen.

Jeg vil bare gerne lige høre ministerens holdning til f.eks. aktivering, hvor man tvinger mennesker, som er enormt syge, ud i et aktiveringsforløb ikke bare en gang, ikke bare to gange, vi har eksempler på tilfælde, hvor de har været igennem et aktiveringsforløb mindst 12 gange. Hele forløbet i sig selv gør jo, at de her mennesker faktisk bliver så dårlige, at den allersidste restressource, de har i sig, også forsvinder. Jeg havde forestillet mig, at en sådan komité f.eks. kunne gå ind og kigge på, om det er o.k., at man udsætter mennesker for et så massivt pres, at det gør dem syge i stedet for at gøre dem raske. Så jeg vil bare enormt gerne lige høre ministerens holdning: Kunne det ikke tænkes, at sådan en komité også ville være ret god i forhold til den lovgivning, vi spytter ud fra Christiansborg, som ikke er med til at gøre folk bedre, men faktisk gør folk dårligere, fordi de skal leve op til nogle krav, som rent etisk er fuldstændig uforsvarlige?

Kl. 10:30

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 10:30

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Igen: Tingene bliver blandet sammen. De videnskabetiske komiteer skal jo ind på sundhedsområdet og se på forskningstiltag og forsøg på det biomedicinske område. Hvis man skal drage den samme parallel til det sociale område, drejer det sig om, at man sætter nye ting i gang. Det drejer sig ikke om, at man skal ind og føre tilsyn med de ting, der kører. Kommunerne har forpligtelsen til at føre tilsyn på det sociale område. Derudover har vi også – og det ved ordføreren jo godt – netop på satspuljeområdet lagt meget vægt på, at man nu skal ind og dokumentere de metoder, som man gerne vil bruge. Man skal kunne gå ind og dokumentere effekten. Vi har endvidere også Servicestyrelsen, som er inde og skal sørge for, at man bruger den bedste viden på området.

I det hele taget har vi en lang række projekter i gang, som netop skal gå ind og vise, hvad det er for nogle metoder, man skal bruge for at kunne dokumentere den bedste effekt, og hvordan vi får skabt

mere evidens på det sociale område. Men med hensyn til forsøg kan man ikke drage de samme paralleller og sige, at de skal ud og føre tilsyn med de metoder, man bruger i de enkelte kommuner. Man bliver nødt til at holde tingene adskilt, og det, de videnskabetiske komiteer kigger på, er, når man går i gang med konkrete medicinske forsøg med mennesker.

Kl. 10:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 10:32

Lise von Seelen (S):

Jeg vil gerne stille et spørgsmål, som retter sig mod de projekter, som gennemføres ude i kommunerne. Det er bare for at sikre mig, at det nu ikke bliver blandet sammen med noget andet, som ministeren hele tiden benævner det.

Hvad angår de projekter, der iværksættes ude i kommunerne, og som kommunerne skal godkende, ville ministeren så ikke finde det naturligt, at man i sådan en godkendelsesprocedure også indlagde en etisk vurdering af, f.eks. hvordan projekterne idémæssigt var forankret, sådan at en borger ville have en reel mulighed for at sige nej tak til et projekt, som havde en idémæssig forankring, som var anderledes end borgerens livsanskuelse?

Kl. 10:32

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 10:32

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Jeg tror, at ordføreren bliver nødt til at præcisere, hvad hun mener. Hvis det drejer sig om, at hun synes, det er problematisk, at vi har nogle af de her organisationer som Blå Kors, Frelsens Hær, KFUM, som på et kristent grundlag går ind med nogle botilbud og nogle institutioner for personer, som er socialt udsatte, så er det det, ordføreren må prøve at pege på, og så må jeg forholde mig til det. Det er lidt svævende, hvad ordføreren egentlig stiller spørgsmål om.

Det, jeg kan sige, er, at kommunerne selvfølgelig kun skal godkende steder, som har en pædagogisk metode, som virker i forhold til den problemstilling, man gerne vil have løst. Man har det driftsorienterede tilsyn, hvor man selvfølgelig skal sikre sig, at det, der foregår det enkelte sted, er i orden, både i forbindelse med det, de beskriver, og det, man mener er forsvarligt. Men derudover har man også det personrettede tilsyn, hvor man skal ind at sikre sig, at den indsats, der sættes i værk over for borgeren, også virker efter hensigten.

Men ordføreren må lige præcisere, hvis hun synes, det er et problem, at man f.eks. tager udgangspunkt i et kristent synspunkt.

Kl. 10:33

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Lise von Seelen.

Kl. 10:34

Lise von Seelen (S):

Jeg synes ikke, det er et problem, at nogen har et kristent udgangspunkt, men jeg synes, det er et problem, hvis tilbuddene er forankret i noget idémæssigt. Det kan være tilbud forankret i kristendommen, men det kan også dreje sig om folk, der – set fra mit perspektiv – laver underlige tilbud, der er forankret i den nordiske mytologi, og hvor der sker rigtig mange spændende ting.

Jeg skal ikke stille mig til dommer over forankringen, men der, hvor jeg vil hen, er, at jeg gerne vil give borgerne den retssikkerhed, at de, hvis de får et tilbud, der har en forankring, der ikke

matcher deres livssyn, så har retten til at sige nej. Der kunne det jo være rigtig nyttigt at få de her projekter etisk vurderet.

Kl. 10:34

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 10:34

Socialministeren (Benedikte Kiær):

I så fald kan jeg høre, at Socialdemokraterne og den socialdemokratiske ordfører virkelig taler for et stort bureaukratisk system, hvis det, ordføreren siger, er, at alle de botilbud, alle de sociale projekter, vi har rundt om i landet, også skal igennem en etisk kontrolforanstaltning. Ellers kan jeg ikke helt forstå, hvad det er, ordføreren fremfører.

Vi har det sådan i dag, at kommunerne skal gå ind og foretage en vurdering af, hvorvidt et sted er generelt egnet. De går ind og kigger på, hvad det er for nogle metoder, der bruges, og hvilke tiltag, der sættes i gang det enkelte sted. Og jeg har da tiltro til, at kommunerne selvfølgelig ikke vil godkende noget, der er hullabulla, eller hvor man sidder og laver nogle ting, som er fuldstændig hen i vejret, men at de vil sikre, at det faktisk er nogle ting, som er i orden og forsvarlige.

På samme måde skal kommunen gå ind det enkelte sted og føre tilsyn med, om borgeren også får det bedre. Det er jo pædagogik, det er en socialfaglig indsats, som borgerne har brug for, og det er jo også det, kommunerne skal kigge på. Men jeg kan ikke forestille mig, at kommunerne vil gå ind og godkende steder og sociale tiltag, som bunder i mytologi eller noget hokusfokus.

Kl. 10:35

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Tina Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 10:35

Tina Petersen (DF):

Langt hen ad vejen synes jeg, ministeren er inde på noget meget interessant, noget, som jeg godt kunne tænke mig at man måske dykkede længere ned i. Jeg kan også høre på debatten, at vi er ude i en snak om det her med dokumenteringen af de forskellige ting. Nu vil jeg gerne have, hvis ministeren kunne komme helt ned på jorden og forholde sig til nogle faktuelle ting i vores samfund.

Vi har hørt ministeren sige – og den samme holdning har jeg – at man ikke rigtig kan sammenligne sundhedsområdet med socialområdet. Det drejer sig om, om et tilbud er et forsøg, eller om det virkelig er et tilbud på socialområdet. Det er jo sådan, at i Danmark har man i dag mulighed for at gå til det, der hedder Anonyme Alkoholikere, hvis man er alkoholiker, og man har søreme også mulighed for at deltage i noget, der hedder Minnesotamodelen, hvis man har brug for at komme i døgnbehandling. Det er jo noget, der er foregået i Danmark i rigtig mange år med stor succes. Metoderne stammer fra USA, er stadig væk ikke dokumenterede, men anerkendte. Og jeg vil bare gerne have ministeren til at svare på: Hvad er det, der gør, at man er så bange for nye tiltag og for det, der hedder dokumentationsdelen og anerkendelsen af udenlandske dokumentationer?

Kl. 10:37

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 10:37

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Det har jeg sådan set heller ikke sagt noget som helst om. Jeg går ind for dokumentation, jeg går ind for mere viden, jeg går ind for, at man bliver endnu bedre til at måle, hvad det er for en indsats, der

virker, og hvad det er for en indsats, der ikke virker, for at vi netop kan tage de indsatser, der ikke virker, og lægge dem ned i skuffen og glemme alt om dem.

Jeg synes, det er rigtig godt, når man kan komme med nogle indsatser, der har en dokumenterbar effekt som f.eks. forældreprogrammer. Det viser sig, at hvis man bruger forældreprogrammer, giver det faktisk nogle rigtig gode resultater, som f.eks. det, jeg har været ovre at se på Fyn, hvor man i Faaborg-Midtfyn arbejder med familierådslagning, og hvor man arbejder med empowerment og at få ressourcerne frem i den enkelte familie. Og man går også ind og sørger for at finde ud af: Virker det, eller virker det ikke?

Det har jeg intet imod, og det er også noget, jeg meget gerne vil fremme. Det er jo også derfor, vi har et tæt løbende samarbejde mellem Servicestyrelsen, SFI og Socialministeriet for netop at sikre, at vi bliver endnu bedre til at effektivisere den sociale indsats. Så det taler jeg overhovedet ikke imod.

Kl. 10:38

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Tina Petersen.

Kl. 10:38

Tina Petersen (DF):

Nu ved ministeren jo godt, at der foregår en debat på socialområdet lige netop omkring dokumentationsdelen af bl.a. hjemmetræning af handicappede børn. Derfor henviste jeg også før til Anonyme Alkoholikere osv., for det er jo ikke ukendt, at de kom til Danmark på samme måde, som hjemmetræningsprogrammerne i sin tid gjorde.

For mig lyder det, som om ministeren er klar til at åbne op for den debat, der handler om dokumentation, og hvordan vi skal forholde os til den. Er ministeren villig til at kigge på måden, vi her i Danmark håndterer det med at dokumentere på, så man hører fagligt kompetente mennesker, men også dem, der er græsrodderne i det her og højst sandsynlig har været igennem mange af tingene selv, så det altså bliver en kombination, hvor alle parter bliver hørt og bliver listet?

Kl. 10:39

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ministeren.

Kl. 10:39

Socialministeren (Benedikte Kiær):

Nu ved jeg godt, hvad det er, fru Tina Petersen henviser til; det er de drøftelser, der kører blandt satspuljeparterne i øjeblikket i forhold til hjemmetræning. Der vil jeg blot lige pointere over for fru Tina Petersen, at det drejer sig om to konkrete metoder, som Sundhedsstyrelsen har været inde at pege på, nemlig trykkammerbehandling og respirationsbehandling, hvor de mener, at det er en højt specialiseret behandling, som skal ske inden for sundhedsvæsenet. Det er noget, vi som politikere på det sociale område selvfølgelig skal lytte til og også forholde os til i den videre færd i forhold til § 32 i serviceloven.

Men det har jo intet at gøre med, hvorvidt vi skal arbejde med dokumentation, evidens og effektmåling på det sociale område. Det skal vi da selvfølgelig, og det er også det, vi lægger op til, og det er det, vi arbejder med på det sociale område og også blandt satspuljeparterne. Men at sige, at det, at vi lytter til Sundhedsstyrelsen med hensyn til trykkammer- og respirationsbehandling i hjemmet, skulle betyde, at jeg er imod dokumentation, er en fejlslutning af stor kaliber.

Kl. 10:40

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Vi siger tak til ministeren i denne omgang. Og så er det fru Anne-Mette Winther Christiansen som ordfører for Venstre.

Kl. 10:40

Kl. 10:44

(Ordfører)

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi står med et beslutningsforslag, hvor det foreslås, at vi laver sociale komiteer til godkendelse af forsøg med mennesker på det sociale område.

Jeg må nok sige, at bare det der med forsøg med mennesker gør, at jeg synes, det er noget bekymrende at skulle forholde sig til. Men jeg vil så vende det om og sige det på en anden måde: I Danmark har vi jo takket være et godt socialt sikkerhedsnet en stor social tryghed, men der er jo desværre stadig mennesker og familier, der hver dag slås med nogle vanskelige vilkår, og vi skal naturligvis arbejde for at hjælpe de socialt udsatte og sikre, at alle har muligheder for at få et tilbud, der kan hjælpe den enkelte godt videre i livet.

For at gå lidt tilbage i tiden vil jeg gøre opmærksom på, at regeringen jo altså tilbage i 2002 nedsatte Rådet for Socialt Udsatte – sådan set på baggrund af den samme bekymring. Det er et råd, som er talerør for de hjemløse, for stof- og alkoholmisbrugere, for de prostituerede, for sindslidende og andre socialt udsatte. Dette råds opgave er at følge den sociale indsats over for de svageste grupper i samfundet og stille forslag til en forbedret indsats over for de svageste, sådan at vi i det civile samfund kan inddrage dem stærkere i det sociale arbejde. Rådet skal også årligt udarbejde en rapport, så vi har mulighed for at følge dets arbejde. Det er jo faktisk et tilsyn, en kontrol, en opfølgning, en omsorg for dem, der har udfordringer i livet.

Vi har på Beskæftigelsesministeriets område også en bred forligskreds, som arbejder med at lave en forbedret indsats over for dem, som er jobsøgende.

Så Venstre mener altså, at med disse konkrete forslag, som fungerer i dag, som er eksisterende, og som bliver fulgt godt op, har vi ikke behov for noget andet. Vi mener, at de laver nogle gode og bedre fundamentaler for de socialt udsatte danskere, og at det ikke kan betegnes som værende forsøg med mennesker. Så i hvert fald af den grund kan Venstre ikke tilslutte sig beslutningsforslaget.

Kl. 10:43

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 10:43

Line Barfod (EL):

Jeg forstod simpelt hen ikke det, Venstres ordfører indledte med, nemlig det her med det problematiske i forsøg med mennesker. Altså, det er jo det, der foregår. Hvis man i en kommune godkender et eller andet behandlingstilbud, som ikke har været afprøvet, og hvor man ikke har dokumentation for de metoder, der anvendes, så er det jo et forsøg.

Når man i en kommune godkender Scientology til at lave behandlingstilbud, er det efter min opfattelse et forsøg. Jeg har aldrig nogen sinde set dokumentation for, at Scientologys behandlingsmetoder skulle virke, og her hjælper Rådet for Socialt Udsatte jo altså ikke. De kan ikke gå ind og sige til en kommune: Vi underkender den godkendelse, I har givet.

Så hvad er Venstres forslag til, hvordan vi undgår, at mennesker bliver udsat for forsøg med metoder, som man ikke ved hvordan virker?

Kl. 10:44

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi ønsker på ingen måde mere centralisering. Vi ønsker tværtimod afbureaukratisering, og vi ønsker, at beslutningerne ligger så tæt på borgerne som overhovedet muligt. Derfor har vi jo i dette Folketing vedtaget, at der skal være et lokalt tilsyn, og at de lokale tilsyn er dem, der har opfølgningen på, hvordan tingene fungerer, hvordan det går, og hvordan udviklingen er. Det er også de tilsyn, der har mulighed for at lukke de tilbud, som ikke gør noget godt og ikke har en god betydning.

Så det er derude, det skal foregå, det skal ikke komme herfra.

Kl. 10:44

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Line Barfod.

Kl. 10:44

Line Barfod (EL):

Men et tilsyn er jo først efterfølgende, og så er der nogle mennesker, der har været udsat for skadevirkninger. Når man går ind og påvirker menneskers hoveder, kan det altså give langt større skader end en række af de piller, som vi siger skal afprøves grundigt først under kontrollerede former. Mennesker kan få livsvarige traumer og komme ud i selvmordstanker og alt muligt andet, hvis man bare giver sig til at pille rundt i deres hjerne, altså sådan rent psykologisk og alt muligt andet, uden at have uddannelsen til det, og uden at de metoder, som man anvender, faktisk er nogle metoder, der virker. Det kan risikere at have enorme negative effekter.

Hvorfor mener Venstre, at vi skal udsætte mennesker for det?

Hvorfor er det, Venstre mener, at det først skal være gået galt for en række mennesker, før et tilsyn kan gribe ind, frem for at sige, at der altså skal være en kvalitetskontrol, før vi siger ja til forsøg med mennesker?

Kl. 10:45

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:45

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg accepterer simpelt hen ikke præmissen, der ligger i de ord, nemlig at der er forsøg med mennesker på det her område. Der er ikke nogen i Danmark, der vågner op om morgenen og tænker: Hvem kan jeg lave forsøg med i dag? Hvem kan jeg gøre mest ondt i dag? Hvem kan jeg lave en aktivering for, som vil være virkelig skadelig for dem, for det ville være min allerbedste dag?

Det er jo grotesk, at man synes, det skal være det fundament, vi bygger lovgivning på. Det er omsorgen, og det er gudskelov det modsatte, der eksisterer i Danmark. Vi har et omsorgsfuldt sikkerhedsnet på det sociale område, og det er med tilsyn i kommunerne, så de er sikre på, at de også varetager opgaven på bedste vis, og at de kan have tillid til, at dem, de har til at arbejde for sig, lykkes med det. Der er tilsyn, der er de funktioner, der skal til, og det er omsorgen i det sociale sikkerhedsnet, som er den sociale tryghed i Danmark.

Kl. 10:46

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 10:46

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg bliver simpelt hen i tvivl om, om ordføreren forstår, hvad fru Line Barfod spørger om. Derfor tror jeg lige, at jeg gentager: Tilsyn kommer jo, når vi har givet lov til, at man f.eks. kan yde omsorg el-

ler behandle stofmisbrugere på en måde. Og så gives der lov til, at man kan have den her institution, og så kommer der et tilsyn og tjekker, om det er o.k.

Det, fru Line Barfod spørger om, ligger før, man når dertil, hvor nogen spørger, om det er o.k., at f.eks. Scientology skal have lov til at behandle stofmisbrugere – altså, det er langt tidligere.

Så jeg vil bare gerne høre, om ordføreren kan bekræfte, at det er det, der er forskellen mellem efter og før, dvs. at det er langt før, tilsynet kommer, at man beslutter, om f.eks. Scientology skal gå ind og lave forsøg.

Kl. 10:47

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:47

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jamen vi kommer det ikke meget nærmere, for Venstre slutter ikke op bag beslutningsforslaget, og vi har ikke i Danmark foreningsforhindring. Man må samle sig i de foreninger, man ønsker. Vi kan jo heller ikke forbyde Hizb ut-Tahrir. At Scientology er i Danmark og arbejder, kan vi ikke forhindre. Men lokalt må man jo beslutte, om man ønsker at anvende det tilbud, som de giver. Det er lokalt, man finder de løsninger. Jeg ville personligt ikke anvende det, men jeg sidder ikke i en kommunalbestyrelse.

Kl. 10:48

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 10:48

Özlem Sara Cekic (SF):

Det er lidt rystende at høre, at ordføreren begynder at blande Hizb ut-Tahrir-diskussionen ind i en debat, hvor vi snakker om sociale komiteer. Det håber jeg bare har været en fejl, for jeg har enormt svært ved at følge den røde tråd, altså hvor koblingen var mellem tingene. Så nu prøver jeg at holde mig til sagen.

Jeg tror, at ordføreren har ret i, at det jo ikke er sådan i Danmark, at folk vågner, og så spørger de sig selv, hvem de skal gøre noget ondt i dag. Sådan tror jeg ikke det fungerer. Men jeg tror, at der er mange mennesker, der gerne vil afprøve nogle nye metoder. Hvordan kan man f.eks. bedst gøre stofmisbrugerne stoffrie? Det er der jo forskellige tilgange til. Det tror jeg også ordføreren ved som tidligere kommunalpolitiker. Der er forskellige tilgange til, hvordan man kan gøre det.

Så er der den her diskussion om, hvorvidt vi skal gå ind, inden metoden bliver iværksat. Man skal spørge: Hvad er etisk tilladeligt? Det er derfor, jeg har enormt svært ved at følge med i, om ordføreren faktisk forstår det, der bliver spurgt om. Det skal komme langt, langt tidligere. Der er nogle, der kan synes, at det er rigtig godt, at stofmisbrugerne skal være i et lukket mørkt rum i 48 timer, for så bliver de raske. Så er der andre, der siger, at det skal være videnskabeligt bevist.

Det er derfor, jeg spørger, om ordføreren kan følge mig i, at det er meget, meget tidligere, man skal gå ind og sætte ind.

Kl. 10:49

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:49

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi bliver jo ikke enige. Vi kommer det ikke nærmere. Så fru Özlem Sara Cekic har ikke muligheden for at blive ved med at stille spørgsmålet og vinkle det anderledes. For det er så fjernt for Venstre, at vi

overhovedet skulle oprette disse sociale sikkerhedsnet eller komiteer for at gå ind og hjælpe, for det er ikke en hjælp for mig at se.

Jeg havde egentlig lyst til at spørge modsat, om så også SF har fundet ud af, hvor de vil organisere pengeflowet fra. For mig bekendt har de jo heller ikke økonomi til overhovedet at komme med lovmønstre, at man vil oprette alle disse komiteer med massevis af mennesker, der skal have løn for deres arbejde.

Kl. 10:50

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Tina Petersen med en kort bemærkning.

Kl. 10:50

Tina Petersen (DF):

Jeg synes jo, at debatten tog en lidt pudsigt drejning her, så nu kunne jeg godt tænke mig at stille et spørgsmål til Venstres ordfører, som var inde på det her med, at vi selvfølgelig ikke skal blande trosretninger ind i det; om folk er med i Scientology eller Jehovas Vidner eller andre trosretninger har intet med det her at gøre. Frivilligheden må være det gældende, og det vil jeg bare lige høre Venstre sige. Vi må aldrig få tanker, som det her forslag snerper hen imod, om, at der er andre, der bestemmer, hvilke retningslinjer der skal være for nogen, eller hvad de må tro på, her i vores lille, kære Danmark.

Kl. 10:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:51

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak. Det er lige præcis det, der er kernen i det, så hvis man centraliserer, vil man komme til at fjerne nogle ting fra det frie valg, og det frie valg er jo, at man er der, hvor man gerne vil være, og at der er tilbud om frit valg på alle hylder, faktisk har vi rigtig mange tilbud i Danmark, og det er jo faktisk rigtig, rigtig godt. Men det betyder også, at man har det frie valg der, hvor man har det godt. Det kan jo ikke hjælpe noget, at vi siger, at der er ting, der ikke må eksistere, fordi jeg personligt synes, det er bedre end noget andet. Sådan er vi ikke i Danmark, og det er det, vi kæmper allerhårdere for at bevare. Tilbuddene skal være så mangfoldige som overhovedet muligt.

Kl. 10:51

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Fru Tina Petersen.

Kl. 10:51

Tina Petersen (DF):

Det er jeg rigtig glad for at høre, og jeg kunne så godt tænke mig at hoppe et skridt videre og stille Venstres ordfører et spørgsmål til. Man har det frie valg til selv at måtte beslutte, hvilken etableret metode man vil vælge, men hvordan stiller ordføreren sig så over for det at tage en diskussion om dokumentationsdelen? Kan vi ikke forbedre den på en eller anden måde, så den dækker bredere? Nu ved ordføreren godt, hvor jeg vil hen, ellers kommer jeg ind på det i min tale lige om lidt. Det her frie valg giver jo også nogle muligheder for at åbne op for noget, som kunne blive bedre end det, der er i dag. Vil ordføreren give mig ret i det?

Kl. 10:52

Første næstformand (Mogens Lykketoft):
Ordføreren.

Kl. 10:52

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Der er altid mulighed for at gøre ting bedre og mere interessante ved at udvide den faglige viden, men der er jeg jo altså også sådan, at jeg

tit læner mig meget op ad fagkundskaben, som vi har valgt som dem, der rådgiver os. Og når det er sådan, har jeg jo altså stor respekt for, at eksempelvis Sundhedsstyrelsen kommer og påklager nogle ting, og det er bl.a. to ting på hjemmetræningsområdet, hvor man virkelig skal være meget, meget varsom med at lade træningen foregå derhjemme, når det skal foregå i sundhedsregi, og det er respirationsmetoder og trykkammerbehandling.

Ud over det er der jo en mangfoldighed af hjemmetræningsmuligheder, og alt det synes vi er meget spændende. Vi vil meget gerne se dokumentation for, hvor godt det går med at udvikle og få mere viden om det. Men hvad angår lige de to dele, læner jeg mig altså ret meget op ad den fagekspertise, vi har i eksempelvis Sundhedsstyrelsen, som er udpeget til at være dem, der rådgiver os. Jeg er ikke klogest på det område, når det foregår derhjemme privat.

Kl. 10:53

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lise von Seelen for en kort bemærkning.

Kl. 10:53

Lise von Seelen (S):

Nu er fru Anne-Mette Winther Christiansen jo ny socialordfører, men har været med i satsforhandlingerne et stykke tid. Jeg bliver simpelt hen forbavset over, at ordføreren siger, at man på det sociale område har et udpræget frit valg, og der er tilbud på alle hylder. Det udsagn tror jeg ikke at folk, der skal modtage sociale tilbud ude i kommunerne, vil dele med ordføreren. Mener ordføreren virkelig, at det går for sig på den måde ude i kommunerne, at de tilbud, der er til rådighed i en kommune, bliver stillet op, sådan at der er frit valg på alle hylder for de mennesker, der har brug for sociale tilbud? Er det sådan ordførerens virkelighed ser ud? For så ser den godt nok anderledes ud end min – det må jeg sige.

Kl. 10:54

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:54

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Vi har en stor mangfoldighed af frivillige organisationer, som kan tilbyde rigtig mange forskellige muligheder for hjælp til nogle, der har hjælp behov. Og vi har også frit valg i visitation til bl.a., ja, lad os så tage børnehaver og ældreplejen, bare for at tage to dele, men det er noget andet. Der er også frit valg, og det betyder faktisk, at vi når til en stor palet af ting. Så ja, jeg synes faktisk, at vi er et land, hvor vi gør det rigtig flot, og jeg vil egentlig gerne have endnu mere. Jeg vil gerne have endnu mere frit valg og endnu flere organisationer, der kunne komme og vise, hvad de er gode til og så være med til at gøre det allerbedste for os alle sammen.

Kl. 10:55

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Fru Lise von Seelen.

Kl. 10:55

Lise von Seelen (S):

Jamen hallo, hallo. For mig at se handler det her forslag jo hverken om centralisering eller ensretning. Det handler jo lige præcis om at få en vurdering af, hvordan de projekter, der fungerer ude i marken, etisk har betydning for mennesker, som skal agere i dem. Det vil jo faktisk give større indflydelse og medbestemmelse for den enkelte borger. Og det ville være en meget, meget stor gevinst for os Socialdemokrater, at den enkelte borger bliver mere aktiv i sin egen behandling i det sociale system, og at man mere oplyst kan vide, hvad

det er, der foregår de enkelte steder, også ud fra etiske betragtninger og selvfølgelig også fagligetiske betragtninger.

Men jeg er dybt forbavset over, at ordføreren opfatter det her som både centralisering og ensretning. Vil ordføreren ikke give mig ret i, at det her kunne være et redskab til, at den enkelte får et bedre vurderingsgrundlag, når man får et tilbud?

Kl. 10:56

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Ordføreren.

Kl. 10:56

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg synes faktisk, at det beror på en mistillid til det eksisterende, en mistillid så ekstrem, at de medarbejdere, vi har siddende i jobcentre og i socialforvaltningerne, faktisk bliver miskrediteret for det arbejde, de går og gør i dag. Jeg synes, at det er ukønt, at vi overhovedet kan finde på at sige, at det, de gør i dag, er så dårligt, at vi er nødt til at have et etisk råd til at kontrollere, hvad de gør. Så nej, jeg ikke enig i, at vi har behov. Jeg mener virkelig, at vi tværtimod skal have forbedret den indsats, som vi har forhandlinger om på jobcentre, og det er dér, de foregår, og så må vi ellers sige, at de faktisk har en udfordring hele tiden, og jeg synes, at de medarbejdere gør det rigtig, rigtig godt. Så jeg mener ikke, at vi har behov for det her.

Kl. 10:57

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Så siger vi tak til ordføreren. Så er det fru Lise von Seelen som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 10:57

(Ordfører)

Lise von Seelen (S):

Tak. Oprettelse af socialetiske komiteer til godkendelse af forsøg med mennesker på det sociale område, hedder forslaget, som jo peger på en række vigtige og også aktuelle problemer i både behandlings- og aktiveringstilbud, sådan som det sociale område ser ud i dag.

I forbindelse med godkendelse af tilbud er der for os at se i dag en mangel ved proceduren, fordi godkendelsen simpelt hen er for overfladisk, og vi har set alt for mange eksempler på, at projekter eller forsøg ikke er blevet vurderet godt nok, hverken på det faglige indhold eller på den økonomi, som har knyttet sig til tilbuddene. Det har betydet, at tilbuddene har været i underskud for dokumenteret effekt, ligesom vi har set projekter, hvor initiativtagere har scoret den helt store økonomiske gevinst blot for at putte den ned i deres egne lommer.

Der er hårdt brug for en kvalificeret godkendelsesprocedure, der bygger på faglighed og saglighed med tilhørende økonomi, og det er naturligvis muligt at gennemgå tilbud ud fra disse kriterier. Det må aldrig være nok, at et tilbud fremstår med udokumenterede påstande på fint glittet papir eller på en smart hjemmeside eller på en af de mange portaler, der måtte dukke op. Det må heller ikke bero på, hvor mange lobbyister der render rundt og snakker med os her på Christiansborg eller med folk ude i kommunerne. Det skal bygge på dokumentation, og det vil for os være helt naturligt, at man tager en etisk vurdering med ind, når man skal godkende den slags projekter. Det skal udøves i en neutral sammenhæng og ramme. Det er meget vigtigt for de borgere, som skal modtage de her tilbud.

Det var noget, vi Socialdemokrater efterlyste ved gennemførelsen af kommunalreformen, hvor vi jo også havde den samme bekymring for, hvordan godkendelse og tilsyn af drift let kunne komme til at lide skade, fordi driftsherren her skal føre tilsyn med sine egne anbefalinger og med sin egen drift. Deri ligger et indbygget problem. Det er noget, som vi burde forske i og studere meget nøjere, hvilken be-

tydning det har, og hvilken effekt det har haft, efter at kommunalreformen blev sat i gang. Hvis der står interesseorganisationer bag projekter, er det meget afgørende, at det fremstår meget, meget tydeligt, og at det fremgår tydeligt for de mennesker, som skal modtage tilbuddene.

Her når vi frem til et andet stort problem, som forslaget rigtigt peger på, nemlig at der i virkeligheden ikke er den valgfrihed for borgerne, som man fremstiller det. Det er ikke sådan, det foregår ude i virkeligheden, altså at et menneske, som skal modtage et socialt tilbud, har frit valg på alle hylder, som den forrige ordfører nævnte.

Vi Socialdemokrater ønsker mere forskning, og vi ønsker i høj grad mere forskning i praksis. Der har vi faktisk tillid til, at det etiske aspekt kommer med ind, og det er vi rigtig glade for. Der, hvor vi har den største bekymring, er faktisk i forhold til de projekter, som dukker op ude omkring, og hvor mennesker kan komme til at lide skade, inden man opdager, at der foregår noget, som er helt forkert. Vi anser det for at være meget vigtigt, at det er helt åbenlyst, og at der er tilgang for både interesseorganisationer og enkeltpersoner til at se, hvordan forankringen er, og hvilken effekt de enkelte projekter har. Vi mener sådan set, at vi har hårdt brug for folk, som vurderer de her projekter ud fra et etisk perspektiv i forhold til den enkelte borger.

Enhedslisten skriver jo, at forankringen skal ske på det regionale niveau, men det er vi ikke enige i. Vi finder, at man kunne lave en forankring, som var mere effektiv end på det regionale niveau. Men vi har også noteret os, at Enhedslisten jo i sin afslutningsreplik nævner, at det her er én måde, man kan organisere de ting på, og det læser vi som en åbenhed over for, at det jo også kunne være andre måder.

Så vil man ikke støtte spørgsmålet om organisering, men vi vil meget gerne støtte selve tankegangen om, at man vurderer tingene ud fra et etisk perspektiv. De drøftelser vil vi meget gerne indgå i, og vi ser frem til, at vi kan nå til noget, som kan være til gavn for de sårbare borgere, som har brug for de her tilbud.

Kl. 11:02

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Tina Petersen som Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 11:02

(Ordfører)

Tina Petersen (DF):

Det er jo gået hen og er blevet lidt interessant, men jeg synes alligevel, at jeg mangler nogle svar i den debat, der har været.

Jeg vil starte med lige at komme med en kommentar til de bemærkninger, der har været, hvor bl.a. ministeren og også lidt Venstre tordner imod bestemte metoder, mangel på dokumentation osv. Jeg har ikke konkret her i salen i dag nævnt nogen specifikke metoder på hjemmetræningsfronten, altså hjemmetræning af handicappede børn, men derimod givet nogle eksempler på, hvordan Danmark har nydt godt af, at der er kommet andre metoder til, bl.a. fra dem, der hedder Anonyme Alkoholikere, og der er også Minnesota-modellen og mange andre.

Det forslag, som vi her skal behandle, er jo egentlig i sig selv et ganske interessant forslag. Det bliver ikke mindre interessant, når man dykker ned i det, og det er ment positivt. Jeg vil dog sige, at jeg set gennem mine briller måske nok i dag har en lidt anden holdning end den, venstrefløjens og måske også højrefløjens har her.

Siden 1979 har der her i Danmark eksisteret et videnskabeligt komiteesystem. Komiteen er uafhængig og består af syv medlemmer, hvoraf de tre er aktive inden for den sundhedsvidenskabelige forskning. Der er læge medlemmer, som ikke har den her sundhedsvidenskabelige uddannelse og ikke har en aktuel tilknytning til det sundhedsfaglige, og de kan så blive udpeget som læge medlemmer. Der

ved sikrer man, at det sundhedsfaglige ikke kommer til at dominere i de etablerede komiteer.

Den Centrale Videnskabetiske Komité, CVK, er jo nedsat af sundhedsministeren. Dens opgave er at koordinere arbejdet i de regionale komiteer, som følger op på de her sager. Opstår der en uenighed i de her komiteer om en sag, overgår den til CVK, som så i sidste ende tager en beslutning om, hvordan den skal udredes og afgøres.

For undertegnede er der en kæmpestor forskel på forståelsen af ordet forsøg, som oftest bruges på sundhedsområdet, og så det at give et alternativt tilbud på socialområdet. Der kommer jo ofte et nyt tilbud, fordi der er andre lande, der har gjort brug af noget nyt, noget alternativt, som så igen er opstået blandt nogle iværksættere, nogle helt private personer, som har iværksat et initiativ på lige netop deres personlige område. Som eksempel herpå kan man tage døgnbehandling på misbrugsområdet, Minnesota-modellen, og man kan søreme også tage Anonyme Alkoholikere. De eksempler stammer fra USA.

Der er rigtig mange andre tiltag, der er forsøgt, og man forsøger desværre ofte at komme igennem i Danmark med dokumentation – altså udenlandske dokumentationer – men den får altså desværre aldrig et ben til jorden herhjemme og drukner ofte i snak og i den danske selvforherligelse, som ofte ses i videnskabelige og faglige kredse her i Danmark. Hvorfor er man så bange for det, der er nyt og alternativt og for en ny tilgang, og som måske er det, der mangler for at redde folk? Derfor efterlyser jeg også den her form for ny debat om dokumentationsdelen.

Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig det fremsatte forslag. Vi ønsker ikke flere komiteer eller det, der ligner. Vi ønsker nok nærmere en åben debat om holdningen til dokumentationsdelen og om, hvordan vi dokumenterer, hvilke krav vi stiller til dokumentation, og en debat om frivillighed til som borger at kunne vælge, herunder ens rettigheder, en debat om mål og om politikernes vilje til at dokumentere nye, alternative tilbud med det ene formål at kvalitetssikre og dermed sikre vores borgere i fremtiden. Dansk Folkeparti kan ikke tilslutte sig forslaget.

Kl. 11:07

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Özlem Sara Cekic som SF's ordfører.

Kl. 11:07

(Ordfører)

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg vil starte med at rose Enhedslisten for at prøve at tænke lidt fremad og prøve at sikre, hvordan man kan kvalitetssikre de forsøg, vi sætter i gang rundt omkring, bedst muligt.

I bund og grund handler det her om, at etikken og kontrollen med de sociale forsøg skal sidestilles med de sundhedsfaglige. Vi mener, at det er uansvarligt, at der er mennesker inden for det sociale område, der ikke er i stand til selv at forudse omkostningerne ved de forsøg, de deltager i. SF vil selvfølgelig støtte op om et forslag, der kan øge retssikkerheden for de involverede mennesker i sociale forsøg. Det er lige præcis socialt udsatte, der ofte vil kunne blive forsøgspersoner i disse ordninger, og de kan selv have svært ved at gennemskue, hvad de går ind til og vil derfor i højere grad kunne blive truet på deres retssikkerhed.

Selve forslaget vil også betyde en kvalitetssikring i forbindelse med forsøg med mennesker på det sociale område. I forvejen er der på det sociale område ikke grænser for, hvilke uafprøvede metoder mennesker kan blive udsat for i forbindelse med behandlingstilbud, og vi støtter selvfølgelig op om en kvalitetssikring på det sociale område. Det vil betyde større kontrol med udbyttet af forsøgsordninger, så det dermed bliver de rette forsøg, der bliver permanente, og samtidig at der ikke i høj grad bliver oprettet nye forsøg blot for at oprette nye forsøg, som i bund og grund ikke har nogen virkning.

Alle de her ting vil også være med til, at vi bruger de metoder, der er bedst mulige, men også de afprøvede videnskabelige metoder.

Vi vil rigtig gerne være med til at arbejde videre med forslaget i forhold til, hvor det er, de her komiteer skal ligge. Skal de ligge i kommunerne, eller skal de ligge i regionerne, som forslagsstillerne lægger op til? Den drøftelse vil vi gerne fortsætte, men alt i alt synes vi, det er et rigtig godt forslag, og som jeg også sagde, er der rigtig gode elementer i det, som vi støtter.

Kl. 11:10

Første næstformand (Mogens Lykketoft):

Tak til ordføreren. Så er det fru Vivi Kier som konservativ ordfører.

Kl. 11:10

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Jeg vil også starte med at sige tak til Enhedslisten for, at de har fremsat det her forslag, og jeg havde glædet mig til, at vi skulle have sådan en rigtig god debat i dag. Men jeg må sige, at jeg er blevet sådan lidt skuffet. Jeg synes, at tonen og de spørgsmål, der er kommet, ikke helt var som det, jeg havde forestillet mig vi skulle diskutere ud fra, men lad det så ligge.

Jeg får lyst til at starte debatten om forslaget ved at fortælle, at jeg i 2002 kom i Odense Byråd, og lige i starten der i 2002 lavede kommunebladet sådan en lille undersøgelse i ti kommuner. Man sendte en historie om en familie ud – ingen havde set familien og barnet, og det var et barn, der havde nogle udfordringer og problemer – til ti kommuner og spurgte, om de ville melde ind med, hvad det var for nogle tiltag, de syntes man var nødt til at tage. Det var meget, meget tankevækkende. Den mindste og billigste foranstaltning, der blev meldt ind, var, at man mente, at barnet havde brug for en socialpædagogisk friplads. Den dyreste og også den mest indgribende foranstaltning, der blev meldt ind fra en af de ti kommuner, var, at man mente, at barnet skulle tvangsfjernes. Det gjorde, at jeg spurgte: Hvad er det, som man ved virker? Hvad er det for en indsats, vi skal gøre?

Dengang blev jeg meget bevidst om, at det sociale område halter langt bagefter med at indsamle viden og dokumentation og med at videndele, hvad der er godt, og hvad der ikke er godt. Så jeg indrømmer blankt, at i forhold til sundhedsområdet er vi kommet rigtig sent i gang med at indsamle viden og dokumentationen på det sociale område. Men som ministeren så fornemt redegjorde for i sin tale, er vi jo i fulde omdrejninger. Der sker rigtig, rigtig meget på det her felt. Jeg kan jo bare fortælle, at i de 3 år, jeg har siddet med som socialordfører i satspuljepartiernes forhandlinger, er vi jo alle sammen blevet ekstremt opmærksomme på at sikre, at vi får en faglig vurdering af alle de ansøgninger, der kommer, og at vi går ind og kigger på og sikrer os, at der også kommer noget evaluering og dokumentation af det, vi har sat i gang.

Så det, der gør mig trist ved debatten i dag, er, at det lyder som om, at hele det sociale område er en gang miskmask af forsøg. Man skal passe meget på med, hvad det er for nogle ord, man bruger, men forsøg med mennesker har tit en meget, meget negativ klang, og jeg er rigtig ked af, at det er den del, der er blevet sat så meget fokus på, og at det lyder som om, at der ikke sker noget positivt.

Jeg får jo så lyst til at fortælle, at jeg i 2008 var med Venstres daværende ordfører fru Ellen Trane Nørby ude at besøge HovedHuset på Frederiksberg. HovedHuset havde fået nogle penge 4 år tidligere – satspuljepenge – til at gå ind og prøve at gøre noget ved rehabiliteringen af mennesker med en erhvervet hjerneskade. Det var før den tid, hvor vi blev ved med at sige, at vi skulle indsamle dokumentation og erfaring og viden. Vi var ude at besøge dem, og de gjorde et fantastisk stykke arbejde – noget, som vi så gerne ville have, at hele landet tog del i. Derfor bragte vi det med ind i satspuljekredsen, og alle partier var enige om, at vi her kunne se, at man havde afprø-

vet nogle nye metoder, som var rigtig, rigtig gode, og så udbredte vi dem, fordi vi igen er blevet gode til at komme i gang med at indsamle dokumentation og viden.

Når jeg så siger nej til forslaget, som det ligger her, siger jeg det ud fra, at jeg ikke mener, at vi skal centralisere. Og jeg er meget, meget uforstående over for, hvorfor det lige skal være regionsrådene, som skal sidde med den her del. Det har man måske valgt, fordi det er regionsrådene, som sidder på de videnskabetiske komiteer i regi af sundhedsvæsenet, så regionsrådene sidder bare og tænker, at det måske var en fejl, at man havde gjort det. Jeg mener som sagt ikke, at vi skal centralisere, og jeg mener, at ministeren til fulde har vist, at vi i den grad er på omgangshøjde, og at vi er i fuld gang med at skabe dokumentation. Og hvis det skal være sådan, at man tror, at man kan kalde alt, hvad man gør i forhold til socialt udsatte borgere, for forsøg, må jeg sige, at det kan jeg overhovedet ikke gå med på. Et forsøg er, når man kaster sig ud i noget totalt rablende sindssygt, som ingen steder har været prøvet før.

Men i satspuljeregi og i alle de projekter, vi laver nu, har vi faktisk en faglig vurdering med inde af, om noget er o.k. at sætte i gang. Så jeg kan ikke tilslutte mig det. Jeg havde glædet mig til en rigtig bred debat, men kan forstå, at det her bare skal signalere, at alt, hvad vi gør på det sociale område, er en stor omgang forsøg.

Kl. 11:15

Formanden :

Tak til fru Vivi Kier, og så er det hr. Nadeem Farooq som ordfører for Det Radikale Venstre – for første gang, tror jeg. Er det anden gang? Ja, ja, det er jo endnu bedre, værsgo.

Kl. 11:15

(Ordfører)

Nadeem Farooq (RV):

I Radikale Venstre vil vi gerne kvittere for, at Enhedslisten her rejser en interessant og aktuel diskussion om kvaliteten af projekter og behandlingstilbud på det sociale område, herunder aktiveringsområdet. På beskæftigelsesområdet har vi især igennem sommeren 2010 set eksempler på ledige, som har været psykisk mærkede efter nogle meget kreative aktiveringsprojekter. Det vil vi gerne undgå, og det er vi meget enige med Enhedslisten om.

Men det er vigtigt, at vi ikke retter bager for smed her. I stedet for at indsætte en komité af eksperter, som skal ind og intervenere i det lokale folkestyre, vil jeg hellere arbejde på at bekæmpe regelsu-namien på f.eks. beskæftigelsesområdet. Skruer vi ned for proceskrav og det væld af komplekse mellemregninger i relation til jobindsatsen og i stedet for sætter medarbejdernes faglighed i centrum, så bliver det også nemmere for kommunerne at gennemføre en arbejdsmarkedsindsats, der virker. Og vi reducerer dermed risikoen for at sende borgere i forskellige tvivlsomme projekter.

I Radikale Venstre ønsker vi at gennemføre en tillidsreform – det tror jeg de fleste godt ved at vi ønsker – og med sådan en reform ønsker vi at gøre det nemmere for kommunalbestyrelserne og de lokale aktører at finde fælles løsninger med afsæt i faglighed og god borgerservice. Så trods de rigtig gode intentioner i forslaget ville et ja til disse komiteer være et skridt i den forkerte retning.

For at summere vil jeg sige: Her på området er vi enige i målet, men ikke i midlet til at nå målet, og derfor stemmer Radikale Venstre imod forslaget.

Kl. 11:17

Formanden :

Tak til hr. Nadeem Farooq. Der er ikke ønsker om korte bemærkninger. Så er det fru Line Barfod som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 11:17

(Ordfører for forslagstillerne)

Line Barfod (EL):

Jeg vil gerne takke for debatten. Jeg kan høre, at vi er nødt til, næste gang vi skal diskutere det her, så at starte helt grundlæggende med at definere, hvad et forsøg er.

Jeg er dybt uenig med fru Vivi Kier i, at et forsøg skulle være, at man kaster sig ud i noget rablende vanvittigt. Jeg mener, at det i forbindelse med langt, langt de fleste forsøg, man foretager, faktisk er ganske fornuftigt at lave nogle forsøg. Jeg mener, at det er en rigtig god metode, at man starter med, hvis man skal prøve noget nyt, så at lave det som et forsøg, nøje overvåge, hvordan det går, så man også kan stoppe forsøget eller dele af forsøget med det samme, hvis det går galt, og hvis det går godt, så få dokumenteret, hvad det er, der er gået godt, så man kan følge det op og brede det ud til andre, hvis man synes, at det er gået så godt, at det er noget, der bør udbredes.

Det er det, jeg forstår ved et forsøg. Det er sådan, man laver forsøg på det sundhedsvidenskabelige område. Der er nogle, der forsker i at udvikle nogle nye piller eller nogle nye behandlingsmetoder. Så får man i den videnskabetiske komité på det sundhedsfaglige område godkendt nogle procedurer for, hvordan de forsøg så skal foregå. Man beskriver, hvad det er for nogle metoder, man ønsker at bruge, man beskriver, hvorfor man tror at de metoder vil virke, eller at de piller vil virke, man beskriver, hvordan det her forsøg skal gennemføres osv., og hvordan man vil måle på det undervejs, og bagefter ser man så på, hvad virkningen er, og man har løbende en overvågning, så man kan stoppe forsøget, hvis det går galt. Det er det, jeg forstår ved et forsøg. Jeg synes, det er ganske fornuftigt at lave forsøg.

Det, jeg ikke synes er fornuftigt, det, jeg tværtimod reagerer så voldsomt imod, er det, der nogle gange sker på det sociale område. Heldigvis er det ikke det, der generelt tegner arbejdet på det sociale område, men det sker nogle gange, at der er nogle, der synes, de får en rigtig god idé. Det kan være, fordi de har en eller anden bestemt religiøs overbevisning, der gør, at de mener, at man skal gøre tingene på en bestemt måde, eller det kan være, at de bare har fået en idé et eller andet sted fra, eller det kan være, at de gerne vil tjene nogle penge og synes, at det kan de gøre på en bestemt måde. De skal bare i dag have overbevist en kommune om, at de skal godkendes. Hvis de bare har fået overbevist en kommune, så kan alle andre kommuner i landet ikke sige nej. Så skal de, hvis der er borgere, benytte det tilbud. Det kan også være, at kommunerne selv benytter tilbuddet, hvis det nu i tilbudsportalen er lidt billigere end andre tilbud til den samme målgruppe, også selv om der ikke er nogen dokumentation overhovedet for, at det virker.

Det er derfor, jeg mener, at vi er nødt til, inden vi udsætter mennesker for forsøg, at have en forudgående kvalitetsvurdering. Jeg mener ikke, det er nok, hvad der foregår ude i kommunerne i dag, og jeg mener ikke, at kommunerne, selv om de med kommunalreformen er blevet større, vil have de fornødne kvalifikationer til at kunne kvalitetsvurdere alle de mange forskellige områder, der er inden for det sociale område, hverken i forhold til misbrugsbehandling for narkomaner, misbrugsbehandling for alkoholikere og ludomanibehandling eller behandling af en lang række forskellige handicap, personlighedsforstyrrelser osv., alle de mange forskellige ting, og komme med kvalitetsvurderinger af alle de mange tilbud, der er til forskellige former for aktivering osv. Al den ekspertise kan man ikke have i hver eneste af de 98 kommuner i Danmark.

Derfor tror vi på, at man er nødt til at finde en anden måde at organisere det på. Jeg er meget villig til at diskutere, både med Socialdemokraterne og SF og hvem, der ellers er interesseret i at være med, hvordan man så kan organisere det. Vi har foreslået, at det skal ligge i regionerne, fordi vi synes, det er oplagt, men man kan også finde en anden måde at gøre det på. Vi mener bare, at kommunerne

er for små til, at hver eneste kan have de eksperter, der skal til for at kunne lave en ordentlig kvalitetsvurdering.

Så er jeg helt med på det problem, som Dansk Folkepartis ordfører rejser, nemlig at vi skal finde en eller anden balance mellem, at vi på den ene side stiller nogle ordentlige krav til kvalitet og metoder og beskrivelse osv. og på den anden side ikke stiller så strenge krav, så man aldrig kan få anerkendt noget nyt. Vi har set på sundhedsområdet, at det er utrolig svært at få anerkendt behandlingsmetoder, som har været brugt i udlandet i århundreder, måske i årtusinder. Der skal vi selvfølgelig finde en måde at lave en balance på, så det, at vi på den ene side ønsker at beskytte mennesker og have ordentlig kvalitet, på den anden side ikke betyder, at det er helt umuligt at få udviklet nye metoder eller få anerkendt metoder fra udlandet. Men jeg mener faktisk, det er på tide, at vi siger, at man på det sociale område som menneske har krav på den samme beskyttelse mod bare at blive udsat for vilkårlige forsøg, som vi har indført på sundhedsområdet.

Så er jeg fuldstændig enig med Socialdemokraternes ordfører i, at der altså også er et etisk perspektiv. Hvis vi ser på misbrugsbehandling i dag, er det stort set umuligt at finde et behandlingstilbud, som ikke er baseret på en religiøs overbevisning. Og hvis man ikke er religiøs, kunne det godt være, at man havde et ønske om at komme i et behandlingstilbud, som ikke var religiøst baseret. Det mener jeg også er noget vi skal have en diskussion om. Hvordan sikrer vi, at der også er behandlingstilbud til dem, der ikke ønsker at indgå i religiøse behandlingstilbud?

Det kan også være andre overvejelser, der ligger bag i forhold til det etiske om, hvad det er, men jeg mener faktisk, det er en vigtig dimension at have med, ligesom jeg mener, at det etiske ligger i at spørge: Hvor langt er det, vi ønsker, der skal manipuleres med mennesker? For i nogle behandlingsforløb ønsker vi jo at flytte mennesker fra en form for adfærd til en anden form for adfærd, og det er altså noget, der griber dybt ind i mennesker. Og det er for mig at se lige så stor og vigtig en etisk diskussion, som når vi diskuterer, hvad vi kan gøre på det sundhedsvidenskabelige område, når vi skal overveje, hvad man kan lave med hensyn til transplantationer og alt muligt andet. Det er da lige så væsentligt rent etisk at diskutere aspekterne i, at vi vil ændre på folks personligheder. Det er da noget, som vi bør diskutere og også have den etiske dimension med i forhold til.

Kl. 11:24

Derfor forstår jeg simpelt hen heller ikke, at ministeren er så totalt afvisende over for, at man skal have en kvalitetskontrol, før man godkender nye former for behandling. Jeg ønsker ikke at få indført en masse bureaukrati for bureaukratiets skyld. Men regeringen har indført, at det sociale område skal behandles som et marked, har indført en masse bureaukrati for at sikre markedsstyring og privatisering, og det giver altså nogle bivirkninger, bl.a. den bivirkning, at når en behandling er godkendt i én kommune, skal alle andre kommuner også acceptere den. Det har vi set konkrete eksempler på giver store problemer, bl.a. i forhold til Scientology. Det løser man altså ikke med tilsyn og alt muligt andet. Det kan man kun løse ved at lave en bedre kvalitetskontrol, inden man godkender tilbud.

Nogle af ordførerne har nævnt satspuljen. Vi er jo ikke med i satspuljen, vi ønsker ikke at tage penge fra dem, der har allermindst her i samfundet. Vi synes, at alle os, der tjener mere, skulle være med til at betale, og derfor sidder vi ikke med i satspuljen. Men som jeg har forstået det, har man faktisk indført langt mere kvalitetskontrol og krav om dokumentation i dag, når man godkender satspulje-projekter. Så dér er man altså også begyndt at sige, at der skal være noget kvalitet.

Så var Venstres ordfører inde på, om der kunne være et problem i forhold til det lokale selvstyre, og at kommunerne skal have lov til selv at bestemme, hvilke behandlingstilbud de accepterer. Der har vi selvfølgelig en relevant diskussion om, hvor meget man skal kunne

bestemme lokalt i forhold til retssikkerhed og beskyttelse af mennesker. Det er altid en konkret afvejning, og der mener jeg altså at der er nogle grænser for det lokale selvstyre, i forhold til hvad mennesker skal udsættes for. Jeg vil gerne have langt mere lokalt selvstyre, i forhold til at kommunerne reelt kan få lov til at gøre mange ting, men ikke i forhold til at kunne udsætte mennesker for hvad som helst. Der mener jeg altså at det er nødvendigt at have et vist krav om kvalitet i det, de skal udsættes for.

Så jeg vil sige, at jeg glæder mig til at arbejde videre med det her forslag sammen med Socialdemokraterne og SF. Jeg håber også, at vi kan komme i en fornuftig drøftelse med De Radikale, og så må vi jo se, om ikke vi kan arbejde så meget videre med det, at vi også kan få en diskussion med regeringspartierne og få en mere fælles forståelse af, hvad ordet forsøg egentlig betyder, og af, at der er forskel på, om man godkender noget, før man udsætter mennesker for det, eller om man først bagefter fører tilsyn, når det er gået galt. Men tak for debatten.

Kl. 11:26

Formanden :

Tak til fru Line Barfod. Der er ikke ønske om korte bemærkninger, og derfor er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at beslutningsforslaget henvises til Socialudvalget, hvis ingen gør indsigelse, og det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 149:

Forslag til lov om ændring af integrationsloven, lov om danskuddannelse af voksne udlændinge m.fl. og forskellige andre love. (Anvisning af bolig til flygtninge og udvidelse af kredsen af prøveberettigede ved prøve i dansk m.v.).

Af integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech).
(Fremsættelse 23.02.2011).

Kl. 11:27

Forhandling

Formanden :

Forhandlingen er åbnet, og den første, der får ordet, er hr. Karsten Lauritzen som ordfører for Venstre, værsgo.

Kl. 11:27

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Lovforslaget, som vi behandler her i Folketingssalen i dag, er en del af regeringens ghettostrategi, »Ghettoen tilbage til samfundet«. Det er jo en del af den aftale, »Nye tider. Nye krav«, som regeringen indgik med Dansk Folkeparti i november 2010.

Det konkrete lovforslag går bl.a. ud på ændringer af integrationslovens regler om boligangivelse, om beskæftigelsestilbud til udlændinges ægtefælle, og det vil jeg komme nærmere ind på.

Med lovforslaget bliver det ikke længere muligt for kommuner at anvise boliger til nyankomne flygtninge, hvor boligerne ligger i udsatte boligområder, ghettoer, om man vil. Ændringen er tiltænkt at skulle styrke den enkelte flygtninges mulighed for vellykket integration samt øge muligheden for kontakt til det danske samfund, og der er det selvsagt nemmere, når man bosætter sig et sted, hvor integrationsudfordringerne er mindre, end et sted, hvor integrationsudfordringerne og sprogdudfordringerne er større.

I Venstre er vi af den opfattelse, at det er fornuftigt at placere nyttilkomne flygtninge i områder med mange, som taler dansk, mange, som er i job og beskæftigelse. Det er vores holdning, at det vil være muligt på den her måde at styrke de flygtninges integration og bringe dem tættere på det danske samfund og få dem til at være en del af det danske samfund, få dem til at føle sig danske hurtigere. Kommunerne vil dermed få et redskab; man vil have lovgivning til at hjælpe flygtninge til en hurtig og effektiv integration i Danmark.

Det er sværere at blive integreret, når man bor et sted, hvor der er høj kriminalitet, høj arbejdsløshed og mange tosprogede, og derfor er det sund fornuft, at nyttilkomne flygtninge henvises til boligområder uden for de udsatte boligområder, hvor nogle af de her problemer altså integrationsmæssigt er store. På den måde fremmer man med lovforslaget den enkeltes integration effektivt.

Kommunernes Landsforening og Dansk Socialrådgiverforening udtrykker i høringssvarene bekymring for, om kommunerne nu bliver ramt af yderligere administrative eller økonomiske opgaver. Det er, kan jeg sige, hverken regeringens eller Venstres opfattelse, at det er tilfældet, men det er noget, vi kan se nærmere på i udvalgsbehandlingen, hvis det skulle vise sig, at de kan fremlægge dokumentation for det.

Vi laver med lovforslaget en målrettet indsats mod de her boligområder, hvor man vil skabe en positiv udvikling ved ikke at placere nyttilkomne flygtninge, og det ville jo med tiden også føre til en mere effektiv integration, som med tiden forhåbentlig også vil føre til, at kommunerne sparer nogle penge, i forhold til at folk hurtigere lærer dansk, hurtigere kommer i job og uddannelse og hurtigere bevæger sig fra passiv, offentlig, kommunal forsørgelse til at bidrage til skattekassen med skat af arbejdsindtægt og andet.

Sidst, men ikke mindst, fokuserer lovforslaget på, at medfølgende ægtefæller til udlændinge får mulighed for at modtage beskæftigelsesrettede tilbud, og i stedet for at ægtefællerne er hjemmegående og måske i nogle tilfælde på passiv forsørgelse, hvis det er muligt inden for rammerne, så bliver der nu tilbud om beskæftigelsesrettede tilbud, som de har ret til. Det er en klar forbedring både for de pågældendes familier og for samfundet, når man er medhjælpende ægtefælle, og hvis man har lyst til at arbejde, kan man også få hjælp fra de danske myndigheder.

I Venstres folketingsgruppe er vi af den opfattelse, at lovforslaget er fornuftigt, også den del, jeg ikke har været inde på i ordførertalen, om justeringerne af danskuddannelsesloven, og derfor ser vi den som endnu et fornuftigt integrationsforslag, som vi varmt kan støtte op omkring.

Kl. 11:31

Formanden :

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke ønsker om korte bemærkninger. Så er det hr. Lennart Damsbo-Andersen som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 11:31

(Ordfører)

Lennart Damsbo-Andersen (S):

Allerførst vil jeg godt ønske den nye minister på området tillykke med den ansvarsfulde post. Han skal vide, at der er mange øjne, der hviler på ham, og at der er mange skæbner, der afgøres i hans ministerium. Det kræver sin mand eller kvinde at bære det ansvar.

Det at have et sprog og forstå, hvad der bliver sagt, er noget af det vigtigste for os mennesker, hvis vi vil begå os blandt andre, og hvis vi skal klare os godt og være en aktiv del af det samfund, vi lever i. Dertil kommer, at det er ganske naturligt, at den effekt forstærkes, når man bor sammen med andre, der taler dansk. Derfor ser Socialdemokratiet også positivt på den række af tiltag, der indgår i dette forslag. Det gælder, både i forhold til at sikre, at indvandrere og flygtninge ikke samles i ghettoer, og i forhold til at give langt flere

folk mulighed for at få danskundervisning og så tidligt som muligt, og det giver netop bedre muligheder på en række områder for dem, der kommer hertil fra andre dele af verden, bedre muligheder for at blive en del af det danske samfund og forhåbentlig også en bedre mulighed for at få den accept og respekt, som man fortjener som menneske, uanset hvor man kommer fra, hvilken kulturel baggrund man har, og hvilken gud man tror på.

Hvis jeg nu havde haft sikkerhed for, at det var den nye minister, der havde udtænkt lovforslaget, skulle han selvfølgelig have haft ros, men den bliver jeg jo nok nødt til at sende til hans forgænger. Det betyder ikke, at lovgivningen på området er perfekt, men jeg anerkender, at regeringen har indset, at den har taget fejl og ønsker at lave forbedringer, der sikrer en bedre mulighed for vellykket integration.

En anden dag vil jeg tale højt og længe om, at regeringens integrationspolitik gennem 10 år er forfejlet. Det behøver man ikke den store ledvogtereksamen for at få øje på, for alle statistikker vedrørende det taler for sig selv. Men her er der trods alt tale om forbedringer, og derfor vil Socialdemokratiet stemme for forslaget.

Kl. 11:33

Formanden :

Tak til hr. Lennart Damsbo-Andersen, der er ikke ønsker om korte bemærkninger.

Så er det hr. Martin Henriksen som ordfører for Dansk Folkeparti.

Kl. 11:33

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det.

Som andre også har redegjort for, indeholder lovforslaget en udmøntning af ghettostrategien, som går ud på, at man skal ændre integrationsloven, så kommunerne ikke kan anvise bolig til nyankomne flygtninge i ghettoområder eller områder, som er omfattet af reglerne om kombineret udlejning. Og det støtter vi, vi synes, det er meget fornuftigt – og man kan sige, at det vel også er en forudsætning for, at det er meget fornuftigt – at så længe man har et politisk flertal, der ønsker at fastholde antallet, der får asyl, på et lavt niveau, og det rent faktisk også lykkes, er der jo god mening i, at man får placeret nogle af dem, der kommer hertil, et sted, hvor forudsætningen for, at de bliver integreret – man må i hvert fald gå ud fra, at den forudsætning er mere til stede i de her områder – nemlig at de omgås de mennesker, hvis kultur de skal integreres ind i, er til stede. Så der er god grund til at gennemføre den her del af lovforslaget. Den del støtter vi, og det kommer nok ikke som den store overraskelse.

Vi synes også, det er udmærket, at der bliver mulighed for, at en udlænding – det kan være en amerikaner, eller hvem det nu kan være – der er i Danmark på et visumophold, mod betaling får mulighed for at tage en danskprøve. Det synes vi heller ikke at der er de store problemer i. Hvis de vil det, skal der selvfølgelig være mulighed for det.

Så synes vi også, at den præcisering i integrationsloven om, at adgangen for ubeskæftigede udlændinge, der tilbydes et introduktionsforløb, til at få tilbud om beskæftigelsesrettet tilbud ikke omfatter udlændinge, der har opholdstilladelse på baggrund af studium, beskæftigelse, au pair-ophold m.v., er udmærket.

I en tidligere udlændingeaftale har Dansk Folkeparti jo været med til, og det er vi rigtig glade for, at udlændinge, der kommer til Danmark for at arbejde, for at studere eller som en del af EU-reglerne om fri bevægelighed, i hvert fald får tilbudt – man kunne godt diskutere, om det skulle være et krav – og får en tilskyndelse til at tage imod et tilbud om at lære noget om dansk kultur, historie, demokrati osv. Vi synes, det er rigtig godt, at udlændinge uanset ind-

gangsvinkel til det danske samfund lærer noget om det samfund, som de nu bliver en del af.

Det skal være ordene, og vi kan støtte lovforslaget.

Kl. 11:36

Formanden :

Tak til hr. Martin Henriksen. Så er det fru Astrid Krag som ordfører for SF.

Kl. 11:36

(Ordfører)

Astrid Krag (SF):

Lovforslaget, som vi behandler her, er jo en del af udmøntningen dels af regeringens ghettostrategi fra efteråret, dels af aftalen »Nye tider. Nye krav«, der er indgået med Dansk Folkeparti.

Det er vist ikke nogen hemmelighed, at SF i sin tid kritiserede ghettoaftalen for sine manglende ambitioner, og den samme kritik gælder så også om det aktuelle lovforslag for så vidt angår delen om anvisning af bolig til nyankomne flygtninge.

Ønsket om en bedre beboersammensætning i de udsatte boligområder tror jeg at alle os, der deltager i den politiske debat, deler. Men viljen til at lade det op med de investeringer, der må og skal til, og viljen til også at bruge statslige midler og ikke bare lade Landsbyggefonden stå med hele byrden, manglede jo, da ghettoaftalen blev indgået i efteråret.

Jeg mener helt basalt, at vores grundlæggende mål må være at få gjort op med ghettoerne, så der ikke er områder i Danmark, hvor det er utrygt at bo, og hvor alt for mange står uden for arbejdsmarkedet, men at det bliver steder, hvor de ressourcestærke beboere bliver boende.

Der er også flere af høringssvarene, som er kritiske over for lovforslagets afsnit om boligplacering. Kommunernes Landsforening påpeger – som de i øvrigt også gjorde i efteråret – at kommunerne allerede i dag i høj grad undgår at anvise nyankomne flygtninge en bolig i et ghettoområde. De påpeger i øvrigt også, at lovforslaget ikke giver nogen redskaber til kommunerne til at løfte opgaven.

En høringsspart kalder forslaget et ufleksibelt regelforbud, og der rejses fra flere sider – bl.a. Dansk Flygtningehjælp og Dansk Socialrådgiverforening – en bekymring for, om lovforslaget vil medføre, at nyankomne flygtninge må vente længere tid på at få anvist en permanent bolig, og at et større antal flygtninge vil blive placeret i midlertidige boliger med de negative konsekvenser, det vil have for den pågældendes integrationsforløb.

De bekymringer, der gives udtryk for i høringssvarene, er nogle bekymringer, jeg deler, og jeg håber, at forligsparterne bag ghettoaftalen vil overveje, om det ikke i det mindste kunne være en idé at få en revisionsbestemmelse med i loven, så de efter noget tid er forpligtet til at gøre status og se, om lovforslaget får nogle af de nævnte negative konsekvenser.

Tilsvarende ville jeg også synes, at det ville være fint, hvis vi kunne få lov at forholde os separat til den del af lovforslaget, der er en udmøntning af ghettostrategien, og den del, der er en udmøntning af aftalen »Nye tider. Nye krav«.

Hvad angår forslagets yderligere elementer, vil jeg sige, at der er tale om både positive præciseringer og forbedringer. Vi hilser velkommen, at man med lovforslaget sikrer, at udlændinge, der opholder sig her i landet i medfør af EU-reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed, kan begynde danskuddannelsen tidligere, end det er tilfældet i dag.

Det er også godt at få præciseret de dele af integrationsloven, hvor der er opstået uklarheder om fortolkning, om de beskæftigelsesrettede tilbud, om varighed af introduktionsprogrammer og om uledsagede mindreårige, hvor det nu slås fast, at kommunalbestyrelserne har adgang til at tilbyde alle uledsagede mindreårige flygtninge et in-

tegrationsprogram, uanset efter hvilken bestemmelse de måtte have fået ophold.

Endelig finder vi det også positivt, at private udbydere af danskuddannelsen omfattes af forvaltningsloven og offentlighedsloven, og at vi på den måde sikrer en ens retstilstand for alle de kursister, der deltager i danskuddannelsen.

Vi kunne have ønsket os et lovforslag, som var langt mere ambitiøst i forhold til spørgsmålet om boligplacering og de udsatte boligområder, men vi vil samtidig gerne kvittere for de øvrige forbedringer, som lovforslaget rummer, og vi støtter derfor lovforslaget.

Kl. 11:39

Formanden :

Tak til fru Astrid Krag. Så er det fru Vivi Kier som ordfører, værsgo.

Kl. 11:39

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Tak. Da vores ordfører, hr. Naser Khader, desværre er blevet kaldt til et andet møde og derfor ikke kan være til stede i salen, skal jeg hermed læse hans tale op:

Som flere ordførere har været inde på, er formålet med forslaget at gennemføre flere elementer af regeringens ghettostrategi og elementer fra regeringens udlændingeaftale. Det første element er en del af de mange elementer, der er i ghettoudspillet, nemlig de elementer, der skal til, for at vi får en bedre balance i beboersammensætningen i de udsatte boligområder. Helt konkret betyder det, at kommunerne ikke længere skal anvise bolig til nyankomne flygtninge i ghettoområderne. Det mener vi er vigtigt, hvis nyankomne flygtninge skal have en bedre start på integrationen. Det er ikke befordrende for integrationen, at nyankomne havner i områder, som nærmer sig at være parallelsamfund. Hvis man skal integreres, skal man have nogle danskere at integreres med.

Et andet element i forslaget er præciseringen af, at adgangen for ubeskæftigede udlændinge, der tilbydes et introduktionsforløb, til at få et beskæftigelsesrettet tilbud ikke omfatter udlændinge, der har opholdstilladelse på baggrund af studier, beskæftigelse, au pair-ophold m.v.

Et tredje element er, at der i danskuddannelsesloven indsættes en bemyndigelse til integrationsministeren til at fastsætte regler om, at udlændinge, der ikke har opholdstilladelse her i landet, kan aflægge en prøve i dansk i udlandet mod betaling.

Et fjerde element er ændring af danskuddannelsesloven, således at en privat udbyder af danskundervisning, som indgår driftsaftale om danskuddannelse med en kommunalbestyrelse, i lighed med de kommunale sprogcentre skal være omfattet af reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Et sidste vigtigt element er en præcisering af, at udlændinge, der opholder sig her i landet i medfør af EU-reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed, kan påbegynde danskuddannelse, så snart de kan dokumentere dette opholdsgrundlag og dermed uanset tidspunktet for folkeregistrering eller udstedelse af registreringsbevis m.v. Det er også en meget fornuftig ændring.

Alt i alt er det fornuftige tiltag, som vi Konservative støtter.

Kl. 11:41

Formanden :

Tak til fru Vivi Kier. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører for Det Radikale Venstre.

(Ordfører)

Margrethe Vestager (RV):

Faktisk er jeg her ikke som ordfører. Da vores ordfører, fru Marianne Jelved, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre De Radikales synspunkter på L 149.

Man kan kalde lovforslaget et meget praktisk lovforslag. Det præciserer en række bestemmelser, som der tidligere har været lovgivet om, og man kan så notere sig, at den tidligere lovgivning jo helt åbenlyst ikke har været præcis nok. Og når jeg tager det op, er det, fordi vi tidligere har haft kritiske diskussioner om lov kvalitet og ordentlige høringsfrister, og derfor er lovforslaget her jo sådan egentlig i sig selv en anbefaling af, at man gør sig umage.

Lovforslaget er en præcisering af, at adgangen for udlændinge til at modtage beskæftigelsesrettede tilbud ikke omfatter udlændinge med opholdstilladelse som studerende, som au pair eller som arbejdstager. Ordningen er primært rettet mod medfølgende ægtefæller, der vil tættere på arbejdsmarkedet. Det kan Radikale Venstre støtte.

Desuden er der bemyndigelse til ministeren til at fastsætte regler om, at udlændinge, der f.eks. er her på visum, kan aflægge prøve i dansk. Det støtter Radikale Venstre også.

Det præciseres også, at en privat udbyder af sprogundervisning, der indgår aftale med en kommune, skal være omfattet af forvaltningsloven og offentlighedsloven med hensyn til de opgaver, der løses, jævnfør driftsaftalen med kommunen. Det støtter Radikale Venstre.

Endelig skal udlændinge, der er her i kraft af EU's regler om arbejdskraftens fri bevægelighed, kunne påbegynde danskuddannelse, når de kan dokumentere deres opholdsgrundlag, uanset tidspunktet for folkeregistrering og lignende. Også det støtter Radikale Venstre.

Så er der en helt anden type sag. Det drejer sig om gennemførelse af dele af regeringens ghettostrategi – det, man kalder »Ghettoen tilbage til samfundet« fra oktober 2010. Det gælder også dele af aftalen med Dansk Folkeparti – det, man kalder »Nye tider. Nye krav« fra november 2010. Det bestemmes her, at kommuner ikke længere skal kunne anvise boliger i ghettoområder eller i boligområder fra listen over udsatte boligområder. Det er et symbolforslag set ud fra en helt umiddelbar eller nærmere øjeblikkelig betragtning. Det har været diskuteret før, og da var det ikke muligt at sandsynliggøre, at kommuner ville anvise boliger i de udsatte områder, hvis der var andre muligheder.

Men det handler også om noget mere. Det betyder også, at udlændinge, som ønsker at bo et bestemt sted, ikke kan få lov til at vælge at bo i det, som flertallet har defineret som et udsat boligområde. Den begrænsning kan vi ikke støtte. Og derfor vil vi opfordre integrationsministeren til at dele lovforslaget i to, så denne boligdel får sit eget forslag. Kan det ske, vil Det Radikale Venstre med glæde støtte de øvrige dele.

Kl. 11:44

Formanden :

Tak til fru Margrethe Vestager, som her er ordfører og derfor kom i ordførerrækken. Så er det fru Johanne Schmidt-Nielsen som ordfører for Enhedslisten, værsgo.

Kl. 11:45

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Tak. Vi er helt enige med De Radikale, og vi har også koordineret hjemmefra og ønsker ligeledes at få delt forslaget op i to dele. Det sker jo meget ofte på det her område, at der kommer forslag, hvor alle mulige forskellige forslag er blandet sammen i en stor pærevæling. Det er også tilfældet med L 149.

Der er blevet fint redegjort for de mange forskellige forslag, som det indeholder, og som er ganske udmærkede, f.eks. at private udbydere af danskuddannelse skal være omfattet af forvaltningsloven, of-fætlighedsloven. Det støtter vi naturligvis i Enhedslisten.

Men den del af forslaget, der handler om boliganvisning, vil vi gerne have lov til at tage stilling til for sig. Vi er meget kritiske over for det. For det første bliver det meget klart sagt i høringssvarene, at kommunerne i forvejen selvfølgelig tager hensyn til, at man ønsker, at mennesker bor på tværs af sociale skel, og at det derfor på ingen måde er optimalt, hvis man lader flygtninge bo i socialt belastede områder. Det er de steder, som regeringen og Dansk Folkeparti kalder ghettoer. Jeg kan forstå, at mange af de mennesker, der bor i de områder, er enormt kedede af navnet. Det vil jeg ønske at regeringen ville overveje.

Så er vi præcis ligesom De Radikale kritiske over for det her med, at der jo kunne være situationer, hvor en flygtning havde et særligt ønske om at bo i et område, f.eks. fordi vedkommende har familie der eller andet. Vi synes, det er meget mystisk, hvis man fra regeringens side skal gå ind og sige, at det må kommunen ikke tage hensyn til i en sådan konkret situation.

Så vi støtter store dele af forslaget, men er stærkt kritiske over for det her med boliganvisningen, og vi vil meget gerne have forslaget delt op. Vi vil i øvrigt opfordre ministeren – nu har vi fået en ny, tillykke med det – til at overveje det her med, om det er klogt at kalde de steder, hvor folk bor, for ghettoer.

Kl. 11:47

Formanden :

Tak til fru Johanne Schmidt-Nielsen. Så er det integrationsministeren.

Kl. 11:47

Integrationsministeren (Søren Pind):

Må jeg ikke først sige tak for de venlige ord om min tiltræden. Det er dejligt at mærke, skønt man ikke helt kan se det uden for endnu, at foråret er på vej. Al den her venlighed, der tilstrømmer en i den her sammenhæng, kan selvfølgelig også bekymre lidt, men dog alligevel, for sagen er jo den, at ord betyder noget. Velkomstord betyder noget, de er værdsatte, men ord i det hele taget betyder noget, og derfor kan jeg desværre ikke helt imødekomme bl.a. Enhedslistens ordfører, fru Johanne Schmidt-Nielsens, ønske om, at regeringen ikke vil sige tingene, som regeringen ser dem. Regeringen agter at bruge ord, som beskriver situationen, herunder bl.a. ord som ghetto.

Det er sådan set også regeringens standpunkt, at det, der er brug for på det her område, er en helhedsindsats. Det er selvfølgelig en ærlig sag, hvis nogle politiske partier i Tinget er uenige med os i en helhedsindsats, men så må man altså efter vores opfattelse tage det sure med det søde. Vi ønsker ikke at dele noget op. Vi ønsker tingene i deres helhed, og så må partierne ud fra det tage stilling til, hvor de står.

Bortset fra det vil jeg sige tak for den venlige modtagelse. Det er sådan set glædeligt, at så mange ønsker positivt at bidrage til at løse de udfordringer, vi står over for på det her område. Jeg glæder mig til samarbejdet.

Kl. 11:48

Formanden :

Tak til ministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

4) Forespørgsel nr. F 23:**Forespørgsel til integrationsministeren:****Hvad vil regeringen gøre for de asylbørn, som fortsat har meget lange ophold i danske asylcentre?**

Af Margrethe Vestager (RV), Marianne Jelved (RV) og Morten Østergaard (RV).

(Anmeldelse 01.02.2011. Fremme 03.02.2011. Eventuel afstemning udsættes til tirsdag den 22. marts 2011).

Kl. 11:49

Formanden :

Jeg skal her gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til tirsdag den 22. marts i år.

Men den første, der får ordet, er fru Margrethe Vestager som ordfører for forespørgerne for at begrunde forespørgslen.

Kl. 11:49

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Margrethe Vestager (RV):

Det er som at bo på en international togstation. Alle rejser, kommer og går, men vi sidder her uden en billet.

Det er ordene fra en far, der ikke kan rejse tilbage, ikke kan blive og ikke har nogen andre steder at tage hen. Det første offer er børnene, og risikoen for psykisk sygdom er akut. Jeg tror, at enhver kan sætte sig ind i det, også daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen, der få dage før valgets udskrivelse i 2007 vendte på en talerken og åbnede for, at asylfamilier med børn skulle have mulighed for at bo uden for landets asylcentre. Det var løftet.

Hvad er det så blevet til? Ja, VKO aftalte, at 32 familier, der havde opholdt sig mere end 3 år i et asylcenter *efter* det endelige afslag, ville blive tilbudt at flytte. 16 familier sagde ja. I dag er mindst 27 børn født i og opvokset i et dansk asylcenter. Så forespørgslen i dag handler ikke om asylregler. Den handler ikke om flere eller færre asylansøgere. Debatten handler om, hvordan vi i Danmark forvalter vores ansvar for asylsøgende børn og asylsøgende børnefamilier.

Jeg håber, at debatten vil tage udgangspunkt i de fakta, der er om forholdene for de børn. RCT, Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre oplyser bl.a., at op mod halvdelen af de voksne asylansøgere er torturoverlevende. De fleste har oplevet krig og har været udsat for forfølgelse eller fængsling. Fysiske og psykiske symptomer er hyppige blandt alle asylansøgere, men 2-3 gange så hyppige blandt torturoverlevende. Symptomerne er angst, søvnbesvær, mareridt, irritabilitet, vredesudbrud, svækket impuls kontrol, depression og fysiske senfølger af kroniske smerter i muskler og led som følge af brækkede skuldre eller fingre. Derudover opleves gangbesvær, manglende tænder eller nedsat hørelse. Jo længere tid asylsøgere tilbringer i et asylcenter, jo flere psykiske symptomer får de.

Det er med andre ord det voksenmiljø, der præger et asylcenter. Om børnenes situation siger Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre, at børn påvirkes specielt af langvarige belastninger, at familiernes samlede situation er af afgørende betydning for børnenes reaktioner, og at børn påvirkes indirekte gennem forældrenes adfærd. Den måde, forældrene reagerer på i en given situation, er afgørende for børnenes modstandskraft.

En klinisk undersøgelse af 21 0-18-årige afviste asylbørn viste, at 20 led af behandlingskrævende psykiske problemer. Spørgsmålet er: Hvad vil regeringen gøre for at leve op til Anders Fogh Rasmussens løfte?

Kl. 11:52

Formanden :

Tak til fru Margrethe Vestager. Så er det integrationsministeren for besvarelse.

Kl. 11:52

Besvarelse

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jeg vil godt takke fru Margrethe Vestager for at stille denne forespørgsel og give mig anledning til som en af mine første embedsgeringer at drøfte en situation, sådan som jeg ser den.

Enhver, som har empati, vil have det svært med at se passivt til, mens børn bliver taget som gidsler i en situation, som de for så vidt hverken har lod eller del i; når børn bliver brugt som kampmiddel; når børn bliver skubbet foran i en i virkeligheden dem uvedkommen situation; når børn bliver kastebolde; når børn i virkeligheden bliver objekter i stedet for subjekter.

Min tilgang til det spørgsmål er, at man i den sammenhæng først og fremmest må fokusere på det personlige ansvar; det personlige ansvar for, hvem der står bag, at børnene står i den pågældende situation. Sagen er den, at de pågældende børn er blevet bragt i den situation af dem, der umiddelbart varetager forældremyndigheden for dem, nemlig deres forældre. Det er normalt noget, som vi i Danmark ser med stor alvor på. Det er normalt noget, som vi bruger mange kræfter på – også fra de sociale myndigheders side – at agere imod og gribe ind over for.

Men spørgsmålet er selvfølgelig: Hvad gør man i en situation, hvor der er tale om mennesker, som er kommet til Danmark, hvis sag har været igennem alle de myndigheder, der nu engang skal behandle den slags, og som er kommet frem til, at der ikke er basis for ophold i Danmark? Er svaret da, hvis forældrene tager deres egne børn som gidsler i den situation, at sige til disse forældre: Godt, så bliver I i Danmark.

For mig ville det være stødende. Det ville være stødende for retssikkerheden, og det ville være stødende for den danske udlændingelovgivning, som et flertal i dette ting står vagt om. Det betyder så, at vi efter bedste evne må agere på anden vis for at sikre børnenes vel. Det har man forsøgt sig med igennem længere tid. Der har været indgået aftaler, som har forbedret vilkårene for børnene i disse sammenhænge. Man har søgt at forkorte sagsbehandlingstiderne, hvilket er lykkedes. Asylsager behandles i de fleste tilfælde på under et år, både i første instans og i anden instans. Samtidig har vi taget en række initiativer for at fremme udsendelsen af afviste asylansøgere. De to spor kombineret har betydet, at der på asylcentre nu heldigvis er langt færre børnefamilier med lang opholdstid.

I 2008 havde vi 120 børn, der havde en opholdstid på mere end 3 år. Primo 2011 var der ca. 62 børn, der havde en opholdstid på mere end 3 år. Med andre ord: Et markant fald. Hovedparten af de børn, der havde forholdsvis lang opholdstid i centersystemet, altså på over 3 år, var fra Serbien, Armenien, Irak og Iran. Der er for flere af disse sager tale om en særlig problematik i forhold til udsendelse og genindrejse. Det hører også med til billedet, at nogle af disse børn ikke har været på centrene i hele perioden; nogle har været udrejst i en længere periode og er efterfølgende genindrejst til Danmark.

Men selvfølgelig er en lang opholdstid et problem. Afgørende er dog – og jeg vil gerne høre oppositionens svar på det spørgsmål – at problemet ikke skyldes de indkvarteringsmæssige rammer, men at afviste asylansøgere, mennesker, som altså er blevet behandlet efter

alle kunstens regler i den danske udlændingelovgivning og ikke er blevet vurderet til at have lovligt opholdsgrundlag i Danmark, ikke frivilligt udrejser, samt forældrenes reaktion på afslaget på asyl.

Kl. 11:58

Jeg ved, at Det Radikale Venstre sætter det personlige ansvar højt. Jeg vil gerne vide, hvor Det Radikale Venstre står i forhold til det personlige ansvar hos disse forældre. Skal det belønnes, at man tilsidesætter dansk lovgivning? Skal det belønnes, at man tager sine børn som gidsler? Er det et synspunkt, som Det Radikale Venstre vil understøtte? Det synes jeg man må svare på.

Der er, og det vil jo også fremgå af yderligere debat, ikke desto mindre gennemført – for empatisk set forstår jeg jo udmærket godt diskussionen – en lang række initiativer med henblik på at forbedre asylbørns forhold i asylcentre. I 2008 blev der taget initiativ til, at visse asylfamilier kunne indkvarteres i særlige boliger uden for asylcentre, og der er indført vilkårsforbedringer målrettet asylbørn for at forbedre vilkårene for især børn med lang opholdstid. Desuden er der indført tilbud om indkvartering på to værelser til alle børnefamilier. Hvad der sådan set ydermere er interessant, er, at halvdelen af de familier, der har fået tilbudt ophold uden for centrene, har afvist det, bl.a. på grund af det sociale sammenhold, der findes i centrene.

Jeg er enig i, at den lange opholdstid for en relativt lille gruppe af asylansøgere er en udfordring, men jeg tror ikke på, at løsningen bare er en udflytning fra asylcentre. Afviste asylansøgere, der efter afslag på asyl nægter at medvirke til udrejse, kan ikke belønnes og gives fri adgang til at vælge bolig. Det vil være en tilsidesættelse af det personlige ansvar, og det vil, alt efter temperament, endnu værre være en krænkelse af dansk lovgivning.

Vi har enkelte asylansøgere, der efter afslag på asyl skal tilbagesendes til de lande, hvortil Danmark for tiden ikke har mulighed for tvangsmæssig udsendelse – aktuelt er det Iran og Somalia.

Kl. 12:00

Formanden :

Tak til integrationsministeren for besvarelsen. Så går vi over til forhandlingen, og den første, der her får ordet, er fru Margrethe Vestager som ordfører for forespørgerne.

Kl. 12:00

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Margrethe Vestager (RV):

Regeringen ved det jo godt, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance ved det nok også godt, nemlig at det er børnene, der lider under de lange, lange opholdstider i de danske asylcentre, og det tager de så personligt ansvar for, for det er dertil, det er nået. Det, jeg tænkte mest på, mens integrationsministeren holdt sin tale, var – og velkommen til som integrationsminister, jeg kan høre, at ministeren er ny som minister på området, eller det kan jeg desværre netop ikke høre – at det er den sædvanlige rædselsfulde gidselretorik, der fortsætter.

Der er jo bare det ved det, at Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti ikke holder på nogen. De holder ikke på nogen: Havde børn og forældre kunnet tvangsudsendes, var de blevet det. Det tror jeg ingen i det danske Folketing er et øjeblik i tvivl om, og derfor handler det her ikke om gidseltagning; det handler om det ansvar, vi i Danmark har for de børn.

»Asylbørn i Danmark – en barndom i undtagelsestilstand« er titlen på Kathrine Vitus' og Signe Smith Nielsens bog om børnenes situation, og den kan man læse og ikke bare blive berørt af, men man kan også få at vide, hvad det er for et ansvar, vi bør påtage os. Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre dokumenterer entydigt børnenes problemer, og hvor akut udsatte de er for alvorlig psy-

kisk sygdom. Der er masser af viden, og der er masser af dokumentation.

Rehabiliteringscentret nævner f.eks. Liers undersøgelse, en klinisk undersøgelse af 21 0-18-årige afviste asylbørn, som viste, at 20 af dem havde behandlingskrævende psykiske problemer. Den er fra 2010. Ifølge Nielsens bog fra 2008 viste en tredjedel af 246 4-16-årige børn tegn på psykisk forstyrrelse, men mellem halvdelen og to tredjedele af de 11-16-årige viste det også, når man kombinerede det med børnenes egne beskrivelser.

Der er masser af viden, der er masser af dokumentation for børnenes tilstand; der mangler handling.

Det er som at bo på en international togstation, alle rejser, kommer og går, men vi sidder her uden billet. Det er ordene fra en far, der ikke kan rejse tilbage, ikke kan blive, og som ikke har nogen andre steder at tage hen. Det første offer er børnene, og risikoen for psykisk sygdom er akut. Enhver kan jo sætte sig ind i det, og det var vel et eller andet sted også det, ministeren sagde, men så begyndte ministeren straks at bygge sit værn op mod at tage ansvar. Og det værn er, at det er nogle andres ansvar; det værn er dansk lovgivning; det værn er, at det er stødende, hvis man sørger for, at de børn ikke lider yderligere.

Jeg synes, det er meget tankevækkende, at det her skal blive til en debat om forældrenes ansvar, når nu Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti gang på gang har forsøgt at smide ansvaret fra sig. Netop i en tid, hvor vi taler og taler om ansvar, er vi i en situation, hvor det ikke er ordene, der gør forskellen, det er handlingen. Og Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti handler, når de kan. De holder ikke på nogen. Havde børn og forældre kunnet tvangsudsendes, var de blevet det, og derfor er debatten i dag i virkeligheden meget enkel. Vi taler om børnefamilier, der ikke kan sendes hjem. Vi taler om børn, der er i akut risiko for alvorlig psykisk sygdom, især i lyset af de oplevelser, som de har med i bagagen, inden de overhovedet kommer til Danmark.

Dermed skal også være sagt, at vi taler om vores ansvar for børn i den situation: Vi har et ansvar. Fra radikal side hverken kan eller vil vi kaste det fra os.

Derfor glæder det mig, at vi har samlet det størst tænkelige mindretal i Folketinget, nemlig Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, Pia Christmas-Møller (UFG), Christian H. Hansen (UFG), Per Ørum Jørgensen (KD), Juliane Henningsen (IA), Lars-Emil Johansen (SIU) og Høgni Hoydal (T) om følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at regeringen ikke har levet op til sit løfte om løsning for børn og børnefamilier i asylcentre, som et bredt flertal i Folketinget kan stå bag.

Folketinget opfordrer derfor regeringen til at indkalde Folketingets partier og løsgængere til forhandling om en flerårig asyлтаfte, som skal

- sikre, at ingen asylsøgende uledsagede børn eller børnefamilier, hvis ansøgning ikke vurderes som åbenbart grundløs, og som samarbejder om sagsbehandlingen, opholder sig i et dansk asylcenter mod deres vilje ud over en periode på 6 måneder, medmindre ganske særlige omstændigheder taler herfor,
- sikre, at ovennævnte asylansøgende børnefamilier får mulighed for selvforsørgelse i den periode, de opholder sig i Danmark,
- give børn og unge asylansøgere lige adgang til uddannelse og
- sikre, at tvangshjemsendelser kun sker efter aftale med det pågældende lands regering, når hjemsendelse, henset til de aktuelle forhold i landet, er forsvarlig og i overensstemmelse med internationale konventioner.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 34).

Tænk, hvis et flertal ville tage ansvar for det; så kunne vi virkelig sige, at vi var på børnenes side.

Kl. 12:06

Formanden :

Tak. Dette forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er ønsket om korte bemærkninger, og den første, der får en kort bemærkning, er hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 12:07

Karsten Lauritzen (V):

Fru Margrethe Vestager siger, at det her er simpelt, men det er det jo ikke. Fru Margrethe Vestager har ret i, at det er et principielt spørgsmål, og der kan man så vælge, om man vil belønne folk, der ignorerer myndighedernes afgørelser og nægter at respektere et afslag på asyl, eller om man vil vælge at sige, at det er et princip og det må man holde fast i. Der er jo så en forskel på blokkene i Folketingssalen.

Det, jeg vil spørge fru Margrethe Vestager om, er, om fru Margrethe Vestager er bekendt med udlændingelovens § 9 c, stk. 2 – så vidt jeg husker. Den handler om udsendelseshindring, og det er sådan, at hvis man er afvist asylansøger og medvirker til hjemsendelse – at man altså siger, at man godt vil respektere Flygtningenævnets afgørelse og medvirke til hjemsendelse – og hvis man så fortsat er udsendelseshindret efter 1½ år, får man faktisk en midlertidig opholdstilladelse med alt, hvad det fører med sig. Men det forudsætter altså, at man accepterer myndighedernes afgørelse. Ved fru Margrethe Vestager, hvor mange udlændinge der i øjeblikket gør det her, altså medvirker til deres udsendelse?

Kl. 12:08

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:08

Margrethe Vestager (RV):

Nej, jeg har ikke den statistik, men det undrer mig, at hr. Karsten Lauritzen ikke stiller spørgsmål om det, der er debattens indhold, nemlig forholdene for de børn, der lever i de omtalte familier.

Som hr. Karsten Lauritzen sikkert ved, fordi han er ordfører og trænet på området, er 1½ år meget, meget lang tid for et menneske at opholde sig i et asylcenter. Røde Kors siger, at 1 år er den maksimale opholdstid for en voksen, og derfor er ½ år nok det, det kan strækkes til at være acceptabelt for et barn.

Derfor må jeg bare konstatere, at hr. Karsten Lauritzen synes, det er vigtigere, at man følger udlændingelovens § et eller andet, litra c, end at diskutere, hvordan man sørger for, at børn forskånes for at få yderligere psykiske lidelser end dem, de bringer med sig fra deres hjemland.

Kl. 12:09

Formanden :

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 12:09

Karsten Lauritzen (V):

Det er jo paragraffer, vi vedtager og diskuterer. Der står foran Folketingssalen, at med lov skal land bygges, så det er vel naturligt, at man diskuterer det.

Jeg synes bare, at fru Margrethe Vestager i al den her følelsesporro, som fru Margrethe Vestagers ordførertale mest af alt var udtryk for, mangler at anerkende den lovgivning, som vi har, og som betyder, at hvis man medvirker til sin udsendelse og det ikke kan lade sig gøre, kan man få en opholdstilladelse, og så kan man sikre sine børn

og flytte uden for centrene, men hvis man ignorerer afgørelsen fra Flygtningenævnet, som er en domstolslignende instans, er vi nogle, der har det principielle synspunkt, at det skal man ikke belønnes for, for så får vi jo endnu flere, der gør præcis det samme.

Jeg bliver nødt til at spørge fru Margrethe Vestager, om hun ikke anerkender det principielle spørgsmål i den her sag, men er villig til at se stort på det, fordi hun accepterer, at der er nogle forældre, der tager deres børn som gidsler i et forsøg på at blive i Danmark i stedet for at respektere danske udlændingemyndigheders afgørelser.

Kl. 12:10

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:10

Margrethe Vestager (RV):

Det, der er det principielle, som er sat til debat i dag, er, hvordan vi løfter det ansvar, vi har for børn, der opholder sig i Danmark, når de akut er udsat for psykisk sygdom. Det er det, der principielt er sat til debat i dag.

Det, hr. Karsten Lauritzen gerne vil gøre det til, er en diskussion, som sikkert har foregået masser af gange, om den ene eller den anden eller den tredje paragraf, men den debat, vi har i dag, kunne jo medføre, at vi ændrede nogle af de paragraffer og i stedet for at gøre det til en diskussion om, hvorvidt Danmark er mere eller mindre attraktivt, om vi skal give flere eller færre asyl, så bare respekterede det enkle, at der opholder sig børn i Danmark, som ikke kan sendes tilbage til deres hjemland, som ikke har ret til at opholde sig her, og at vi har ansvaret for deres helbred, både fysisk og psykisk, i den tid, de er her. Det er det, der principielt er sat til debat. Og det er det, hr. Karsten Lauritzen må tage stilling til neden under og givetvis bag alle sine paragraffer, for det er det, der sådan set er sagens kerne.

Kl. 12:11

Formanden :

Så er det hr. Martin Henriksen for en kort bemærkning.

Kl. 12:11

Martin Henriksen (DF):

Tak. Fru Margrethe Vestager var inde på, at vi nu skulle diskutere det, som det egentlig handlede om, nemlig børnene. Men så vidt jeg kunne høre af det forslag til vedtagelse, som fru Margrethe Vestager læste op, handler det om mere end det.

Fru Margrethe Vestager må rette mig, hvis jeg har hørt forkert, men jeg forstod det sådan, at der var tale om, at afviste asylansøgere under nogle givne omstændigheder skulle have adgang til det danske arbejdsmarked. Så udvider Det Radikale Venstre og de partier, der har rejst denne forespørgselsdebat, jo lige pludselig rammen for debatten, for så handler det ikke blot om de børn, der sidder i asylcentre, fordi deres forældre ikke accepterer de danske myndigheders afgørelser, men også om, hvorvidt asylsystemet skal være en adgang til det danske arbejdsmarked. Jeg skal bare høre, om det også er en del af den politik, der er lagt frem her i dag.

Kl. 12:12

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:12

Margrethe Vestager (RV):

Når vi vurderer, hvad der skulle til for at sikre de børn rimelige vilkår i den tid, de opholder sig i Danmark, så er forældrenes håndtering af deres forældreskab og det at være en del af en familie en helt afgørende ting. Det er også meget entydigt dokumenteret, at foræl-

drenes mentale sundhed og den måde, hverdagen fungerer på, afspejles en til en hos børnene.

Jeg troede egentlig, at Dansk Folkeparti var tilhænger af den gode danske værdi, at ledighed er roden til alt ondt, og at det derfor er vigtigt og rigtigt, at man som menneske bidrager og selv forsørger sig i stedet for at trække på offentlige kasser, hvis man har arbejdssevne. Derfor ville jeg egentlig have forventet, at vi løb åbne døre ind hos Dansk Folkeparti, når vi sagde, at hvis folk er her, må de forsørge sig selv, hvis de overhovedet kan, i stedet for bare at trække på en offentlig ydelse.

Kl. 12:13

Formanden :

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 12:13

Martin Henriksen (DF):

Det må være en bekræftelse af det, jeg spurgte om – og det kvitterer jeg selvfølgelig for – for så udvider man jo også debatten til at handle om mere end det, som jeg kunne forstå stod i teksten i forslaget til vedtagelse.

Mit næste spørgsmål er så, om fru Margrethe Vestager ikke kan se, at der er noget problematisk i, at man siger til udlændinge, som dybest set opholder sig ulovligt i Danmark: Jo længere tid I opholder jer ulovligt i Danmark, jo bedre boligfaciliteter får I, og jo bedre adgang til det danske arbejdsmarked får I?

I Dansk Folkeparti er vi store tilhængere af, at udlændinge, der kommer til Danmark, kommer ud på arbejdsmarkedet og bidrager til samfundet, men det er selvfølgelig under forudsætning af, at de har lovligt ophold i Danmark – ellers kunne vi jo også begynde at lukke op for mange andre ting.

Sagen er jo også den, at der er taget en lang række initiativer, som forbedrer asylbørnenes vilkår. Og der er taget en lang række initiativer, som rent faktisk giver forskellige muligheder for folk, der er i asylcentre i Danmark. Hele spørgsmålet er jo så, hvorvidt man tror på, at vi skal gå videre ad den vej for at tilskynde folk til at rejse ud.

Men jeg vil høre, om ikke Det Radikale Venstre kan se noget principielt betænkeligt ved, at det skal være sådan for folk, der opholder sig ulovligt i Danmark, at jo længere tid de opholder sig her, jo flere rettigheder får de.

Kl. 12:14

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:14

Margrethe Vestager (RV):

Jeg troede egentlig, Dansk Folkeparti var af den opfattelse, at forholdene i asylcentre var særdeles gode – jeg tror, hr. Langballe har sagt, at mange danske børn ikke lever under lignende gode forhold – så derfor kan jeg slet ikke genkende ræsonnementet, at det skulle blive bedre, hvis man kom til at bo uden for centeret. Det, der bliver bedre, er jo, at man kommer ud af et miljø, hvor der er mange mennesker, som er i en meget belastet situation, og at man kan få en hverdag til at fungere.

Hvis jeg skal se det fra Dansk Folkepartis side, vil jeg sige, at det er langt bedre, at familien fungerer, at børnene er raske og uddannede, og at de derfor er i stand til at tage hjem, når der bliver fred i deres land og deres regering vil modtage dem, frem for det modsatte: at familien falder mere og mere fra hinanden, og at børnene får den ene psykiske problemstilling efter den anden, som måske aldrig på noget tidspunkt vil kunne håndteres i deres hjemland, hvorefter de bliver, fordi det er det eneste rimelige og ordentlige, hvis det er forholdene her, som har påført dem en psykisk sygdom.

Derfor ender vi på en eller andet måde det samme sted og har i virkeligheden fælles interesser, nemlig at sørge for, at de børn får ordentlige vilkår.

Kl. 12:15

Formanden :

Tak til fru Margrethe Vestager. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så er det hr. Karsten Lauritzen som ordfører.

Kl. 12:16

(Ordfører)

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Forespørgsel F 23, som vi i dag diskuterer, handler om, hvad regeringen vil gøre for de asylbørn, som fortsat har meget lange ophold i danske asylcentre.

Jeg vil godt starte med at sige, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i første instans – det er jo altså Udlændingesservice – for en asylsag i 2010 var 3½ måned. Det skal man jo have med, når man diskuterer, hvad et langt ophold er, og hvor lang tid der går, før man får svar. Så går der lidt længere tid i anden instans, nemlig Flygtninggenævnet, men langt de fleste har forholdsvis hurtigt et svar på, om de er anerkendt som flygtninge – og det vil sige, at de har krav på beskyttelse og skal integreres ude i kommunerne i det effektive integrationsprogram, vi har der. Men hvis man får afslag på asyl, skal man, som det er sagt, udrejse. Sådan må det være i et retssamfund; sådan skal det i hvert fald være i Danmark. Derfor er det kun i særlige tilfælde, at ophold i asylcentre bliver meget lange og varer i årevis, i hvert fald hvis man respekterer myndighedernes afgørelse.

Jeg vil også godt sige, at vi i Venstre prioriterer både asylfamiliernes og asylbørnenes velbefindende og tarv højt. Det fremgår af regeringsgrundlaget for 2007. Og der er jo redegjort for, hvad vi har gjort, i et utal af samråd, i svar på udvalgs spørgsmål og i debatter som her i salen i dag. Altså, f.eks. er der jo taget en lang række ekstra initiativer, som bl.a. Røde Kors administrerer, målrettet mod at forbedre vilkårene for børnene. Der er bl.a. lavet en udredningsenhed for asylbørn med særlige behov. Alle bliver screenet, når de kommer til Danmark, med henblik på at sikre, at det undersøges, om der er nogle, der har behov for psykiatrisk behandling som følge af traumatisering eller andet. Og det er sund fornuft at bruge penge på det, men der er altså sket væsentlige forbedringer i den seneste tid, i de seneste år.

Det er bl.a. sket som følge af den rapport, som kom fra det ekspertudvalg, som blev nedsat efter valget i 2007, og som har set på forholdene for børnefamilierne blandt asylansøgere i Danmark og en lang række andre europæiske lande, og man er nået frem til den konklusion – og det synes jeg jo er interessant – at de forhold, vi har i Danmark, er meget sammenlignelige med forholdene i de andre nordiske lande. Der er et par enkelte punkter, hvor man så har rettet det til, men det er meget sammenligneligt. Børn og asylansøgere, der opholder sig i danske asylcentre, har bedre eller lignende vilkår sammenlignet med andre europæiske lande, så det der billede, som nogle tegner af, at man går for lud og koldt vand som asylansøger i et asylcenter, er meget, meget langt fra virkeligheden.

Jeg kan anbefale politikere og andre at tage ud og besøge et asylcenter og se på nogle af de forbedringer, som rent faktisk er sket – støttet bl.a. af Venstres mandater her i Folketingssalen.

I Venstre ser vi ikke nogen grund til som dele af oppositionen at betvivle den indsats, som Røde Kors udfører. Det er jo det, man gør, når man som fru Margrethe Vestager står på Folketingets talerstol og kommer med postuler om, at børnene alle sammen er syge og traumatiserede og ikke får den hjælp, der er behov for. Så sætter man spørgsmålstegn ved den indsats, som Røde Kors yder på asylcentre. Det er jo Røde Kors, der har fået opgaven – i nogle tilfælde er det så nogle kommuner, der har fået opgaven – at drive asylcentre og leve op til det, der står i loven. Det er jo sådan, at børn, der ophol-

der sig på et asylcenter, har krav på den samme beskyttelse som børn, der er danske statsborgere, netop fordi de er børn.

Det er Røde Kors, der administrerer det system for en lang række asylcentre, og jeg vil sige, at de lever op til deres ansvar. De tilbyder de børn, der har brug for det, behandling; de laver screeninger og andre ting. Det er så kommunerne i de pågældende områder, der har tilsynsmyndigheden i forhold til det. Jeg vil ikke være med til her i Folketingssalen at sige, at Røde Kors ikke gør deres arbejde godt nok, for det synes jeg de gør.

Det er også sådan, at vi bruger ganske mange penge på det her område. Vi bruger over 240.000 kr. pr. asylansøger, og rigtig, rigtig mange af de her penge går til at forbedre vilkårene for børnefamilierne i asylcentre, og de går til sundhedsbehandling, indkvartering og en lang række andre ting. Der kan vi selvfølgelig godt diskutere om vi kunne bruge de penge bedre, og om der skal laves om på noget. Det er vi da villige til at tage en diskussion om, men det er altså ikke rigtigt, at man ingen hjælp får og får en elendig behandling i de danske asylcentre. Det er simpelt hen ikke korrekt.

Kl. 12:21

Endvidere skal man huske på årsagen til, at asylbørn opholder sig i asylcentre i længere tid og i årevis. Det er som sagt, fordi forældrene vælger at tage deres børn og bruge dem som gidsler. Det kan jo godt være en trøst diskussion her i Folketingssalen og en noget hård retorik, men det er sandheden, at der ikke er ret mange af dem, der medvirker til deres udsendelse, som sidder i årevis i centrene. Dem, der sidder i årevis i centrene, er dem, der ignorerer myndighedernes afgørelse. Der må vi diskutere, om vi vil tillade, at de tager deres børn som gidsler i kampen for at få asyl i Danmark, når nu de har fået afslag af de myndigheder og det system, som vi retssikkerhedsmæssigt har sat op her i Folketingssalen.

Jeg må også indrømme, at jeg lidt håber, at vi i dag kan få i hvert fald en anerkendelse fra oppositionen af de forbedringer, der er sket, og en anerkendelse af, at det, vi har arbejdet med bl.a. i Venstre og i Integrationsministeriet, har handlet om at sænke sagsbehandlingstiderne væsentligt. Det, at udsendelsen sker så hurtigt og effektivt som overhovedet muligt, har ført til, at antallet af børnefamilier og antallet af børn, som sidder i centrene i årevis, er kraftigt faldende, hvilket integrationsministeren også gjorde rede for i sin besvarelse. Det er sådan, at vi her primo 2011 er nede på, at det er omkring 60 børn, der er tale om.

I Venstres folketingsgruppe er vi af den overbevisning, at regeringen lever op til sit ansvar for asylbørnene, og at langt de fleste af asylbørnene efter omstændighederne lever en rimelig tilværelse med sagsbehandlingstider inden for rimelige grænser.

Til sidst skal jeg på vegne af Venstre, Det Konservative Folkeparti og Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der er taget en lang række initiativer med henblik på at forbedre asylbørns forhold i asylcentre, mens de afventer en afgørelse på deres sag. Der er bl.a. af hensyn til børnenes tarv taget initiativ til, at visse asylfamilier kan indkvarteres i særlige boliger uden for asylcentre, og der er indført vilkårsforbedringer målrettet asylbørn med en lang opholdstid. Desuden er der indført tilbud om indkvartering i to værelser til børnefamilier.

Forbedringer ændrer dog ikke ved det faktum, at når man er afvist asylansøger, skal man rejse hjem hurtigst muligt i respekt for de danske myndigheders afgørelse, og såfremt man ikke hjemrejser frivilligt, sker der en tvangsmæssig udsendelse.

Folketinget tager regeringens redegørelse til efterretning og noterer sig, at regeringen set i lyset af bl.a. den aktuelle hjemsendelsessituation evaluerer asyldaftalen fra januar 2008.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 35).

Formanden :

Tak. Også dette oplæste forslag til vedtagelse vil indgå i Folketingets videre forhandlinger.

Der er ønske om korte bemærkninger, og den første er fra fru Margrethe Vestager. Værsgo.

Kl. 12:23

hensigtsmæssige for at holde sammen på familien i den vanskelige situation, som familien er i. Jeg synes, hr. Karsten Lauritzen må gøre sig det fuldstændig klart, at der er familier, som hverken kan hjemsendes eller har ret til at blive her. Det, hr. Karsten Lauritzen så siger, i modsætning til os andre, er, at det er forældrenes eget ansvar:

Jeg er ansvarsfri. Jeg har gjort mit. Der er dejligt at være i et asylcenter. De må sejle deres egen sø. De børn er ikke mit ansvar.

Er det den konklusion, jeg kan drage af Venstres ordførers tale i dag?

Kl. 12:27

Margrethe Vestager (RV):

Jeg kan forstå, at hr. Karsten Lauritzen er helt tilfreds med regeringens måde at håndtere det her på og dermed jo også er klar til at tage det fulde ansvar for den situation, som de børn, der fortsat er i asylcentre, og som har været der i mange, mange år, er i. Jeg kan forstå, at hr. Karsten Lauritzen mener, at der er dejligt i asylcentre. Fra radikal side anerkender vi også de forbedringer, der er sket, både med at give to rum, og hvad der ellers blev fundet på i forbindelse med den ophedede diskussion ved valget i 2007. Pointen i både begrundelsen og min ordførertale er imidlertid, at det sådan set ikke er de fysiske forbedringer, men at det er det miljø, man er i samlet set, med meget lidt plads, med traumatiserede voksne, der gør forskellen. Og det, der vil være den store forbedring, er noget, der tilnærmer sig et almindeligt familieliv.

Derfor skal jeg bare spørge, om hr. Karsten Lauritzen anerkender, at der er børn, der er i den situation, som er oplistet her, og som er baggrunden for forespørgslen, nemlig at de er fanget i et ingenmandsland, hvor de hverken har lov til at blive eller kan sendes ud og derfor er i akut risiko for psykisk sygdom.

Kl. 12:25

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:25

Karsten Lauritzen (V):

Jeg anerkender ikke, at man befinder sig i et ingenmandsland. Jeg anerkender, at der er nogle familier, som nægter at udrejse og udnytter de regler, vi har, til fortsat at blive i Danmark, og på den måde bringer de så sig selv, deres børn og familie i en meget, meget svær situation, som også har nogle psykiske følger. Men jeg vil mene, at ansvaret også påhviler forældrene i den forbindelse. Det, som jeg tror gør, at man bliver syg, er uvished, og selvfølgelig er der uvished, når man sidder og venter i et asylcenter. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor Det Radikale Venstre og oppositionen ikke i stedet for arbejder på at få nedbragt sagsbehandlingstiden yderligere. Det er jo den vej, vi vælger at gå i regeringen.

Man har i stedet for valgt sådan en mellemvej, hvor man siger, at man efter 6 måneder kan tilbyde familierne, at de kan flytte ud. Det har altså også en betydelig psykisk påvirkning af en familie, at de pludselig skal flytte væk til et sted, de måske kun skal være nogle måneder eller måske et halvt år. Det er jo derfor, at halvdelen af de familier, efter at aftalen blev indgået i 2008, sagde nej til at flytte ud. Halvdelen af familierne valgte at sige nej, fordi de betragtede det som bedre at være i asylcentre, og det må man jo også respektere.

Kl. 12:26

Formanden :

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 12:26

Margrethe Vestager (RV):

Lige præcis hr. Karsten Lauritzens ord om, at man må finde ud af, hvad der er bedst for familien, er jo baggrunden for, at vi foreslår, at de efter 6 måneder bliver givet et tilbud om at flytte hen og bo under andre forhold. Forældrene må jo finde ud af, hvad der er det mest

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:27

Karsten Lauritzen (V):

Det tror jeg i hvert fald ikke at man kan læse i referatet af den her debat at jeg på Venstres vegne har sagt fra Folketingets talerstol. Vi er jo ansvarlige for at skabe ordentlige vilkår for folk, der søger asyl i Danmark – det er vi internationalt forpligtede til – også ordentlige vilkår for børnefamilierne. Der, hvor uenigheden er, er så i spørgsmålet, om der er ordentlige vilkår eller ej, og det er min påstand, at det er der.

Der mener Det Radikale Venstre noget helt andet, og det er jo fair nok, det er så en politisk uenighed. Jeg tror bare ikke, at løsningen på den uvisse situation, som de her børnefamilier og asylansøgere befinder sig i, er, at de efter ½ år kan få et tilbud om at flytte ud. Det tror jeg simpelt hen ikke løser ret mange problemer. Det kan godt være, at det er fru Margrethe Vestagers opfattelse, men det er ikke Venstres.

Det er at få korte sagsbehandlingstider; det er at få sikret et system, hvor man, hvis man er anerkendt som flygtning, hurtigst muligt bliver integreret, og hvis man er afvist, skal rejse hjem. Sådan må det nu engang være i et retssamfund. Men det skal ske under ordnede vilkår, og det er min opfattelse, at det sker i dag.

Kl. 12:28

Formanden :

Så er det fru Astrid Krag for en kort bemærkning.

Kl. 12:28

Astrid Krag (SF):

Vil vi ikke fra oppositionens side anerkende de forbedringer, der er sket? Sådan spørger Venstres ordfører. Dertil vil jeg sige: Jo, det vil jeg meget gerne. Vi har jo helt klart forskningsmæssig evidens, der viser os, at for de 16 familier, der kunne flytte ud, er svaret fuldstændigt entydigt: Det har forbedret børnenes liv.

Derfor er det også forkert, hvad Venstres ordfører siger om sagsbehandlingstiderne. Jeg kan i hvert fald sige, at selv om Venstres ordfører tror, at det er sagsbehandlingstiderne, der gør forskellen, så er konklusionerne fra den her undersøgelse altså helt entydige. For alle familier gælder, at hverdagslivet efter udflytning er blevet bedre for børnene. De har fået en større ro og stabilitet i deres hverdagsliv, og forældrene har fået en bedre mulighed for at beskytte børnene mod de voldsomme oplevelser, som er en del af livet på et asylcenter. Der er også en tendens til, at forbruget af sundhedsydelse hos de her børn er faldet markant.

Alt det her viser jo meget tydeligt, at der er grund til at anerkende, at man gjorde noget i sin tid. Men det var for lidt – det er kun 16 familier – og det var for sent.

Derfor vil jeg bare spørge ordføreren: Når vi nu har så entydigt positive erfaringer med den lille løsning, den lille forbedring, man lavede, hvorfor skal alle så ikke kunne nyde godt af det?

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:29 fjernes, og en lang række andre ting. Der blev sat spørgsmålstegn ved Røde Kors' indsats.

Karsten Lauritzen (V):

Som jeg tror jeg læste op fra forslaget til vedtagelse, så evaluerer man nu den ordening og kigger på, hvilke undersøgelser der er lavet. Man skal huske på – og det mener jeg ikke at den undersøgelse tager højde for – at de familier, der blev tilbudt at flytte udenfor, jo stadig væk er afviste asylansøgere. Når de på et tidspunkt kan hjemsendes, skal børnene hives ud af skolen, forældrene skal flytte fra lejligheden, de skal bryde med de venner og det netværk, de i øvrigt har opbygget. Jeg må indrømme, at det tror jeg også kommer til at gøre ret ondt. Og jeg vil vædde med, at der sikkert er nogle i Socialistisk Folkeparti, der, når det sker, vil stille sig op og sige:

Det er også for dårligt. De skulle da have lov til at blive i Danmark. Nu har de jo fået lov til at flytte uden for centrene. De skal have en humanitær opholdstilladelse. Det er jo umenneskeligt.

Det er jo den glidebane, som jeg er bange for, og som vi i Venstre er bange for. Derfor ønsker vi at holde fast i et system, hvor der er retssikkerhed, og hvor man ikke belønner folk unødigt for ikke at respektere myndighedernes afgørelse.

Kl. 12:30

Kl. 12:31

Formanden :
Fru Astrid Krag.

Astrid Krag (SF):

Sagt til hr. Karsten Lauritzen: Det er jo ikke det, det her handler om. Og så vil ordføreren gerne snakke glidebane, og hvad ved jeg. Men lad os nu prøve at holde fast i, hvad den her debat handler om.

Jeg vil anbefale, at ordføreren læser den her antologi, og at man tager den med i evalueringen, for det er altså noget af den bedste evidens, vi har fra nogle af de fagpersoner, der arbejder med det her område. I den bog bliver det slået fast af en forskningschef ved RCT, ph.d. ved Københavns Universitet, psykolog, at flygtningebørn har traumatiske oplevelser med i bagagen, når de ankommer, uanset om de bliver afvist eller anerkendt. Spørgsmålet er, om de her lidelser får lov til at udvikle sig til permanente lidelser, som følger barnet også i voksenlivet.

Det afgørende for, om det sker, er, hvordan vi behandler dem, når de kommer hertil. Og når vi så entydigt kan se, at det at lade børnene og børnefamilierne bo uden for centrene i alle tilfælde har forbedret børnelivet, hvorfor vil man så ikke det fra regeringens side? Eller skal jeg høre det, ordføreren siger, som at man faktisk har tænkt sig at lytte til evidensen, og at det er meget muligt, at vi om nogle uger vil se en regering, der åbner op for, at den mulighed kan gælde – ud over for de 16 familier, der i dag er flyttet ud?

Kl. 12:33

Formanden :
Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 12:33

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg vil gerne have ordføreren til at bekræfte, at uanset hvad man mener om forældrenes ageren, uanset hvad hr. Karsten Lauritzen mener om forældrenes måde at handle på, er det regeringens ansvar at sikre, at alle børn i Danmark, også dem, der er børn i asylsøgende familier, bliver behandlet ordentligt. Jeg vil gerne have ordføreren til at bekræfte, at den børnekonvention, som Danmark har underskrevet, også gælder for de børn, der har forældre, som træffer valg, hr. Karsten Lauritzen ikke er enig i.

Kl. 12:34

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:34

Karsten Lauritzen (V):

Jamen det er jo korrekt. Jeg tror ikke, at man har set nogle episoder – eller måske har man set en enkelt – hvor det ikke sker. De danske myndigheder, dvs. kommunerne i de områder, hvor der ligger et asylcenter, er forpligtet til at lave en tvangsfjernelse, hvis de vurderer, at det er nødvendigt. Det er rigtigt, at vi har ansvaret. Det er derfor, at vi har lavet en lovgivning, hvor ansvaret er placeret i kommunerne, og det er også derfor, hvilket jeg tror at jeg sagde i min ordførertale eller som et svar til fru Margrethe Vestager, at de har krav på den samme beskyttelse og den samme hjælp, som danske børn har. Det får de også, og det bliver i de fleste tilfælde administreret af kommunerne og af Røde Kors.

Kl. 12:35

Formanden :
Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 12:35

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Så hænger ordføreren argumentation jo simpelt hen ikke sammen, for hr. Karsten Lauritzen argument for ikke at hjælpe de børn, som helt åbenlyst lever i en urimelig situation – og det er så veldokumenteret, at de er udsat for en meget stor risiko for at udvikle psykisk sygdom, at selv hr. Karsten Lauritzen må have opfanget, at de er i fare – er, at forældrene ikke må skubbe dem foran. Derfor vil man ikke hjælpe børnene, for det må ikke kunne betale sig at tage børnene som gidsler osv. osv. Vi har lige hørt en lang ordførertale, der handler om, at man ikke vil hjælpe børnene, fordi det bare handler om, at forældrene skubber dem foran sig.

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:32

Kl. 12:32

Karsten Lauritzen (V):

Der er lavet en række undersøgelser på det her område, nogle mere videnskabelige end andre. Der var også en stor debat, som jeg tror Socialistisk Folkeparti var involveret i, sidste år på det her tidspunkt, hvor der i Ugeskrift for Læger var en lang række psykiatere – jeg gætter på, at nogle af dem sikkert har medvirket til den bog, som fru Astrid Krag omtaler – der var ude at sige, at asylcentre gør de her børn meget, meget psykisk syge, og at nogle af dem burde tvangs-

Det synspunkt og den tale er uforenelig med det faktum, at ordføreren lige har bekræftet, at regeringen er ansvarlig for, at alle børn i Danmark bliver behandlet ordentligt, også de børn, hvis forældre træffer valg, som hr. Karsten Lauritzen eller integrationsministeren eller Dansk Folkeparti ikke er enig i. Kan ordføreren se den totale mangel på sammenhæng i ordførerens argumentation?

Kl. 12:36

Karsten Lauritzen (V):

Det ville da være en overraskelse, hvis jeg kunne det, så det kan jeg ikke bekræfte. Fru Johanne Schmidt-Nielsens forudsætninger er forkerte, fordi mit udgangspunkt er, at vi sådan set lever op til vores forpligtelser i dag, hvor fru Johanne Schmidt-Nielsens argumentation er, at vi ikke lever op til dem. Det kan man så diskutere, og man kan jo se på, hvad de gør i andre lande. Der er som sagt, som jeg også nævnte, en rapport, der konkluderer, at vi tilbyder bedre eller lignende vilkår for asylansøgere og har lavet en lang række forbedringer. Så vi lever op til vores ansvar. Derfor er der jo en sammenhæng mellem de to ting.

Jeg tror i øvrigt, at det mest af alt er udtryk for den linje, som jeg er bange for at en stor del af oppositionen ønsker at lægge. Den handler om, at hvis man som asylansøger kommer til Danmark, får afslag på asyl, har nogle børn, så skal man have mulighed for at søge om humanitært opholdstilladelse. Vi skal altså have mulighed for at lave et system, hvor man kan tage børnene som gidsler og bruge dem som skjold og som argumentation for at blive i Danmark. Den linje ønsker vi ikke i Venstre. Vi synes ikke, at vi kan være det bekendt over for det retssamfund, som vi lever i, og over for de mange afviste asylansøgere, som respekterer Flygtningenævnets afgørelser.

Kl. 12:37

Formanden :

Så er det hr. Jørgen Poulsen for en kort bemærkning.

Kl. 12:37

Jørgen Poulsen (RV):

Det er da meget venligt af Venstres ordfører at invitere Folketingets medlemmer til at se, hvordan et asylcenter ser ud, og hvordan børnene på asylcentre har det. Nu er det jo sådan, at nogle af os ved, hvordan et asylcenter ser ud. Et asylcenter, vil jeg sige til hr. Karsten Lauritzen, har aldrig været indrettet til at blive brugt som permanent bolig for mennesker, men netop som et sted, hvor man kunne være en meget kort tid. Vil hr. Karsten Lauritzen ikke medgive, at Røde Kors i undersøgelse efter undersøgelse har dokumenteret lægefagligt, at børn simpelt hen bliver syge af at være den lange tid på et asylcenter? Og føler hr. Karsten Lauritzen ikke at have et vist ansvar for, at disse børn bliver hjulpet?

Kl. 12:38

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:38

Karsten Lauritzen (V):

Jo, selvfølgelig føler jeg et ansvar for det, men så er det diskussionen, om vi gør det eller ej. Der vil jeg mene, at med den lovgivning, der er, med de mange ressourcer, der er til rådighed, og med den gode indsats, som Røde Kors laver, lever vi sådan set op til det ansvar.

Den undersøgelse, jeg omtalte tidligere, som var i Ugeskrift for Læger, hvor man tog 20 børn og konkluderede, at de alle sammen nærmest skulle have været tvangsfjernet, var der faktisk en gennemgang af i et samråd i Folketinget, hvor integrationsministeren efter indhentning af bidrag fra Røde Kors redegjorde for, hvordan de her børn fik hjælp, og hvad der var Røde Kors' og udredningsteamets vurdering af situationen, og det var dog en noget anden end den her

politiske enetale i Ugeskrift for Læger, som en række psykiatere havde valgt at skrive.

Så børnene skal selvfølgelig have hjælp, og det er sådan set mit indtryk, at de også får det. Jeg tror bare ikke, at det gør nogen kæmpestor forskel, at man efter 6 måneder eller 12 måneder eller andet kan tilbyde en familie at flytte uden for et asylcenter, fordi de jo er afvist, dvs. at de skal rejse hjem på et tidspunkt.

Kl. 12:39

Formanden :

Hr. Jørgen Poulsen.

Kl. 12:39

Jørgen Poulsen (RV):

Det kan jeg altså garantere hr. Karsten Lauritzen for gør en kæmpe forskel. Men jeg synes også, at det nu ikke bare er forældrene til disse børn, som bliver taget som gidsler her. Nu hører jeg hr. Karsten Lauritzen næsten også tage Røde Kors som gidsel, og det synes jeg virkelig er vældig provokerende. Her handler det om nogle børn, som mister rettigheder, de har. De skal så straffes, fordi deres forældre er nogle, som opfører sig på en måde, som vi ikke kan lide, eller som i hvert fald Venstres ordfører ikke kan lide. Er det rimeligt at straffe børn på den måde? Er det ikke rimeligt at komme dem til undsætning og hjælpe dem, uanset hvem deres forældre er?

Kl. 12:40

Formanden :

Ordføreren.

Kl. 12:40

Karsten Lauritzen (V):

Jo, selvfølgelig er det det. Som sagt er det sådan set også det, jeg mener vi gør i de tilfælde, hvor det er nødvendigt. Vurderingen af, hvad der skal sættes ind med, er det Røde Kors der foretager, og det er jo ikke at tage Røde Kors som gidsel. Det er blot at fortælle, hvordan virkeligheden er, hvem der har myndighedsansvaret, det er kommunerne, og hvem der har ansvaret for den psykologiske screening og andre ting for at finde ud af, hvilke børn der har brug for hjælp. Man har jo også fra den her regerings side velvilligt taget imod nogle af de forslag, som Røde Kors har haft til ressourceforbedringer og andre ting på det her område.

Det er jo sådan i Danmark, at vi i dansk lovgivning, i hvert fald i forhold til danske børn, lægger meget vægt på forældreansvar. Forældrene har et ansvar, og man kan ikke, når man er afvist asylansøger eller asylansøger eller dansk statsborger, bare frasige sig sit ansvar som forælder. De beslutninger, man som dansk forælder eller som afvist asylansøger træffer på vegne af sine børn, må man tage ansvaret for. Så må vi som samfund påtage os det store ansvar, og det gør vi også, men det må være i den rækkefølge.

Kl. 12:42

Formanden :

Så er det fru Pia Christmas-Møller for en kort bemærkning.

Kl. 12:42

Pia Christmas-Møller (UFG):

Tak for det. Jeg er fuldstændig enig med ordføreren i, at man ikke skal løbe fra sit ansvar, hverken som forælder, samfundsborger eller som politiker, der repræsenterer samfundet.

Nu forstår jeg, at ordføreren og dermed Venstre mener, at vi skal leve op til vores konventionsforpligtelser, herunder børnekonventionen. Det glæder mig, at vi har det som fælles afsæt.

Så er det, jeg spørger, om vi ikke også kan være enige om, at det er en meget god idé at lytte til de eksperter, som faktisk undersøger virkeligheden. Der er jo netop kommet en rapport, som fortæller om

asylbørnene i Danmark og deres betingelser. Den undersøgelse viser entydigt, at de børn, som sidder der i mere end 2 år, faktisk udsættes for en større risiko for psykiske lidelser og en dårlig udviklingsprofil. Er vi så ikke enige om, at det er vores ansvar? Vi kan hverken skubbe Røde Kors foran os eller forældrene, som ikke lever op til deres ansvar. Kan vi ikke være enige om, at vores fokus må være på disse børn?

Kunne vi få et tilsagn fra Venstres ordfører om, at vi også er enige på det punkt? Så har vi dog fået det ud af debatten.

Kl. 12:43

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:43

Karsten Lauritzen (V):

Vi kigger på de undersøgelser, der er, og de indgår jo løbende i det arbejde, som pågår i Integrationsministeriet.

Jeg forsøgte før at give et eksempel, altså undersøgelsen fra Ugeskrift for Læger for et års tid siden, på, at der også er nogle, der har en politisk dagsorden. Det er ikke alt, der er så videnskabeligt. Men det, der er videnskabeligt og sagligt, kigger vi på. Sådan må det være. Man må også holde sig de principielle spørgsmål for øje.

Det, som jeg glæder mig over – det gjorde jeg i min ordførertale – er, at det er langt færre børn og børnefamilier, der er tale om, end tidligere. Vi er helt nede på, at der er 42 børn mellem 0-17 år, der har siddet i asylcentre i 2-3 år, og at der er 62 børn, der har siddet der i over 3 år. Det er et meget, meget lavere tal end de forrige år.

Så må vi selvfølgelig se på, hvordan vi kan forbedre vilkårene for den her gruppe. Der er det bare ikke Venstres opfattelse, at det bør ske ved at ændre tidspunktet for, hvornår man kan flytte ud. Vi tror ikke, at f.eks. oppositionens forslag om, at man kan flytte ud efter 6 måneder, vil gøre den store forskel. Måske skal vi hen at se på, hvordan vi så kan sikre en let og smidig udsendelsesproces i stedet for, så folk kan komme hurtigere hjem i stedet for at sidde og vente på at komme hjem. Det var også en mulighed for at bringe dem ud af den her uvisse situation.

Kl. 12:44

Formanden :
Fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 12:44

Pia Christmas-Møller (UFG):

Vi er enige med ordføreren og regeringen i, at afviste asylsøgere naturligvis skal hjem hurtigst muligt. Der er bare situationer, hvor det ikke rigtig er gørligt. Der er det jeg mener, at vi må have fokus på børnene og børnenes tarv. Vi kan ikke være bekendt at svigte dem.

Jeg regner mig frem til, at vi faktisk har at gøre med mere end 100 børn, som er i en alvorlig klemme, fordi de har siddet i 2 år eller mere i lejrene. Jeg hører til blandt dem, der har været ude at se vilkårene. Jeg har været ude at besøge lejrene. Jeg har prøvet at granske, hvad der er op og ned på det her, for jeg har ikke en politisk dagsorden om, at vi bare skal åbne vores grænser og lade dem være en ladeport for folk, der vil misbruge vores velfærdssystem, overhovedet ikke. Men jeg har et hjerte for disse børn, som er ofre, og jeg mener, at det bør være regeringens opgave at tage hånd om disse børn. Jeg er glad for, at der nu er færre børn, som er i den her fuldstændig vanvittige klemme, men kunne regeringen ikke speede lidt mere op, så de sidste 100 også bliver bragt ud af klemmen og får nogle opvækstvilkår, som gør, at de som voksne kan fungere som hele mennesker?

Jeg vil gerne appellere til regeringen om, at man yder en ekstraordinær indsats. Man har haft en del år til det, og jeg er ikke rasende imponeret af arbejdstempoet.

Kl. 12:45

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:45

Karsten Lauritzen (V):

Der er dog sket voldsomme forbedringer i den periode. Selvfølgelig står det ikke i regeringsprogrammet eller i Venstres principprogram, at vi synes, det er godt, at folk sidder i årevis i asylcentre, og at børn sidder der. Og jeg ville da meget gerne se, at de her 104 børn, som det er, der har siddet der i over 2 år, hurtigst muligt blev hjemsendt sammen med deres familier. Det er jo sådan, det er, når man er afvist asylansøger.

Så derfor vil jeg godt være villig til at diskutere: Er der mulighed for, at vi kan gøre noget for at skubbe på med udsendelsen, så man kan komme ud af den her uvished, når man sidder og venter?

Så vil jeg bare igen nævne følgende mulighed: Hvis man er afvist asylansøger og medvirker til hjemsendelse og er udsendeshindret i 18 måneder, så får man en midlertidig opholdstilladelse. Det er jo en lovgivning, vi har, fordi vi siger, at når man respekterer afgørelsen – det gør man, når man medvirker – men det så fortsat ikke kan lade sig gøre, så er det o.k.

Men det er bare principielt, i hvert fald set fra Venstres synspunkt, svært at lave et system, hvor man belønner folk for at ignorere danske myndigheders afgørelse. Det kan vi ikke legitimere over for afviste asylansøgere, og det kan vi heller ikke legitimere over for danske statsborgere.

Kl. 12:46

Formanden :

Tak til hr. Karsten Lauritzen. Der er ikke yderligere korte bemærkninger. Så er det fru Maja Panduro som ordfører for Socialdemokratiet.

Kl. 12:47

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Til en start vil jeg også gerne byde den nye minister på området velkommen. Sådan helt personligt glæder jeg mig i hvert fald over, at vi nu har fået en minister, som jeg tror vi kan være ret sikre på hverken slukker for mikrofoner eller løber væk fra dem. Det mener jeg må være et positivt udgangspunkt for dialogen fremover.

Så til det alvorlige, og det er jo en meget, meget alvorlig sag, som vi diskuterer her i dag. For mens vi står her i salen, er der børn, der bliver ødelagt på vores asylcentre. Det er ikke noget, vi tror; det er noget, vi ved. Som det også er blevet nævnt mange gange her i salen i dag, fortæller sagkundskaben os jo, at livet på asylcenterne er direkte skadeligt og noget, som kommer til at skade skræmmende mange børn for resten af deres liv. Røde Kors siger, at den maksimale opholdsperiode for en voksen på et asylcenter bør være 1 år, for selv for voksne kan det være skadeligt at opholde sig der, og derfor er det, at vi foreslår, at ½ år må være maksimum, hvis man er et barn.

Vi finder, at det er nødvendigt at ændre helt grundlæggende på de vilkår, som de her børn og deres familier lever under i Danmark, både mens deres ansøgning bliver behandlet, og i de tilfælde, hvor der er blevet givet afslag, men hvor hjemsendelse af den ene eller den anden grund ikke kan komme til at ske straks. For vi kan da ikke som samfund leve med, at et ophold på et dansk asylcenter er noget, som nedbryder mennesker.

Derfor er det også, at en enig opposition, alle løsgængerne og tre nordatlantiske medlemmer i dag foreslår, at man som asylsøgende børnefamilie skal kunne flytte uden for asylcenterets mure efter ½ år, og at man skal kunne uddanne sig og arbejde uden for asylcentre-

ne. Det er, fordi vi vil, at opholdet i Danmark, uanset om det ikke skal være varigt, skal bygge folk op i stedet for at bryde folk med. For det helt himmelråbende barokke ved den politik, som den her regering har ført, er jo, at ministerens forgænger i flere tilfælde endte med at måtte give humanitært ophold til nogle irakiske asylansøgere, ikke fordi de var personligt forfulgte, men på grund af nogle alvorlige psykoser, som de havde udviklet gennem for mange år på danske asylcentre.

Hvis nu vi i stedet formåede at bygge asylansøgerne op, kunne de her mennesker måske faktisk være vendt hjem. Nu står vi så i stedet for med en gruppe af mennesker, som er så nedbrudte, at de ikke nogen sinde igen kommer til at få en stabil tilværelse, heller ikke selv om de nu har fået lov til at blive i Danmark. Det er jo sådan helt rasmus modsat, også hvis ens mest brændende ønske er at få folk sendt hjem. Derfor burde det at sørge for, at vi ikke ødelægger folk, men bygger dem op, når de er her, da være noget, som vi alle sammen havde en interesse i.

Så kommer vi nok til nu at høre den her sædvanlige skræmmekampagne fra borgerlig side – den er allerede i gang, og der kommer sikkert mere om lidt – om, at vi jo bare vil åbne for sluserne, og at vi vil belønne snydere og bedragerer osv. osv. Jeg vil bare sige, at det jo ikke er det, det her handler om. Med det forslag, vi kommer med her, ændrer vi ikke på reglerne for, hvornår man kan få asyl. Vi ændrer heller ikke på reglerne for, hvornår man skal tvangshjemsendes. Det, vi gerne vil, er at finde en ansvarlig og i virkeligheden også en pragmatisk løsning for de her mennesker, for vi tror på, at det er bedre, både for det danske samfund i virkeligheden og for hjemlandet – hvis det ender med, at folk skal smides ud – og i særdeleshed selvfølgelig for de her børn, som det hele handler om, og som vi forhåbentlig alle sammen er meget, meget optaget af at tage bedre vare på.

Vi tror, at det er bedre for alle, at vi formår at opbygge folk i stedet for at bryde dem ned. Derfor er det, at vi har fremsat det forslag til vedtagelse, som vi har, og altså ikke kan bakke op om det forslag til vedtagelse, som Venstres ordfører læste op.

Kl. 12:51

Formanden :

Tak til fru Maja Panduro. Der er ikke registreret ønsker om korte bemærkninger, og så er det hr. Martin Henriksen som ordfører.

Kl. 12:51

(Ordfører)

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at der jo rent faktisk er kommet forbedringer for asylbørnene. Jeg synes ikke, det er rimeligt at tegne det billede, at regeringen og Dansk Folkeparti er ligeglade på det her område. Det er vi altså ikke. Men der skal være en balance mellem hensynet til det danske samfund og de danske retsprincipper og hensynet til børnene, og her fejler venstrefløjen i deres analyse og konklusion.

Jeg kan også forstå, at debatten ikke kun skal handle om asylbørnene, men også om at starte en proces, der omdanner asylsystemet til en adgang til det danske arbejdsmarked. Det udvider debatten, og det udvander efter vores opfattelse asylsystemet. Det lægger efter min mening op til en lempelse af udlændingepolitikken, og det kommer nok ikke som den store overraskelse, at det synes vi er en dårlig idé.

Det er vigtigt at understrege, at udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, skal udvises. Det er også vigtigt at understrege, at det er forældrenes ansvar at tage vare på deres børn, og at det er forældrenes ansvar at leve op til de afgørelser, som de danske myndigheder træffer på baggrund af lovgivning vedtaget i Folketinget. Det synes vi skal fastholdes.

Jeg bemærkede også, at hr. Jørgen Poulsen i sit spørgsmål fremhævede, at et asylcenter ikke er egnet til at være en permanent bolig,

og heri ligger jo også forskellen i politikken. Afviste asylansøgere skal ikke have permanente boliger, fordi de opholder sig ulovligt i Danmark.

Det er også vigtigt at få med, at vi i 2008 havde ca. 120 børn, der havde en opholdstid på mere end 3 år. I dag er tallet for børn i asylcentre, der har en opholdstid på mere end 3 år, cirka halveret. Der har altså været tale om et fald, og der er tale om et problem, som alt andet lige er blevet lidt mindre.

Jeg synes også, det hører med, at ikke alle har været på centrene hele perioden. Der er nogle, der er kommet til Danmark og har fået behandlet deres sag. Så har de været her i nogle år, så er de rejst ud igen, og så er de igen kommet ind i Danmark. Der synes jeg altså, at vi også skal passe på, at vi ikke bliver lidt til grin for vores penge, hvis det er sådan, at vi rækker en hjælpende hånd ud og tilbyder nogle ekstra rettigheder til nogle, som er rejst ind og ud af Danmark gennem en længere periode. Det virker meget urimeligt.

Jeg synes, det vigtige er at fastholde fokus på, at vi skal have en styrket indsats for at udsende afviste asylansøgere. Det er også derfor, at vi fra Dansk Folkepartis side lagde vægt på at få ind i den seneste udlændingeaftale med regeringen, at der netop skal afsættes nogle penge til, at Integrationsministeriet i samarbejde med Rigspolitiets udsendelsesenhed kan arbejde på, at flere af dem, der rent faktisk er afviste asylansøgere, selvfølgelig vender tilbage til det land, de kommer fra, eller udrejser af Danmark. Det er det, det er vigtigt at fastholde fokus på. Man skal selvfølgelig gøre alle mulige andre ting ved siden af, og vi har som sagt forbedret nogle af vilkårene i asylcentre, men hvis ikke det er det primære fokus, risikerer vi, at udlændingepolitikken og i det her tilfælde asylpolitikken skrider.

For at illustrere forskellen på den asylpolitik, der bliver ført nu, og den asylpolitik, der blev ført under den socialdemokratisk-radikale regering, kunne det jo være relevant at sammenligne antallet af folk, der kom til Danmark som asylansøgere, og antallet af folk, der fik asyl under den socialdemokratiske regering, med tallet under VK-regeringen. Hvis man tager en 8-årig periode, årene fra 1994 til og med 2001, kom der 74.000 asylansøgere til Danmark, heraf fik 58.000 asyl. Hvis man tager en 8-årig periode under VK-regeringen, fra 2002 til og med 2009, var der 26.600, der søgte om at få asyl, og 14.500, der fik asyl. Så i 8 år under VOK var det ca. 14.000, der fik asyl, og i 8 år under den socialdemokratisk-radikale regering var det ca. 60.000, der fik asyl.

Det er væsentligt at fremhæve, for jo lavere tallet er, jo bedre er forudsætningerne for at integrere dem, der er her, og som har fået lovligt ophold, og jo bedre er forudsætningerne for at integrere dem, der kommer til landet på et senere tidspunkt. Det er derfor, at vi fra Dansk Folkepartis side ønsker, at det, når vi taler om asylpolitikken, først og fremmest handler om at begrænse antallet, og dem, der får asyl, får jo så asyl. Det lovforslag, vi behandlede før forespørgslen, er så en model for, hvordan vi kan gøre det bedre på det område. Men med hensyn til dem, der ikke får asyl, men får afslag og opholder sig ulovligt i Danmark, må det klare udgangspunkt selvfølgelig være, at de skal rejse ud igen.

Kl. 12:56

Formanden :

Der er ønske om en kort bemærkning. Fru Astrid Krag.

Kl. 12:56

Astrid Krag (SF):

Man må jo mere sig over ordføreren for Dansk Folkepartis trang til at få den her debat til at handle om noget, den slet ikke handler om. Vi er nogenlunde jævndrengede, og det gør det da bare endnu mere tankevækkende, at man har så stort et behov for at bruge sin taletid på at tale om 1990'erne. Nu har man dog været parlamentarisk grundlag for den siddende regering i 10 år, og så skal det stadig være

1990'erne, der skal bruges som argument for alt muligt, det synes jeg måske er en anelse patetisk.

Vi står jo i en interessant situation. Når vi står her i dag, er det jo, fordi både Dansk Folkeparti og Liberal Alliance i medierne har åbnet op for, at man vil gøre noget for at forbedre forholdene for asylbørnene, ikke for lang tid siden, men for en måneds tid siden, i landsdækkende aviser. Derfor er det jo ærgerligt at se, at Dansk Folkeparti nu i dag står og siger, at man ikke længere mener, at der er noget behov. Jeg kunne jo lidt drilsk have lyst til at spørge: Hvad er det, der er forandret fra den sidste måned, som gør, at man ikke ser noget behov nu? Dengang udtalte man jo til medierne, at der var et behov.

Men det, jeg egentlig vil høre, er, at når nu Liberal Alliance siger, at hvis regeringen og Dansk Folkeparti slår hånden af dem, så vil de forhandle med oppositionen, hvad ser Dansk Folkeparti så for sig at de vil være i stand til at levere til Liberal Alliance i en forhandling, der kan gøre, at Liberal Alliance ikke ender i forhandling med oppositionen og et flertal uden om regeringen?

Kl. 12:57

Formanden :
Ordføreren.

Kl. 12:57

Martin Henriksen (DF):

Jeg tror ikke, det kommer som en stor overraskelse, at Liberal Alliance på udlændingeområdet jo er en forlængelse af Det Radikale Venstre. Jeg har haft fornøjelse af i forskellige sammenhænge at diskutere udlændingepolitik med Liberal Alliance, og det er sådan set min opfattelse fra de forhandlinger, og den også blevet bekræftet i de meldinger, der har været i medierne.

Problemet med venstrefløjens opfattelse og problemet med Liberal Alliances opfattelse er jo, at man ikke har for øje, at antallet, der kommer til Danmark via asylsystemet, rent faktisk betyder noget for den kulturelle sammenhængskraft i Danmark. Det betyder noget for det danske samfund. Jeg har jo også forstået, at den her debat ikke kun handler om asylbørn, som man ellers har påstået fra venstrefløjens side, den handler jo også om, at folk skal kunne bruge asylsystemet som en adgang til det danske arbejdsmarked som en form for beskæftigelsessystem, hvis ikke man efterlever afgørelsen truffet af de danske myndigheder. Dermed skrider det jo bare, for det er klart, at jo længere tid, man opholder sig i Danmark, jo mere stabil en tilværelse, man får sig i Danmark, og jo mere permanent bolig og permanent arbejde, man får også i Danmark, jo vanskeligere vil det selvfølgelig også være at blive udvist på et tidspunkt, når der foreligger en mulighed for det. Og så er vi i den situation, hvor folk, der ulovligt er i Danmark, reelt får lov til at blive i Danmark. Det er uholdbart.

Kl. 12:58

Formanden :

Fru Astrid Krag for en kort bemærkning.

Kl. 12:59

Astrid Krag (SF):

Det var en del debatmæssige unoder, man skulle høre på fra Dansk Folkepartis ordfører. Før var det 1990'erne, der skulle stå for skud. Nu bliver der brugt den stråmand, at det kun skulle være Dansk Folkeparti, der anerkendte, at antallet betyder noget i forhold til en vellykket integration. Jeg skal hilse og sige, at det ikke kun er Dansk Folkeparti, der anerkender det. Derfor vil jeg bare ønske, at ordføreren ville bruge sin taletid på at svare på det, jeg spurgte ind til.

Nu diskuterer vi i dag aktuelt og afgrænset, hvad man kan gøre for at forbedre asylbørnenes vilkår. Det åbnede Dansk Folkeparti selv op for i sidste måned at der var behov for. Det har man så lukket

ned nu. Det har jeg godt forstået; så langt er jeg med. Men ikke desto mindre står vi i en situation, hvor Liberal Alliance har sagt, at hvis ikke regeringen og Dansk Folkeparti vil forhandle med dem om at forbedre forholdene for asylbørnene, så går de til oppositionen, og det må, kunne jeg forestille mig, være lidt af et skrækscenarie for Dansk Folkeparti. Derfor synes jeg også, inden forhandlingerne begynder at foregå bag dobbeltlukkede døre, langt fra offentlighedens søgelys, at vi har et behov for at få at vide og måske ligefrem en ret til at få at vide fra Dansk Folkeparti, hvor man er indstillet på at give sig, hvor man er indstillet på at række Liberal Alliance en hånd, så vi kan få et billede af, hvad det er for en løsning, vi er på vej hen imod, nu man har vist sig uinteresset i at nå en fælles bred løsning her i dag i salen.

Kl. 13:00

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:00

Martin Henriksen (DF):

Det er jo helt fint, hvis det forholder sig sådan, at der er et flertal i Folketinget, der går ind for på forskellige områder at lempe f.eks. asylpolitikken og går ind for at bruge asylsystemet som et system, hvor man belønner dem, der opholder sig ulovligt i Danmark. Hvis det er det, som der er et flertal i Folketinget der ønsker, så er det klar besked til vælgerne. Så ved vælgerne jo, hvad de har at forholde sig til. Jeg synes, det er udmærket, når der om ikke så længe kommer et folketingsvalg, at vælgerne har fået klar besked og ved, hvad de kan forholde sig til.

Jeg vil i øvrigt godt anholde det her med, at SF har anerkendt, at antallet spiller en rolle. Det synes jeg da er en interessant bemærkning fra fru Astrid Krag. Altså, vi kan se en befolkningsfremskrivning fra Danmarks Statistik, der siger, at på trods af de stramninger, som regeringen og Dansk Folkeparti har vedtaget, så vil der ske en fordobling af antallet af ikkevestlige indvandrere og efterkommere inden for 40 år. Hvis SF nu giver håndslag på, at man sammen med Dansk Folkeparti ønsker at have en politisk målsætning om at begrænse den ikkevestlige indvandring ud fra den tankegang, at antallet spiller en rolle i forhold til muligheden for at integrere dem, der er her, i forhold til dem, der kommer her, så er det jo helt ny melding i dansk politik. Så er SF lige pludselig mere strammere end regeringen. Det er fint nok for Dansk Folkeparti.

Kl. 13:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:01

Margrethe Vestager (RV):

Først vil jeg afkræfte, at Liberal Alliance og Det Radikale Venstre har et politisk fællesskab på det her område. Alene det, at Liberal Alliance har fravalgt at stemme med det størst tænkelige mindretal, der overhovedet kan mobiliseres her i Folketinget, er vel et meget klart bevis på det.

Derfor er det selvfølgelig interessant at vide, hvad det er, som Dansk Folkeparti og Liberal Alliance kan blive enige om. Vil Dansk Folkeparti f.eks. være indstillet på, at familier fra flere lande end de nuværende bliver omfattet af muligheden for at bo uden for asylcentrene? Det kunne være én ting. Vil Dansk Folkeparti være indstillet på at nedsætte den tid, man skal være i et asylcenter, hvis man samarbejder, altså hr. Karsten Lauritzens pointe, men ikke kan udsendes af landet, fra 1½ år til 1 år eller til ½ år? Det er bare for at stille to konkrete forslag, som ville gøre en forskel for de børn, som vi taler om i dag.

	Kl. 13:02		Kl. 13:05
Den fg. formand (Bent Bøgsted): Ordføreren.		Den fg. formand (Bent Bøgsted): Så er det fru Maja Panduro.	
	Kl. 13:02		Kl. 13:05
Martin Henriksen (DF): Dansk Folkeparti har ikke nogen planer om at lempe asylpolitikken på det her område. Det har vi ikke nogen planer om. Jeg synes i øvrigt også, at det er en anelse forvirrende, fordi jeg kan forstå, at meldingen fra SF er, at Liberal Alliance er enig med SF, og jeg kan forstå, at meldingen fra Det Radikale Venstre er, at Liberal Alliance ikke er enig med Det Radikale Venstre, men i øvrigt så er SF og Det Radikale Venstre enige. Derfor synes jeg, at det står lidt uklart, hvordan de forskellige partier rent faktisk stiller sig, og hvad de mener om debatten. Så det kan man sige vanskeliggør at føre den.	Kl. 13:03	Maja Panduro (S): Jeg synes også, det er interessant at høre lidt om, hvordan Dansk Folkeparti vil være med til at forbedre vilkårene for disse asylbørn, for der var jo en udmelding for ikke så længe siden, og den tidligere integrationsminister nærmest hoppede og jublede, da hr. Peter Skaarup, tror jeg det var, sagde, at man jo godt var klar over, at det altså er skadeligt for de her børn at være i asylcentre, og at man gerne ville være med til at se på deres vilkår. Så sagde integrationsministeren, at hvis Dansk Folkeparti ville være med til det, ville hun søreme også gerne gøre det, for man ville allerede sidste gang gerne være gået længere, end man gjorde, men det ville Dansk Folkeparti ikke være med til. Den blev så rimelig hurtigt lukket ned igen, fordi det viste sig, at Dansk Folkeparti var ude at sige: Nej, nej, det var ikke det, vi mente.	
Den fg. formand (Bent Bøgsted): Fru Margrethe Vestager.	Kl. 13:03	Men jeg synes, det er meget interessant, og vil spørge, om ikke vi kunne få lidt mere at høre om det. Hvad med Liberal Alliances ret simple krav om, at det må være maks. 18 måneder, og at de så skal kunne få lov til at flytte ud? Er det noget, som Dansk Folkeparti vil kunne være med til at forhandle om?	Kl. 13:06
Margrethe Vestager (RV): Det var på ingen måde for at få ordføreren til at forholde sig til, hvad andre partier mente, jeg spurgte. Det var for at få at vide, hvad ordførerens eget parti mente. Der holder vi bare fokus fuldstændig stramt på Dansk Folkeparti.		Den fg. formand (Bent Bøgsted): Ordføreren.	Kl. 13:06
Vil Dansk Folkeparti medvirke til, at de børn, der er i familier, hvor familien er afvist som asylansøger, men som ikke kan udsendes, får bedre vilkår? Det er nemlig det, som Liberal Alliance har stillet i udsigt at forhandlingerne kan handle om, så vidt jeg har forstået. Nu siger ordføreren, at Dansk Folkeparti ikke har nogen planer om at lempe asylpolitikken, men spørgsmålet er vel, om Dansk Folkeparti er indstillet på at sikre bedre vilkår for de afviste familier, f.eks. at familier fra flere lande end de nuværende kunne omfattes af aftalen. Det er det ene spørgsmål. Vil Dansk Folkeparti medvirke til det eller til, som det andet spørgsmål, at tiden, hvis man samarbejder, men ikke kan udvises, nedsættes fra 1½ år til f.eks. 1 eller ½ år? Det er to helt konkrete spørgsmål om Dansk Folkepartis politik, og jeg har den forventning, at ordføreren kan svare på Dansk Folkepartis vegne.	Kl. 13:04	Martin Henriksen (DF): Jamen altså, udlændingepolitikken og asylpolitikken forhandler Dansk Folkeparti med regeringen, og de to ting er der jo indgået forlig om, og hvis Socialdemokraterne eller Liberal Alliance ønsker at indtræde i den forligskreds, kan jeg sige, at det jo er kutyme, at forligspartierne har mulighed for at tage stilling til det, og Dansk Folkeparti har ikke nogen planer om at indlemme andre partier i asylforligskredsen. Man kan i øvrigt også godt finde citater fra hr. Peter Skaarup, som jeg i øvrigt er enig med, og som siger, at Dansk Folkeparti ønsker at fastholde den 3-års-grænse, der er lagt.	
Den fg. formand (Bent Bøgsted): Ordføreren.	Kl. 13:04	Når det så er sagt, vil jeg også godt fremhæve, at jeg synes, det ville være rimeligt nok, at de partier, som har rejst forespørgselsdebatten med det argument, at det handler om asylbørn, jo selv har udvidet præmissen for debatten, fordi de siger, at det ikke kun handler om asylbørn, det handler også om, at asylsystemet skal være en vej til at få beskæftigelse i Danmark. Og kan fru Maja Panduro ikke se, at hvis der gives mulighed for, at man i højere grad kan etablere sig i Danmark, man kan få permanent bolig i Danmark eller noget, der minder om det, med hr. Jørgen Poulsens ord i hvert fald, og man også får mulighed for at arbejde i Danmark, ja, så bliver det jo også vanskeligere at hjemsende en person den dag, hvor der er mulighed for at hjemsende personen, fordi man jo har etableret sig permanent i Danmark. Er det ikke en pointe, som Socialdemokraterne trods alt kan følge et stykke ad vejen?	Kl. 13:07
Martin Henriksen (DF): Jeg har svaret flere gange, og jeg gør det meget gerne igen. Dansk Folkeparti har ikke nogen ambitioner om at lempe asylpolitikken. Dansk Folkeparti har en ambition om, at folk, der er i Danmark, som har fået behandlet deres sag, er afviste asylansøgere og opholder sig illegalt i Danmark, skal sendes hjem til deres land.		Den fg. formand (Bent Bøgsted): Fru Maja Panduro.	Kl. 13:07
Vi står her og diskuterer et problem, som alt andet lige er blevet mindre inden for de seneste år. Det betyder, at der er færre familier, der har mulighed for at tage imod de tilbud, fordi der er flere lande, hvortil Danmark kan tvangshjemsende. Det er jo det, der er sagens kerne. Rent faktisk forholder det sig sådan, at to af de lande, som i sin tid blev omfattet af den asylaftale, som Dansk Folkeparti lavede sammen med regeringen i 2008, er faldet bort, fordi der opstod en ny mulighed, så man kan tvangshjemsende til de lande.		Maja Panduro (S): Nu havde jeg egentlig indtryk af, at det var meningen, at det var mig, der skulle stille spørgsmålene, og at det var hr. Martin Henriksen, der skulle svare. Så jeg prøver igen at stille mit spørgsmål.	
I øvrigt er jeg ikke bekendt med, at regeringen har planer om at udvide det forlig, der ligger omkring asylaftalen, men hvis det er en melding, der kommer, så forholder vi os i Dansk Folkeparti selvfølgelig til den. Men det ville komme som en overraskelse.			

Men jeg vil faktisk godt først lige kommentere det, som hr. Martin Henriksen bad mig kommentere, for er det ikke sådan, at hr. Martin Henriksen jo ikke har nogen dokumentation for, at det skulle blive sværere at sende folk ud, fordi man rent faktisk formår at bygge en tilværelse op for dem, så de kan leve et liv, som ikke nedbryder dem, som det gør i asylcenteret? Der er jo bl.a. blevet lavet en undersøgelse i Nordisk Råds regi, og det plejer at være en relativt pålidelig kilde, af nogle af de flygtninge, man fik fra Eksjugoslavien, og det var jo påfaldende at se, at af dem, som var i Norge, hvor de fik lov til at flytte ud, fik lov til at arbejde og være en del af samfundet, var der sådan set flere – langt, langt flere – der rejste hjem, end af dem, som var i Danmark. Men jeg synes, at jeg stadig væk mangler at få belæg for det argument, man bliver ved med at komme med.

Jeg vil så bare gerne bede hr. Martin Henriksen om at svare på mit meget, meget konkrete spørgsmål, og det kan gøres med et ja eller nej, med hensyn til de 18 måneder, som Liberal Alliance har foreslået, og jeg beder ikke om at indtræde i forligskredsen, jeg spørger om holdningen til det konkrete spørgsmål. De 18 måneder, som man har foreslået at børnefamilier skal kunne flytte ud efter, er det noget, som Dansk Folkeparti kan være med på? Ja eller nej.

Kl. 13:08

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:08

Martin Henriksen (DF):

Jeg har jo svaret på det spørgsmål en del gange nu, nemlig at Dansk Folkeparti ikke har nogen planer om at lempe asylpolitikken. Og hvis det er sådan, at der lige pludselig er et flertal i Folketinget, der ønsker at lempe asylpolitikken – jeg kan så forstå, at det flertal er der ikke i Folketinget i dag, og det er vi sådan set meget tilfredse med i Dansk Folkeparti – jamen så er det jo klar besked til vælgerne, for så kan man jo se, hvilke partier der ønsker at føre hvilken politik.

I øvrigt mener jeg, at man sagtens kan konkludere, og det mener jeg vil være det mest nærliggende, at vi, i takt med at vi har fået flere hjemsendelsesaftaler, så man kan tvangshjemsende folk, der opholder sig ulovligt i Danmark, faktisk også kan se, at det problem, vi diskuterer her i dag, er blevet mindre og mindre; det taler jo så for, at vi arbejder mere for at få indgået nogle hjemsendelsesaftaler, og at vi arbejder mere for, at de mennesker, som man kan hjemsende til de lande, rent faktisk også bliver hjemsendt.

Kl. 13:09

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 13:09

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Liberal Alliance havde jo i dag muligheden for at skabe et flertal uden om regeringen og Dansk Folkeparti, hvis man havde turdet stemme sammen med oppositionen og løsgængerne. Det har Liberal Alliance så valgt ikke at gøre, fordi de i stedet vil indgå forhandlinger med regeringen og Dansk Folkeparti. Liberal Alliance har jo meldt helt klart ud, at de bl.a. går efter de her 18 måneder maks. Hvad mener Dansk Folkeparti om at sætte et maksimum på 18 måneder, altså sådan at børn maks. kan sidde i et asylcenter 18 måneder? Vil Dansk Folkeparti støtte op om det krav?

Kl. 13:10

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Martin Henriksen (DF):

Det er efterhånden gået op for mig, at Liberal Alliance har et forslag om, at man skal kunne opholde sig 18 måneder i et asylcenter, og at man så skal kunne flytte uden for asylcenteret, og at venstrefløjnen bakker op om det forslag. Det er efterhånden gået op for mig, at det er det, der har været fremme i debatten. Det kan man jo også læse i medierne.

Jeg kan bare gentage mit svar, som jeg efterhånden har gentaget et par gange, nemlig at Dansk Folkeparti ikke har nogen planer om at lempe asylpolitikken. For selv om fru Astrid Krag synes, at det er irriterende, at jeg henviser til, hvad der skete, sidste gang venstrefløjnen var ved magten, kan vi jo henvise til, hvor mange der rent faktisk kom ind i Danmark via asylsystemet. Jeg ved godt, at det ikke er noget, der ligger Enhedslisten forfærdelig meget på sinde, men i Dansk Folkeparti synes vi, at det er meget relevant, at vi har en stram asylpolitik, og i det lægger vi også, at hvis man begynder at give en masse rettigheder og muligheder til folk, der opholder sig ulovligt i Danmark, så vanskeliggør vi også, at de bliver sendt hjem.

Jeg synes sagtens, at man kan godtgøre, at vi, i takt med at vi har fået flere hjemsendelsesaftaler og muligheder for at hjemsende nogle, kan se, at problemet rent faktisk er blevet mindre. Vi står og diskuterer et problem med børn i asylcentre, et problem, som er blevet mindre, men når man hører venstrefløjnen, får man indtryk af, at problemet rent faktisk er vokset til helt enorme dimensioner, som aldrig nogen sinde før er set i danmarkshistorien. Der synes jeg bare at der er et eller andet der ikke hænger sammen.

Kl. 13:11

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 13:11

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det kan være, at det er en af de mange forskelle, der er på Dansk Folkeparti og bl.a. Enhedslisten. Hvis det bare var ti børn, der havde det rigtig, rigtig dårligt, ville jeg stadig væk synes, at det var noget, man skulle forholde sig til, men det kan jeg forstå at Dansk Folkeparti ikke gør.

Nå, men det var et meget, meget langt svar, der kom på et ellers forholdsvis konkret spørgsmål vedrørende de her 18 måneder. Jeg skal bare lige høre: Vil det sige, at jeg skal forstå ordføreren sådan, at Dansk Folkeparti ikke vil bakke op om det med de 18 måneder?

Kl. 13:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:12

Martin Henriksen (DF):

Jeg har jo svaret på spørgsmålet op til flere gange, og hvis Enhedslisten ikke har hørt svaret, kan man slå op i referatet, og der kan man jo så læse sig til, hvad svaret går ud på.

Kl. 13:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Så går vi til næste ordfører, og det er fru Astrid Krag fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 13:12

(Ordfører)

Astrid Krag (SF):

I valgkampen i 2007 lovede daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen, at der efter valget ville komme en hurtig løsning på de problemer, der præger livet hos mange børnefamilier i de danske

asylcentre. Som vi vist alle husker det, var det en noget amputeret løsning, der kom på banen, da valget først var overstået og valgsejren var sikret. Når vi nu står her igen, er det jo netop, fordi den løsning var så utilstrækkelig, at problemerne fortsat presser sig på. Tal fra Udlændingesservice viser, at der ved årsskiftet var 77 børn, der havde boet på et asylcenter mere end 2 år. Der var 169 børn, der havde boet der mellem 1 og 2 år, og mindst 27 børn, som aldrig i deres liv havde boet andre steder end i et dansk asylcenter.

Et asylcenter er ikke et sted at leve et barneliv. Det tror jeg der er en bred anerkendelse af. Der er da også produceret en række lægelige analyser, der påviser, hvor skadeligt det er for børn at leve der. Ja, faktisk er blot 1 år på et asylcenter nok til at give børn varige psykiske skader. Det er svært at leve med, og det er umuligt at tage ansvar for, når disse sager kommer frem i lyset.

Derfor var det også med stor glæde, at jeg for lidt over en måned siden i Jyllands-Posten kunne læse, at ikke bare oppositionen og løsgængerne, men også Liberal Alliance og Dansk Folkeparti udtrykte ønske om at hjælpe disse børn og nedbringe den tid, børn og børnefamilier bor på de danske asylcentre. Ja, sågar ministerens forgænger, tidligere integrationsminister fru Birthe Rønn Hornbech, udtrykte i januar til nyhedsbureauet Ritzau, at hun var klar til at lempe reglerne for asylbørn på de danske asylcentre, og at hun havde adskillige forslag liggende på sit bord. Vi må håbe, at hun har ladet dem ligge til sin efterfølger, for det kunne virke, som om – det gjorde det i hvert fald på et tidspunkt – der var et lille vindue åbent for at gøre noget for børnene i asylcentrene.

En samlet opposition og Folketingets løsgængere har i dag fremsat et forslag til vedtagelse, som vil tage hånd om de her problemer. Lad mig nu bare, inden de spørger, der har tegnet sig på listen, stiller spørgsmålet, slå fast, at der jo ikke er tale om et forslag, der lemper de nuværende asylregler. Det er ikke et spørgsmål om, at flere skal have asyl. Med et loft på 6 måneder og muligheden for at være selvforsørgende for de voksnes vedkommende og adgang til uddannelse på lige fod med danske børn og unge for de yngste asylansøgere vedkommende kan vi jo lige præcis forhindre den psykiske nedbrydning, der for mange ender med at betyde, at det er umuligt for dem at vende hjem, og at de derfor må blive i Danmark på humanitært ophold. Vi sikrer samtidig, at dem, der får asyl, rent faktisk er velfungerende nok til at kunne blive integreret i det danske samfund efterfølgende og leve gode liv her. Det burde da være noget, der kunne samle Folketinget bredt.

Asylbørnene og deres familier har alt for længe været gidsler i den politiske udlændinge- og integrationsdebat. Jeg håber, at vi her i dag kan sætte os ud over den forestående valgkamp og i stedet for få forbedret forholdene for børn og børnefamilier på de danske asylcentre. Lad os nu i dag – bedre sent end aldrig – få indfriet det valgløfte, som regeringen gav danskerne i 2007.

Kl. 13:15

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er en kort bemærkning fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 13:15

Karsten Lauritzen (V):

Tak. Jeg har noteret, at fru Astrid Krag og andre i oppositionen går meget op i, hvad andre partier i den her forbindelse mener og har sagt. Det er jo fair nok. I parentes bemærket gik fru Astrid Krag meget op i, hvad Liberal Alliance mener, men de har faktisk ikke været på talerstolen endnu, men det er utroligt, hvilken indsigt man har i oppositionen.

Det, jeg vil spørge fru Astrid Krag om, er, om fru Astrid Krag er enig i det, som SF's næstformand, Thor Møger Pedersen, sagde på et debatmøde, som er omtalt i Berlingske Tidende den 16. februar 2011. Her foreslår Thor Møger Pedersen, at man laver en ordning, hvor afviste asylansøgere, der har været i Danmark i 5 år, automatisk

skal have genbehandlet deres sag. Er det Socialistisk Folkepartis politik?

Kl. 13:16

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:16

Astrid Krag (SF):

Lad mig først sige, at når jeg er så optaget af, hvad andre partier mener, er det jo, fordi jeg ikke alene og sammen med mit eget parti kan mønstre et flertal for at gøre de ting, jeg gerne vil herinde. Det er nu engang det parlamentariske demokratis åg, at der skal et flertal til for at gennemføre forandringer. Det er jo også derfor, at jeg med glæde noterede mig de meldinger, signaler og udtalelser, der kom fra regeringens støttepartier, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, og i virkeligheden også fra regeringens foregående minister, der sagde, at hun havde mange forslag liggende på sit bord, men blot ikke kunne få dem gennemført på grund af Dansk Folkeparti.

Med hensyn til den konkrete udtalelse fra SF's næstformand – og tak til hr. Karsten Lauritzen for interessen for os i medierne – er det, som Thor Møger Pedersen giver udtryk for, en insisteren på et system, hvor man løbende, når forholdene i lande forandrer sig, og når forholdene for de afviste asylansøgere forandrer sig, kigger på sagerne igen. Det skulle jo meget gerne være sådan, systemet fungerer i dag, men det er klart, at man med de sager, der med jævne mellemrum kommer op i pressen, kan komme i tvivl. Derfor vil jeg bare sige, at jeg bakker op om en insisteren på, at vi løbende skal have en revurdering af situationen i landene, når tingene forandrer sig, og at vi også bliver nødt til at kigge på sagerne, når forholdet for den enkelte person ændrer sig – det kan jo være en sygdom, som man pådrager sig, som udvikler sig. Sådan skal det være, og det tror jeg sådan set også at der er bred enighed om her i Folketinget og også fra hr. Karsten Lauritzens side.

Kl. 13:17

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 13:17

Karsten Lauritzen (V):

Det var jo et langt svar på et relativt simpelt spørgsmål. Og jeg synes faktisk heller ikke, at jeg fik svaret. Thor Møger Pedersen er i Berlingske Tidende citeret for at sige, at det er lidt underligt ikke at have en praksis, hvor man nærmest automatisk genåbner og genbehandler sådan nogle sager, f.eks. hvis afviste asylansøgere har været her i 5 år. Er det SF's politik – ja eller nej?

Kl. 13:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:18

Astrid Krag (SF):

Det er da forhåbentlig sådan, systemet fungerer i dag. Jeg kan godt forstå, at Thor Møger Pedersen siger, som han gør, for man kan nemlig få et indtryk af, når man følger enkeltsagerne i medierne, at det ikke altid fungerer tilfredsstillende, men jeg håber da, at alle herinde bakker op om, at det skal være sådan, at når situationen forandrer sig i de lande, som afviste asylansøgere venter på at kunne tilbagesendes til, må vi have nye vurderinger på bordet. Og når forholdene for den enkelte ændrer sig, f.eks. de sundhedsmæssige forhold, må vi have nye vurderinger. Sådan bør det da være. Og det system, vi har bygget op, er jo heldigvis også et system, der er baseret på de principper.

Kl. 13:19

Kl. 13:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Hr. Martin Henriksen har en kort bemærkning. Det gør ikke noget, at man trykker ind sådan lidt hurtigere.

Kl. 13:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Så er det den næste ordfører, fru Vivi Kier, De Konservative.

Kl. 13:21

Martin Henriksen (DF):

Det skal jeg nok huske. Tak for ordet.

Det er bare, fordi vi godt vil have lidt klarhed over, hvad der rent faktisk er Socialistisk Folkepartis linje i asylpolitikken. For vi har i dag hørt meget om, hvem der er enige med hvem. Liberal Alliance er enig med SF, og SF er enig med Det Radikale Venstre, som ikke er enig med Liberal Alliance. Og så vil jeg jo gerne høre, om SF er enig med sig selv. Hvilken linje lægger man i asylpolitikken? Er det den ene linje, eller er det den anden linje?

Kl. 13:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:19

Astrid Krag (SF):

Det var jo et meget kryptisk spørgsmål, alene af den grund, at jeg ikke ved, hvad ordføreren henviser til, når han siger: den ene linje eller den anden linje.

Det er simpelt hen ikke for at være uforskammet, men jeg tror, jeg bliver nødt til at bede ordføreren om at uddybe sit spørgsmål lidt.

Kl. 13:20

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:20

Martin Henriksen (DF):

Spørgsmålet er, hvorvidt det, som Thor Möger Pedersen har udtalt, er Socialistisk Folkepartis politik, eller om det er noget andet, der er Socialistisk Folkepartis politik. Det er vel ikke for meget at forlange, at man redegør for det fra Folketingets talerstol. For nu er vi jo blevet forsikret om, at det, der bliver lagt her, er linjen.

Derfor stiller jeg spørgsmålet igen, og så håber jeg, at det giver mening den her gang. Er det den ene linje, eller er det den anden linje?

Kl. 13:20

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:20

Astrid Krag (SF):

Så blev det også klart for mig, hvad det var for nogle linjer, som Dansk Folkepartis ordfører henviste til. Men jeg må så nok bare stadig skuffe og sige, at jeg ikke har en oplevelse af, at jeg har stået på talerstolen i dag og sagt noget, der er i modstrid med en linje, som Thor Möger Pedersen kommer med i det citat, som man bruger. Jeg synes sådan set, og det vil jeg da gerne gentage, at ethvert fornuftigt, logisk, stringent asylsystem bliver nødt til at have indbygget mekanismer, hvor man tager højde for, at ting kan forandre sig i de lande, folk er flygtet fra, og hvor man tager højde for, når forhold forandrer sig hos den enkelte asylansøger. De mekanismer skulle meget gerne virke i det danske asylsystem. Jeg kan bare sige, at det er meget vigtigt for mig og SF, at det er sådan.

(Ordfører)

Vivi Kier (KF):

Jeg må starte med at sige, at jeg beklager, at vores ordfører, hr. Naser Khader, ikke kan være til stede i salen, så derfor vil jeg læse talen op.

Lad mig starte med at slå fast, at det grundlæggende er tragisk, når børn og voksne må opholde sig på et asylcenter i årevis. Det er ikke en ønskværdig tilværelse. Langt de fleste mennesker ønsker at leve et såkaldt normalt liv, hvor de går i skole eller på arbejde og har frihed til at færdes, hvor de vil, og når de vil. Vi taler om mennesker, der ofte har oplevet krig og ødelæggelser, og mennesker, der har været udsat for fysisk og psykisk tortur. Vi taler om mennesker, der nu befinder sig på meget lidt plads, mens de venter på at få afgjort deres skæbne.

Men samtidig er der i udgangspunktet behov for at samle asylansøgerne på et sted. At lade udlændinge gå frit rundt, der hverken har opholdstilladelse, bolig eller penge, ikke behersker det danske sprog, ofte har brug for omfattende læge- og psykologhjælp og i det hele taget har behov for stor støtte og praktisk hjælp, er ikke en mulighed. Derfor er asylcentre en realitet, men det er også en realitet, at regeringen har gjort rigtig meget for at mindske antallet af asylansøgere med længerevarende ophold i centrene og især efter 2007.

For det første er sagsbehandlingstiden bragt ned. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid er ca. 6 måneder. Asylsager behandles i de fleste tilfælde på under 1 år, selv om de skal igennem både Udlændingesservice og Flygtningenævnet.

For det andet har regeringen sikret en mere effektivt udsendelse gennem bl.a. hjemsendelsesaftaler med Irak og Afghanistan og en bedre koordination med politiet. Det betyder, at antallet af asylansøgere, der opholder sig i centrene, efter at de har fået endeligt afslag på asyl, er nedbragt markant siden 2004. I 2004 var det over 2.000 asylansøgere. I 2009 var det lidt over 500 asylansøgere, altså under en fjerdedel. Det vil sige, langt færre opholder sig nu længerevarende i centrene efter afslag på asyl, og langt færre børn opholder sig længerevarende på et asylcenter, fordi deres forældre ikke vil rejse ud.

Regeringen har tilbage i 2008 som følge af en aftale, regeringen indgik med daværende Ny Alliance, givet afviste asylansøgere, familier med børn, mulighed for at indkvartere sig i en særlig bolig uden for centrene, hvis de fortsat opholder sig i Danmark, 3 år efter at de har fået endeligt afslag på asyl. Der er altså en mulighed for at komme væk fra centrene, men faktum er også, at det er de færreste, der har benyttet sig af denne mulighed.

Så glemte jeg sidste side, kan jeg se. Det beklager jeg rigtig meget. Jeg har ikke fået sidste side med herop.

Kl. 13:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Det er jo så spændende, hvad der står på den, men det får vi nok ikke at vide, da det ikke er fru Vivi Kier selv, der har skrevet ordførertalen. Men der er et spørgsmål, fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:24

Margrethe Vestager (RV):

Jeg har naturligvis respekt for, at ordføreren ikke er ordfører i den her sag og derfor alene læser ordførertalen op. Jeg forstår, at der kan være grunde til det, men skal alligevel beklage, at det er på den må-

de, for dermed kan vi jo ikke have en debat med Konservative om det her anliggende.

Jeg ved, at fru Vivi Kier er socialordfører, og derfor vil jeg bare gerne uden overhovedet at være polemisk høre fru Vivi Kiers mere sådan principielle overvejelser om det ansvar, man har for børn, der opholder sig i Danmark, hvis de er udsat for risiko for at udvikle psykisk sygdom.

Kl. 13:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:25

Vivi Kier (KF):

For det første skal jeg jo beklage, at jeg åbenbart ikke lige har fået alle siderne til talen med op, og som sagt startede jeg også med at beklage rigtig meget, at vores ordfører ikke stod her. Jeg forstår godt, når man sidder i salen og har en forespørgselsdebat, ville man rigtig gerne kunne tage debatten og hugge til. Det er desværre bare blevet sådan på grund af nogle andre forhold i dag på Christiansborg.

Jeg har læst talen op, og ja, vi skal bekymre os om børn, der ikke har det godt og ikke trives, og derfor er der også mulighed for – mener jeg – på asylcentre at tage hånd om de her børn. Der er nogle udfordringer, og det synes jeg også i det, jeg nåede at sige af min tale, er væsentligt, og vi kan jo se, at der har været givet en mulighed for, at familier også kan flytte uden for centrene, og det har faktisk de færreste benyttet sig af.

Kl. 13:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Så er det fru Johanne Schmidt-Nielsen som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 13:26

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Tak til Det Radikale Venstre for at rejse debatten i dag – igen igen, for vi har jo haft den mange gange før. Det er jo ikke nogen ny problemstilling, vi forholder os til. Folketinget og regeringen har i årevis vidst, at Danmark lader børn sidde i asylcentre alt, alt for længe, på trods af at det er slået fuldstændig fast, at det er i strid med barnets tarv; på trods af at vi ved, at de lange ophold i centrene forhindrer børnene i at leve de frie liv, som de har krav på, og som alle børn burde have ret til.

Talrige rapporter og undersøgelser har dokumenteret de alvorlige konsekvenser, som det har for børnene, og de lange ventetider er igen og igen blevet kritiseret – senest i januar i år, hvor FN's Børnekomité udtalte kraftig bekymring for, at mange børn fra asylsøgende familier bliver diagnosticeret med psykiske lidelser som resultat af traumer i forbindelse med asylprocessen, og det er da pinligt. En ting er, at børnene kommer hertil med nogle meget alvorlige oplevelser i bagagen, som gør, at de i forvejen er udsat, men når det danske asylsystem medvirker til at gøre børn syge, forstår jeg ikke, at man som regering kan se sig selv i øjnene.

Vi ved, at børn påvirkes af de her langvarige belastninger. Vi ved, at familiernes pressede situation – altså hvor forældrene er meget påvirkede – har afgørende betydning for børnenes situation, og vi ved, at forældrenes evne til at være forældre mindskes, jo længere de sidder i de her centre. En undersøgelse, der tidligere er blevet omtalt, er jo den her undersøgelse fra 2010 af 21 børn, der viste, at 20 af børnene led af behandlingskrævende psykiske problemer, og alligevel står hr. Karsten Lauritzen, Venstres ordfører, her på talerstolen og siger, at børnene lever en rimelig tilværelse – jeg gentager: en rimelig tilværelse. Altså, på den ene side har vi en undersøgelse, hvor

man undersøgte 21 børn og kom frem til, at 20 børn har en behandlingskrævende lidelse, og på den anden side står hr. Karsten Lauritzen og siger, at det er en rimelig tilværelse. Kunne man forestille sig, at en politiker ville sige sådan, hvis vi havde at gøre med danske børn? Nej, det kunne man da ikke.

Jeg ved godt, at regeringen og Dansk Folkeparti igen og igen fortæller os, at det her er forældrenes skyld. Så vidt jeg husker, sagde ministeren, at forældrene skubber børnene foran sig, og hr. Karsten Lauritzen sagde, at børnene bliver brugt som skjold, for de kunne jo bare rejse hjem, bliver der sagt. Jeg vil meget gerne slå fast, at uanset hvad integrationsministeren mener om de valg, som forældrene træffer – uanset hvad hr. Karsten Lauritzen eller hr. Martin Henriksen mener om de valg, forældrene træffer – så er det et politisk ansvar at sikre, at alle børn i Danmark behandles ordentligt, og så de børn, der lever i asylcentre, også de børn, der har forældre, der træffer valg, som integrationsministeren ikke støtter op om.

Vi har underskrevet børnekonventionen. I børnekonventionen står der ikke, at vi ikke behøver at bekymre os om børn i asylsøgende familier, om børn, der har forældre, som integrationsministeren ikke kan lide eller synes træffer forkerte valg. Nej, der står, at alle børn skal beskyttes, at alle børn skal behandles i overensstemmelse med barnets tarv. Og det er så veldokumenteret, at det, der foregår i de danske asylcentre, ikke er i overensstemmelse med barnets tarv.

Til sidst vil jeg bare sige, at vi jo endnu en gang oplevede, hvordan hr. Karsten Lauritzen på hyklerisk vis skubbede de ansatte i Røde Kors foran sig. Hver gang hr. Karsten Lauritzen bliver bare en smule presset, gemmer han sig bag de ansatte i Dansk Røde Kors. Ud over at det sådan er ynkeligt at høre på, vil jeg gerne gøre hr. Karsten Lauritzen opmærksom på, at Røde Kors jo faktisk anbefaler, at man ikke opholder sig længere end 1 år i de her centre. Det håber jeg at ordføreren ved.

Kl. 13:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er en kort bemærkning fra hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 13:30

Karsten Lauritzen (V):

Modsat kunne man så argumentere med, at fru Johanne Schmidt-Nielsen tager en række folk til indtægt for det, der er Enhedslisten synspunkter. Der, hvor vi egentlig er kommet til, er vel i virkeligheden, at hvis man kommer til Danmark, er afvist asylansøger, nægter at udrejse og ens børn bliver syge som følge deraf, skal man have opholdstilladelse i Danmark. Er det ikke korrekt, at så skulle man have en opholdstilladelse, f.eks. humanitær opholdstilladelse?

Kl. 13:31

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:31

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det er fuldstændig korrekt, at jeg som ordfører for Enhedslisten mener, at hvis man i en årrække har siddet i en situation, hvor man på den ene side har fået afvist asyl, men på den ene side ikke kan udsendes, fordi der ikke er en hjemsendesaftale med det pågældende land, bør de her mennesker efter en årrække – vi kan diskutere, hvor lang den skal være – have en opholdstilladelse. Det er simpelt hen, fordi jeg synes, det er urimeligt at udsætte mennesker for sådan et juridisk tomrum. Men jeg kan forstå, at hr. Karsten Lauritzen mener, at det er helt acceptabelt, for vi ved jo, at der blandt irakerne var folk, der havde siddet i 12 år i et asylcenter, netop fordi man ikke forholder sig til den situation, at der er nogle, der på den ene side afvises, men på den anden side ikke kan udsendes. Hr. Karsten Laurit-

zen mener åbenbart, at det er helt i orden, at der sidder asylansøgere i 12 år i et asylcenter.

Men det er bare ikke det, vi diskuterer i dag. Det, vi diskuterer i dag, er, hvad vi gør ved, at der er nogle børn, som bliver rigtig, rigtig syge af at være for længe i et asylcenter. Her stiller vi det meget fornuftige forslag, at man efter 6 måneder kan komme ud at bo uden for asylcenteret, hvis det er det, man ønsker. Og jeg ville ønske, at det var det, hr. Karsten Lauritzen forholdt sig til, for det er det, debatten handler om. Den handler ikke om, hvad Enhedslistens asylpolitik i øvrigt er.

Kl. 13:32

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Karsten Lauritzen.

Kl. 13:32

Karsten Lauritzen (V):

Det hænger jo sammen. Grunden til, at Enhedslisten står bag det forslag til vedtagelse, der ligger her, er jo, at det er et skridt på vej i den retning, som Enhedslisten ønsker. Det er jo fair nok, at Enhedslisten ønsker et helt andet asylsystem end det, den nuværende regering ønsker. Det får man tilsyneladende Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet med på, selv om de tidligere har været imod det. Tillykke til Enhedslisten for at få sin politik igenem; folk skal bare være klar over det.

Så for lige at tage kritikken af Røde Kors op: Jeg refererede i min ordførtale til et telegram, som Røde Kors udsendte gennem Ritzaus Bureau den 11. januar 2010, hvor overskriften er, »Røde Kors: Vi tager hånd om syge asylbørn«, og så er der en række citater fra Jørgen Chemnitz, som var asylchef for Røde Kors. Og så må jeg sige, at jeg har meget svært ved at forstå, at det, at jeg refererer til sådanne udtalelser, skulle være at tage Røde Kors som gidsel. Det bliver jeg nødt til at sige til fru Johanne Schmidt-Nielsen. Jeg refererer til et telegram udsendt af Ritzaus Bureau på vegne af Røde Kors, hvor overskriften er: »Røde Kors: Vi tager hånd om syge asylbørn«. Så er det vel fair nok at påpege, at det er sådan, det er i lovgivningen, og at Røde Kors indberetter til kommuner og andre. Det er vel at oplyse folk om fakta og ikke at tage Røde Kors som gidsel.

Kl. 13:33

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:33

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det er jo sådan en klassisk debat, og vi har haft den før. Når hr. Karsten Lauritzen ikke ved, hvad hr. Karsten Lauritzen skal sige, så siger hr. Karsten Lauritzen: I beskylder vel ikke Dansk Røde Kors' medarbejdere for ikke at gøre det ordentligt. Men jeg håber ikke, at ordføreren står her i dag og påstår, at Dansk Røde Kors synes, det er en god idé, at der sidder børn i årevis i asylcentre, for hvis det er det, ordføreren påstår, så synes jeg, at vi skal skynde os at få Dansk Røde Kors til et møde i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik, og så kan de redegøre for, hvor længe de synes det er klogt, at der sidder børn i et asylcenter. Hr. Karsten Lauritzen mener ikke, at der skal være nogen grænse. De kan sidde der, lige så længe det skal være. Jeg er sikker på, at Dansk Røde Kors er af en anden opfattelse. De har jo faktisk sagt liged, at 1 år er den maksimale tid for en voksen, og det, vi diskuterer her, er børn.

Så til det andet, nemlig til den her påstand, som jo altid kommer, om, at alting i virkeligheden handler om, at Enhedslisten vil lave asylsystemet om: Det er rigtigt, der er mange ting, jeg gerne vil ændre i asylsystemet, men grunden til, at vi tager den her debat, og grunden til, at vi står her i dag, er, at vi i Enhedslisten og i oppositionen og blandt løsgængerne oprigtigt bekymrer os for, at der er børn,

der lever i Danmark, som udsættes for risiko for alvorlig psykisk sygdom. Det er, fordi vi i oppositionen rent faktisk tager den forpligtelse, som det er at bekymre sig om alle børn i Danmark, alvorligt. Det gælder også de børn, der lever i asylcentre, men jeg kan forstå, at de børn interesserer hverken regeringen eller hr. Karsten Lauritzen sig for.

Kl. 13:34

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:35

Martin Henriksen (DF):

Jeg er helt med på, at det er Enhedslistens politik og også en lang række andre partiers politik, at man i højere grad skal give flere rettigheder, jo længere tid de nægter at efterleve de afgørelser, som de danske myndigheder har truffet. Men jeg synes også, det kunne være befriende for debatten, om ikke Enhedslistens ordfører, fru Johanne Schmidt-Nielsen, kunne bekræfte, at det problem, som vi taler om i dag, nemlig at der er asylbørn, der sidder i centrene i en årrække, faktisk er blevet mindre inden for den seneste årrække, altså at der faktisk er færre børn, der er udsat for at sidde i en længere årrække i asylcentre.

Kan ordføreren ikke bekræfte det?

Kl. 13:35

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:35

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jo, så vidt jeg husker, er det korrekt, at antallet af børn er faldet, men det er sådan set underordnet for diskussionen. For diskussionen handler om, hvorvidt vi mener, det er rimeligt, at der overhovedet findes børn, der udsættes for den behandling, som Dansk Folkeparti og regeringen tilsyneladende mener er rimelig at udsatte børn for.

Det er ikke sådan for mig, at jeg kun vil gribe ind over for en situation, hvor børnene er i risiko for at få alvorlige psykiske lidelser, hvis der er 500 børn eller 1.000 børn, der er i den. Nej, jeg interesserer mig også for det, hvis der var 100 børn eller 50 børn eller for den sags skyld 1 barn, vil jeg sige til hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:36

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:36

Martin Henriksen (DF):

Det er jo helt legitimt, at man har forskellige indgangsvinkler til, hvordan asylpolitikken skal tilrettelægges. I Dansk Folkeparti lægger vi vægt på, at for folk, der opholder sig ulovligt i Danmark, skal det klare udgangspunkt være, at de selvfølgelig skal sendes ud af Danmark. Og hvis ikke man kan sende dem ud med tvang, har de selvfølgelig en forpligtelse til frivilligt at efterleve de afgørelser, som danske myndigheder træffer. Der er bare en uenighed, og det er helt i orden.

Med jeg synes altså, det er mærkværdigt, at man fra Enhedslistens side siger, at vi er fuldstændig ligeglade med børnene. Det er vi altså ikke, for der er faktisk skabt en række forbedringer. Diskussionen går så på, hvorvidt man skal skabe endnu flere rettigheder. Men jeg synes, det er mærkeligt, at man faktisk siger, at det, at problemet er blevet mindre, er underordnet for debatten. Det er da utrolig relevant, når man ønsker at diskutere en problemstilling, at man så kan se, at problemet er blevet lidt mindre. Det er da relevant for debatten, at man forholder sig til, at det problem, man ønsker at gøre no-

get ved, er blevet mindre. At det ikke skulle spille nogen rolle synes jeg altså er en mærkelig måde at forholde sig til fakta på.

Kl. 13:37

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:37

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Hvis man interesserede sig for børnene, vil jeg sige til hr. Martin Henriksen, så ville man med det samme sige ja til, at ingen børn må risikere at vokse op i et asylcenter, for det er jo det, der er tilfældet nu. Der er børn, der bliver født og vokser op i asylcentre.

Nej, jeg tror ikke, at Dansk Folkeparti interesserer sig for børnene. For hvis man gjorde det, ville man med det samme sætte en stopper for, at der er børn, der udsættes for den behandling i Danmark. Som sagt: En undersøgelse af 21 børn viste, at 20 af børnene var behandlingskrævende. At man kan forsvare den praksis, viser for mig fuldstændig entydigt, vil jeg sige til hr. Martin Henriksen, at når det handler om børn fra familier, der søger asyl, så er man ikke interesseret i at hjælpe; så er man ikke interesseret i at tage det ansvar på sig, som man har.

Jeg vil gerne igen understrege: Dansk Folkeparti har også ansvar for de børn. Man har ikke kun ansvar for de børn, man betragter som danske. Man har ansvar for alle børn, der befinder sig i Danmark.

Kl. 13:38

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Simon Emil Ammitzbøll, Liberal Alliance.

Kl. 13:38

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg vil gerne lægge ud med at takke Det Radikale Venstre for, at vi får denne debat her i dag. Den er jo allerede kommet vidt omkring. Hvad vil regeringen gøre i forhold til asylbørnene? Jeg vil dog kun lægge ud med, hvad Liberal Alliance synes der skal gøres. Det er det, jeg er her for at tale om.

I Liberal Alliance synes vi, at man skal være bevidst om, at der i denne sag jo dybest set er to væsentlige modsatrettede hensyn. Der er et helt berettiget hensyn i forhold til de børn, som det drejer sig om, og som forespørgslen her handler om. Hvad er det, de bliver udsat for, og hvad betyder det for deres mentale velbefindende så at sige. Den bekymring deler vi i Liberal Alliance. Men der er også et andet hensyn, der handler om, at det at have børn eller få børn ikke er en bagvej til at få asyl i Danmark. Og det er de to dybest set modsatrettede hensyn, som man skal forsøge at finde en fornuftig balance i forhold til.

Derfor har vi i Liberal Alliance sagt, at vi ikke synes, at børn skal sidde i mere end 18 måneder i et dansk asylcenter. Men lad os huske på, at disse børn er børn af afviste asylansøgere, altså folk, der har fået nej til at få asyl i Danmark. Langt de fleste sager vil være afgjort inden for en sådan 18-måneders-periode, og derfor er det for os at se ikke nok at indføre en 18-måneders-grænse, det skal kombineres med en mere effektiv udsendelsespolitik. Vi synes sådan set, at regeringen har gjort en del i forhold til at få hjemsendelsesaftaler, og det er jo et godt skridt i forhold til at sikre, at de mennesker, der ikke får asyl, heller ikke kan opholde sig i Danmark. Men vi mener faktisk, at det også er nødvendigt at afsætte flere midler til den politimæssige del af tvangshjemsendelserne, og det håber vi at man kan kombinere, så man laver et loft i erkendelse af, at børnene ikke har godt af at sidde i lang tid i disse centre. Derfor foreslår vi et loft på 18 måneder, men i kombination med, at man laver en mere effektiv og mere

intensiv hjemsendelsespolitik over for de mennesker, der har fået nej til at være i Danmark.

Så har jeg forstået, at Liberal Alliances politik optager sindene her i Folketinget. Det er jeg selvfølgelig meget begejstret for. Det er jo ikke mere end et år siden, hvor medlemmerne af dette Ting, når de gik på talerstolen og skulle omtale vores lille parti, nærmest med vilje prøvede at gøre det svært for dem selv at huske, hvad navnet på partidannelsen var, men jeg kan forstå, at det har man lært nu, hvor man synes, at man kan bruge vores mandater til noget. Og det er jeg da glad for at man har noteret sig.

Men jeg synes, at der er en modstrid, især i det forslag til vedtagelse, der er kommet fra oppositionen plus det løse. Der står indledningsvis, at Folketinget konstaterer, at regeringen ikke har levet op til sit løfte om en løsning for børn og børnefamilier i asylcentre, som et bredt flertal i Folketinget kan stå bag. Jeg kan forstå, at der er 89 mandater, der støtter dette forslag til vedtagelse, og der er 87 mandater, der udgøres af Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, sidst jeg talte efter, og det vil sige, at lige meget hvor man så i øvrigt måtte lægge Liberal Alliances tre mandater, har man vel næppe opfyldt oppositionens ønske om en bred aftale. Der vil være tale om et smalt flertal, hvad enten det er på 90 eller på 92 mandater. Derefter opstiller man en række konkrete krav, som man skal opfylde, og dermed har man så på forhånd sikret sig, at man ikke kan opfylde ønske nummer et, nemlig at det skulle være en bred aftale. Det illustrerer vel også, at der er lidt valgkamp i det og ikke kun hensynet til børnene.

Jeg håber på, at vi kan få en fornuftig dialog med regeringen. Jeg *regner* med, at vi kan få en fornuftig dialog med regeringen, for enhver regering vil jo altid søge at få et flertal bag sin politik, og der skal ikke være tvivl om, at Liberal Alliance ikke støtter de aktuelle forhold, der er på asylområdet – heller ikke dem, der er i Folketinget, vi ville gerne have, at vi havde de afgørende mandater helt for os selv – i øjeblikket. Derfor forventer vi, at vi inden sommerferien kan få en dialog i gang med regeringen om dette spørgsmål.

Kl. 13:43

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er et par korte spørgsmål. Fru Maja Panduro.

Kl. 13:44

Maja Panduro (S):

Jeg er glad for, at ordføreren og jeg i hvert fald kan enes om ikke at støtte de aktuelle forhold i Folketinget. Så er vi da kommet så vidt. Men i forhold til sagen her ligger der to forskellige forslag til vedtagelse. Der er forslaget fra oppositionen, fra samtlige løsgængere og fra tre nordatlantiske mandater, som grundlæggende vil forbedre vilkårene for de børnefamilier, som opholder sig i asylcentre og i dag bliver ødelagt af det, og så er der forslaget fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, som konstaterer, at alt er i den skønneste, skønneste orden, og at det er, som det skal være.

Så savner jeg lidt at høre, hvor Liberal Alliance står i forhold til det. Vil man støtte vores forslag til vedtagelse, eller vil man støtte Venstre, Konservative og Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse? Vil man selv fremsætte et forslag til vedtagelse? For jeg har da på fornemmelsen, at det ville være muligt allerede her i dag at skabe flertal for de 18 måneder, som Liberal Alliance siger ligger dem så meget på sinde, og så ville man jo altså meget hurtigt kunne forbedre vilkårene for de her børnefamilier, ikke så meget som vi gerne ville, men det ville dog være bedre end status quo. Og når nu ordføreren selv siger, at der ikke skal gå valgkamp i den, så var her en meget, meget konkret mulighed for at forbedre vilkårene lige nu.

Kl. 13:45

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:45

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg vil rose ordføreren for hendes ivrighed. Men man skal nogle gange passe på, at ivrighed ikke bliver til utålmodighed.

Jeg tror, det fremgik ret tydeligt af min tale, at Liberal Alliance ikke kan støtte det af oppositionen fremsatte forslag til vedtagelse, eftersom jeg redegjorde for, at der er intern modstrid mellem de synspunkter, der kommer frem, og derfor ville det være ret absurd, om vi skulle stemme for det.

I forhold til forslaget til vedtagelse fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti synes jeg, vi må se på de tre dele, der er. Første halvdel handler om at konstatere, at der er taget en lang række initiativer med henblik på at forbedre asylbørns forhold på asylcentre. Det er jo sådan set noget, Liberal Alliance var med til på daværende tidspunkt, og det er bl.a. af hensyn til børnenes tarv. Vi er meget begejstrede for, at det er det hensyn, man tager, for det er jo netop et af de hensyn, som jeg understregede at der skal tages i den her sag. Det midterste afsnit handler om, at hvis man ikke får asyl, skal man rejse hjem – det er vi enige i. Og det sidste handler om, at regeringen vil evaluere asyлтаalen fra januar 2008, og det var jo sådan set det, jeg selv lagde op til.

Så vi støtter det forslag til vedtagelse, der ligger fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti.

Kl. 13:46

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Maja Panduro.

Kl. 13:46

Maja Panduro (S):

Liberal Alliance støtter altså forslaget til vedtagelse fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti, som siger: Det går alle tiders, alt er i den skønneste orden.

Mit spørgsmål skal så være: Hvor lang en næse tror ordføreren at de asylbørn sidder med nu, som ellers for ganske kort tid siden kunne læse, at Liberal Alliance kommer asylbørn til undsætning? Hvor lang en næse tror ordføreren at de synes de sidder med nu? Hvor snydt tror ordføreren at de føler sig?

Så må jeg forstå ordførerens syn på vores forslag til vedtagelse sådan, at det største problem er, at vi skriver, at der bør være en bred opbakning, et bredt flertal, og det er der ikke. Og det er altså så det største problem. Så det vil sige, at Liberal Alliance kun vil være med til at forbedre forholdene for asylbørnene, hvis det er et meget, meget bredt flertal i Folketinget, der står bag, altså at det er det brede flertal, der er det vigtige, og ikke asylbørnenes vilkår. Det synes jeg er nye toner fra et parti, som jeg også har set være citeret for at sige, at netop når det kommer til asylbørn, så vejer børnenes vilkår tungere end principper. Men her kan vi så konstatere, at det gode, behagelige forhold til regeringen vejer tungere end både principper og hensynet til børn.

Kl. 13:48

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:48

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Nu gik der valgkamp i den igen, kunne man høre. Jeg kan godt komme med flere eksempler på, hvorfor vi ikke kan støtte oppositionens forslag til vedtagelse, og hvis fru Maja Panduro ellers havde haft flere spørgsmål, kunne vi sikkert være fortsat hele eftermiddagen. Men jeg kan bare tage det forhold, der hedder, at det er en periode på 6 måneder, hvor Liberal Alliance har foreslået en periode på 18 må-

neder – for at komme med det næste eksempel på, hvorfor vi ikke kan støtte det forslag til vedtagelse, der ligger fra oppositionens side.

Så passer det jo ikke, når fru Maja Panduro påstår, at der bare står, at alt er godt, i forslaget til vedtagelse fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti. Der står sådan set, at, ja, man har forbedret forholdene på grund af hensynet til børnene – noget, vi lægger vægt på i Liberal Alliance – ja, man skal tage ud af Danmark, hvis man får nej til asyl – det er noget, vi lægger vægt på i Liberal Alliance – og ja, vi skal evaluere den foreliggende asylpolitik. Og det er det, vi har opfordret regeringen til at gøre, så den sikrer sig, at den igen har flertal bag den førte politik.

Kl. 13:49

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så er det fru Astrid Krag.

Kl. 13:49

Astrid Krag (SF):

Der er jo gået valgkamp i den, og hvis skyld er så det? Ja, vi kan jo spørge os selv, hvorfor vi står her helt til at starte med. Det er jo sådan set, fordi Liberal Alliance gik ud med nogle krav i Information den 21. februar 2011 under overskriften: »LA kommer asylbørn til undsætning«. Det vil vi da gerne følge op på og give Liberal Alliance mulighed for at gøre, og derfor har vi denne debat i dag. Der blev her givet nogle løfter af Liberal Alliance, og vi kan så konstatere, at det lader vente på sig med at konkretisere dem.

Når jeg er utålmodig, for det vil jeg da gerne give ordføreren ret i at jeg er, er det, fordi vi ved, at for hver måned der går, forværres de her børns sundhedstilstand, og at for hver måned der går, øges risikoen for, at lidelser, der ikke behøver at blive permanente og følge de her børn ind i voksenlivet, bliver permanente – med alt, hvad det betyder af skader for dem og mindre mulighed for, at de kan fungere ordentligt i et samfund, om det så bliver i det danske, eller når de bliver hjemsendt.

Derfor må jeg bare spørge Liberal Alliance: Hvad er man villig til at lade sig spise af med i forhandlinger set i lyset af de mange afvisninger, Dansk Folkeparti er kommet med her i salen i dag?

Kl. 13:50

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:50

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg vil bare sige, at nu har forskellige partier jo forskellige strategier, og jeg har sådan set ikke tænkt mig at stå og forhandle med fru Astrid Krag om, hvad jeg vil forhandle med regeringen om. Det tror jeg sådan set godt at regeringen og Liberal Alliance kan klare selv uden støtte fra fru Astrid Krag.

Hvorfor står vi her i dag? spurgte fru Astrid Krag. Det er på grund af noget, som jeg har sagt til Information. Det var da egentlig utroligt, for jeg vidste slet ikke, at det var mig, der havde indkaldt til den her forespørgselsdebat, og det er det jo heller ikke. Så det er jo noget snak, vil jeg sige til fru Astrid Krag. Vi står ikke her i dag, fordi jeg har sagt noget til Information.

Jeg lover, at vi vil passe vores arbejde, og vi vil, som jeg har gjort hidtil, opfordre regeringen til at sikre at få et flertal bag sin politik. Det er jeg helt sikker på at enhver regering og enhver minister er interesseret i, og vi har gode erfaringer med at gå i dialog med regeringen på de områder, hvor Liberal Alliances mandater er afgørende.

Kl. 13:51

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Astrid Krag.

Kl. 13:51

Astrid Krag (SF):

Håbet er jo lysegrønt, men man kan altså også blive for tossegod. Når vi hører, hvad der er blevet sagt af Dansk Folkepartis ordfører i dag, kan vi jo allerede nu se, at Liberal Alliances forslag om de 18 måneder kommer til at blive hældt ned ad brættet, og jeg synes bare, det er sørgeligt, hvis man skal se partiet gentage en fejl, man begik efter valget sidst, og også denne gang lade sig spise af med en kop kaffe ved forhandlinger ovre hos integrationsministeren.

Derfor vil jeg sådan set bare bakke op om det, fru Maja Panduro sagde. Vil Liberal Alliance ikke her i dag fremsætte et forslag til vedtagelse, der pålægger regeringen at udarbejde et forslag baseret på de 18 måneder, baseret på en intensiveret politimæssig indsats for udsendelser, hvis det er det, der er Liberal Alliances krog til at ville indgå forhandlinger i stedet for at lade der komme resultater i dag? Så lover jeg, at vi kan skaffe et komfortabelt flertal for Liberal Alliances krav – så vi kan få forbedringer nu og ikke ende med igen at lade asylbørnene være gidsler i en valgkamps partitaktiske kamp.

Kl. 13:52

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:52

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Vi har søreme ikke tænkt os at lade asylbørn eller andre blive gidsler i en kamp mellem SF og andre partier; det synes jeg sådan set SF klarer så ganske udmærket selv, hvilket jo fremgår med al ønskelig tydelighed af debatten.

Fru Astrid Krag spørger: Skal vi så ikke stemme for et eller andet fælles forslag til vedtagelse, for så kan vi ligesom lægge et pres på regeringen? Men jeg vil sige til fru Astrid Krag, at jeg tror, at det må være SF's meget lange periode i opposition, der er grund til spørgsmålet. Vi har en glimrende dialog med regeringen, den er vi tilfredse med, og vi har egentlig ikke noget behov for at lave et forslag til vedtagelse sammen med fru Astrid Krag.

Kl. 13:53

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:53

Margrethe Vestager (RV):

To anliggender:

For det første tror jeg, at det beror på en misforståelse, hvis det størst tænkelige mindretal her lægger op til, at der skal være en bred løsning. For vi har jo sådan set bare konstateret, at regeringen ikke har levet op til sit løfte om at finde en løsning for børn og børnefamilier, som et bredt flertal kan stå bag. Og så foreslår vi, at man indkalder Folketingets partier til forhandling om en asylaftale.

Så derfor vil jeg gerne spørge ordføreren: Hvad er de indholdsmæssige ting, som ordføreren ikke kan støtte her? For jeg kan forstå, at regeringen for længst har nedbragt sagsbehandlingstiden til at være under 1 år, og det synes man er rigtig godt. Og regeringen er også rigtig langt med at sikre en mere effektiv tvangshjemsendelse, så derfor er det heller ikke der, der er noget at komme efter.

Derfor vil jeg gerne vide: Hvad er det præcis i det her forslag til vedtagelse, altså indholdsmæssigt i de fire pinde, som Liberal Alliance har noget imod? Det er det ene.

Det andet er, om ordføreren kan afklare noget, som i hvert fald undrer mig, nemlig hvor det er, Liberal Alliance har gode erfaringer med at gå i dialog med regeringen. Hvad er det for nogle resultater, der er kommet ud af det?

Kl. 13:54

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:54

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det var mange spørgsmål på en gang. Jeg håber, jeg kan tale lige så hurtigt som fru Margrethe Vestager, så jeg kan nå at svare på alle de spørgsmål på den korte tid, der er til rådighed.

Man starter med at sige, at man konstaterer, at der ikke er levet op til løftet om en bred aftale, hvorfor man opfordrer til at indkalde Folketingets partier og løsgængere til forhandlinger. Man kunne jo sådan set være stoppet der, hvis det var det med bredden, som var bekymringen.

Derudover har jeg også tidligere nævnt i forhold til det indholdsmæssige, at vi går ind for en 18-måneders-grænse og ikke en 6-måneders-grænse. Så det var der sådan set også givet svar på tidligere i debatten.

Endelig har jeg jo også tidligere i debatten pointeret, at vi da synes, det er fint, at regeringen har fået lavet flere hjemsendelsesaftaler, men vi synes ikke, det foregår på en klar måde og effektivt nok. Det skyldes måske bl.a., at regeringen har valgt at indgå en politiaftale sammen med bl.a. Det Radikale Venstre i stedet for at lave en med Liberal Alliance, hvor man kunne have øremærket penge til netop at få forstærket den indsats. Men det er noget, vi vil kæmpe for bliver gjort.

Kl. 13:55

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Margrethe Vestager.

Kl. 13:55

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes altid, det er spændende, når folketingsmedlemmer er dygtigere til at være politi, end politiet er. Fra radikal side går vi ind for, at politiet skal disponere deres kræfter efter opgaverne, men det er så en helt anden diskussion.

Men hr. Simon Emil Ammitzbøll havde åbenbart ikke tid til det sidste spørgsmål, nemlig: Hvor er det, Liberal Alliance har gode erfaringer med at gå i dialog med regeringen? Hvilke konkrete resultater er der kommet ud af den gode dialog?

Kl. 13:56

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:56

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

For det første vil jeg sige, at jeg synes, at hele diskussionen om de statsløses forhold, som vi har brugt lidt tid på i de foregående uger, med al ønskelig tydelighed viser, hvordan det gør en konkret forskel, at Liberal Alliance i visse spørgsmål sidder med de afgørende mandater.

For det andet må jeg sige, at indlægget jo ellers nærmest gør mig nostalgisk og leder tanken hen på oplevelser fra min tid i den radikale folketingsgruppe. Mere tror jeg ikke jeg har at tilføje til det.

Kl. 13:56

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 13:56

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan godt forstå, at hr. Simon Emil Ammitzbøll er ved at løbe tør. Men nu står vi her igen. Det er jo ikke andet end 14 dage siden, hvor

vi stod, de samme 87 eller 89 mandater, og tilbød hr. Simon Emil Ammitzbøll og Liberal Alliance, at vi kunne gennemføre den del af Liberal Alliances politik, der handler om at afskaffe starthjælpen. Der valgte man i stedet for at gå med regeringen om at bevare start-hjælpen, og det var endda for en gruppe særdeles udsatte unge men-nesker.

Nu står vi så her i dag med et forslag, som også rækker i hvert fald i retning af det, som Liberal Alliance har talt om – og jeg vil tro, at alle medlemmer af Liberal Alliances gruppe, uanset hvor de kom fra før, sidder i Folketinget bl.a. på grund af deres synspunkter på asylområdet – og så står man altså tilbage og vælger det, som jeg vil betragte som at gå tilbage til en fuser. For i partiets historie har man jo valgt en gang at redde regeringen i en asyldebat for så efterfølgen- de at få en lang næse.

Derfor spørger jeg bare hr. Simon Emil Ammitzbøll: Hvilken fø- lelse står man med, når man nu endnu en gang i stedet for at hjælpe børnene ud af asylcentre vælger at holde hånden under regeringen for anden gang i samme valgperiode?

Kl. 13:57

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:57

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg meget taknemlig over hr. Morten Østergaards bekymringer for mine følelser. Tak for det. Jeg er bare nødt til at sige: Jeg tror, at jeg må sige, at jeg beklager. Jeg beklager, men jeg er ikke radikal, og jeg bliver det forhåbentlig aldrig igen. Det her forslag til vedtagelse er ikke tættere på Liberal Alliances politik, som fru Astrid Krag el- lers var så venlig at referere ved flere lejligheder.

Det her forslag til vedtagelse lægger op til, at asylbørnene skal kunne komme ud af centrene på et tidligere tidspunkt, end Liberal Alliance ønsker, som den eneste ting. Det her forslag til vedtagelse lægger ikke op til, at man skal gøre noget ekstra i forhold til at få tvangshjemsendt de mennesker, der får afslag på asyl. Det er en poli- tisk uenighed, spørg ind til den. Men at foregøgle, at det her skulle være nærmere vores politik, end hvad vi eventuelt kunne blive enige med regeringen om, er jo bare en påstand, fordi man prøver at lave et falsk billede for vælgerne.

Kl. 13:59

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 13:59

Morten Østergaard (RV):

Man skulle tro, at hvis der havde været en aftale med regeringen, kunne Liberal Alliance lægge den frem. Ellers er det vanskeligt at føre diskussionen om, om en aftale, man ikke har indgået endnu, er tæt på ens politik eller langt fra ens politik. Men det er jo så, hvad det er.

Jeg bekymrer mig ikke for hr. Simon Emil Ammitzbølls følelser. Det er fraværet af følelser over for de børn, som sidder i asylcentre- ne, og som man nu vil efterlade der i yderligere tid, selv om man ved, at det er sundhedsvidenskabeligt dokumenteret, at de tager ska- de af opholdet der, fordi man synes, at det er vigtigere at holde hånd- en under regeringen, end det er at hjælpe asylbørnene. Det er det, der er kernen her. Det var det, der var kernen i januar 2008, da Ny Alli- ance også fem minutter i tolv reddede regeringen på målstregen ved at stemme med regeringen i stedet for at følge sin egen overbevis- ning. Det er jo det, der er så ærgerligt.

Jeg er stort set ligeglåd med, hvad hr. Simon Emil Ammitzbøll synes om hvad som helst, men jeg synes, at det er ærgerligt for asyl- børnene, at man endnu en gang svigter, og at man endnu en gang går

mere op i, hvem man samarbejder med, end hvad man samarbejder om.

Kl. 14:00

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 14:00

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg kan blot endnu en gang konstatere, at det forslag til vedtagelse, som oppositionen har fremsat, er Liberal Alliance ikke enige i, og derfor er der ligesom ikke noget at svigte, for vi er ikke enige i det forslag til vedtagelse, som hr. Morten Østergaard har fremsat. Så simpelt er det, og det vidste hr. Morten Østergaard og fru Margrethe Vestager, der står som forslagsstillere, for fru Margrethe Vestager har jo netop udtalt sig til den artikel, som fru Astrid Krag henviste til før, hvor vores synspunkt står fuldstændig klart. Så fru Margrethe Vestager kendte vores synspunkt, da hun valgte at lave det her for- slag til vedtagelse. Det kendte hun. Så lad være med at komme og påstå, at det er os, der ikke vil stemme for noget, som vi har sagt. Det her er ikke noget, vi har sagt. Det er ikke vores politik.

Så kan jeg forstå, at det er en ny radikal linje, at man roligt kan stemme for tingene, selv om man eventuelt skulle kunne have en dialog med et flertal om nogle ting. Men det glæder jeg mig da til, fordi så vil vi stille en lang række af de forslag, hvor vi er enige med Det Radikale Venstre, og hvor vi tidligere har set at Det Radikale Venstre vælger at stemme blankt.

Kl. 14:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 14:01

Pia Christmas-Møller (UFG):

Tak for det. Jeg vil gerne bringe debatten tilbage til det, det handler om, nemlig nogle børn, som bliver svigtet, dels af deres forældre, dels af det omgivende samfund. Og der vil jeg gerne spørge hr. Si- mon Emil Ammitzbøll: Hvor stor er Liberal Alliances tålmodighed? Jeg forstod, at man vil have nogle forbedringer fra regeringens side inden sommer, men det er jo sådan et lidt vidt begreb. Kunne vi komme det lidt nærmere?

Vil der være mulighed for, at hvis regeringen mod forventning ikke leverer, kan Liberal Alliance tage et initiativ, som kan nå at bli- ve behandlet her i Folketingssalen? For den politik, som Liberal Al- liance siger at man står for, er jo bedre end status quo. Det, jeg bare håber, er, at der ikke er gået ren taktik i det hele, altså at man springer op og siger noget inden sommerferien, og så falder man i øvrigt ned som et lam, fordi man når at få et folketingsvalg, inden man overhovedet kan agere med et forslag.

Altså, kunne vi komme det lidt nærmere? Hvilken tidsfrist arbej- der Liberal Alliance med, og bliver det en tidsfrist, som gør, at der bliver reel mulighed for selv at tage action, hvis regeringen ikke gør det?

Kl. 14:02

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 14:02

Simon Emil Ammitzbøll (LA):
Ja.

Kl. 14:02

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 14:02

Kl. 14:06

Pia Christmas-Møller (UFG):

Det var ikke svar på mit spørgsmål. Jeg vil gerne have en dato for, hvornår Liberal Alliance siger: Nu må vi tage sagen i egen hånd. Der er nogle regler her i Folketinget for behandling af beslutningsforslag og lovforslag; der er en 30-dages-regel. Så der er jo nogle formalia, man skal leve op til. Jeg håber, at Liberal Alliance ikke prøver at tænke i taktik, så man i realiteten får det udskudt yderligere et år.

Kl. 14:03

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 14:03

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jamen jeg vil gerne berolige fru Pia Christmas-Møller. Jeg har sådan set intet ønske om, at det her skal handle om taktik. Jeg synes desværre, at det meste af den debat, vi har været vidne til, er sådan noget taktikfnidderfnadder, hvor oppositionspartierne gerne vil vise, at de er bedre mennesker end os andre, og det er fair nok.

Men det, som interesserer os i Liberal Alliance, er to ting: 1) at vi får forbedret forholdene for børnene på den måde, at der bliver lavet en 18-måneders grænse, 2) at vi får nogle mere effektive tvangshjemsendelser af de mennesker, som ikke er berettiget til asyl i Danmark. Det er de to synspunkter, som vi går til regeringen med, og som vi allerede tidligere har meddelt offentligt i Information at vi går til regeringen med.

Kl. 14:04

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så er det hr. Jørgen Poulsen.

Kl. 14:04

Jørgen Poulsen (RV):

Når man hører hr. Simon Emil Ammitzbøll, må man virkelig spørge: Hvad i alverden er der sket med det parti, som hr. Simon Emil Ammitzbøll repræsenterer her i dag? Hr. Simon Emil Ammitzbøll taler om taktik og om valgkamp. Lad mig minde om, at dette parti gik til valg i 2007 på, at »nok er nok«. Og dette »nok er nok« betød jo ikke mindst, at det var nok, hvad der skete med børnene på asylcentre. Hvad i alverden er her sket?

Kl. 14:04

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 14:04

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Ja, hr. Jørgen Poulsen må jo vide, hvad han taler om; det var jo hr. Jørgen Poulsen og hr. Naser Khader, der for åben skærm diskuterede, hvad der egentlig var politikken på det pågældende tidspunkt. Det skal jeg ikke kunne gøre rede for.

Jeg vil bare sige, at jeg står her som ordfører for Liberal Alliance, og jeg redegør for, hvad vores politik er. Jeg har sagt det igen og igen: Vi synes, der er et reelt problem i forhold til de børn, der opholder sig for længe i asylcentre. Derfor har vi foreslået, at der kommer en 18-måneders-grænse, sådan at børnene har mulighed for at komme til at leve uden for centrene, hvis det ikke kan lade sig gøre at få dem tvangsudvist. Det er jo derfor, vi kombinerer det med det andet ben – jeg ved godt, at det sikkert er alt for hårdt for hr. Jørgen Poulsen – det, der handler om, at vi skal sætte endnu mere skub på tvangshjemsendelser af de mennesker, som ikke har lovligt ophold i Danmark. Vi kan ikke sige ja til, at hele verden kan bo i Danmark, selv om de måtte have lyst til det. Det er vores politik – beklager.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Jørgen Poulsen.

Kl. 14:06

Jørgen Poulsen (RV):

Nej, det er bestemt ikke, hvad det her handler om. Det her handler om, at hr. Simon Emil Ammitzbøll og hans parti her kunne gøre en forskel, en forskel, som man faktisk har lovet de vælgere, som sidste gang stemte på partiet. Nu må de vælgere da forstå, at her står partiet og kan gøre en forskel, og så vender man dem ryggen, så svigter man asylsøgerne, så svigter man alle principper af taktiske årsager. Jeg siger bare: Velbekomme!

Kl. 14:06

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 14:06

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg vil sige, at jeg sover roligt, hvis det er hr. Jørgen Poulsen, der skal være overdommer over, om jeg og Liberal Alliance svigter eventuelle vælgere. Det lader jeg mig overhovedet ikke anfægte af et eneste sekund.

Vi beklager, men fordi Det Radikale Venstre laver en forespørgselsdebat, behøver det jo ikke betyde, at vi skal stemme med Det Radikale Venstre om et forslag, som Det Radikale Venstre på forhånd vidste at vi ikke var tilhængere af.

Man vil gerne hjælpe børnene. Det vil vi også, men det er vigtigt, at det at have børn ikke bliver en bagindgang til at få asyl i Danmark; det er også vigtigt. Og derfor er der to modsatrettede hensyn. Det accepterer vi, fordi vi både er interesserede i, at børn bliver behandlet ordentligt, og at Danmark ikke bliver overrendt af folk, der har lyst til at opholde sig i Danmark uden at have ret til det. Begge de hensyn er vigtige for os. Det har vi en politisk uenighed om, og derfor bliver vi heller ikke enige i dag.

Kl. 14:08

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Det var slut på ordførerrækken, og vi går nu over til integrationsministeren.

Kl. 14:08

Integrationsministeren (Søren Pind):

Det er jo kutyme, at man kvitterer for debatten. Jeg synes imidlertid, at man med en vis føje kan spørge sig selv, hvad nyt der er kommet ud af den. Realiteten er den, at oppositionen mener, at alle flygtninge, der kommer til Danmark med børn, selv skal have lov til at bestemme, om de vil blive i Danmark eller ej. Men det vil oppositionen ikke vedkende sig.

Realiteten er den, at Det Radikale Venstre viderefører sin stolte tradition fra palæstinensærloven over den radikale undervisningsminister, der i sin tid fremsatte Tvindloven, den grundlovsstridige Tvindlov, til, at man i dag ikke anser loven for at være noget som helst vigtigt. Her handler det i stedet om på tværs af loven at understøtte folks ret til at tage sig selv til rette. Og det vil man heller ikke være ved.

Så handler det om et parti, Liberal Alliance, som på fornuftig vis søger indflydelse og prøver på at påvirke beslutningen i en retning. Her vil jeg gerne kvittere og sige, at vi jo må snakke om tingene. Jeg vil ikke love noget, det kan jeg ikke, men en samtale tager jeg altid gerne, for som det har været udgangspunktet for mit virke fra dag et: Ord betyder noget, at udveksle ord kan man altid.

Derfor er det svært at sige, hvad nyt det her har bibragt; måske klarhed, måske egentlig klarhed – egentlig klarhed over, at også på dette felt udstilles det igen, at oppositionen ikke har begrebet et klap af den integrations- og udlændingedebat, der har fundet sted i Danmark i 20 år. Der er måske i virkeligheden udmærket – udmærket for den politiske debat – men personligt finder jeg det dog en anelse forstemmende.

Det er forstemmende, at spørgsmålet om det personlige ansvar fuldstændig er forsvundet ud af Det Radikale Venstres forståelse for, hvordan man bedriver politik. Og når det bliver sagt, at det er forældrene, der her tager børnene som gidsler, så er sandheden den, at det gør store dele af oppositionen også i en kamp for at prøve på at føre sig frem som de rigtige venner af sand humanisme og i virkeligheden i et klodset forsøg på at gøre sig til bedre mennesker for derved at få adgang til regeringskontorerne.

Jeg tager det til efterretning. Jeg havde egentlig håbet, at vi var nået længere. Det er vi ikke, og sådan er det. Det er jo ikke noget, jeg kan gøre noget ved, det må jeg tage til efterretning.

Kl. 14:11

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er et par korte bemærkninger, den første fra fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:11

Margrethe Vestager (RV):

Det er så ærgerligt, at vi har det her med 1 minut og 1 minut, for der er virkelig mange ting i ministerens selvforsvar, som er værd at diskutere. Jeg tror, at de, som lytter til ministeren, har den samme oplevelse som jeg: at ministeren gemmer sig, gemmer sig bag et fuldstændig forsludret, om end ophøjet, angreb på alt, hvad der er passeret i udlændingedebatten de sidste 20 år, i stedet for at forholde sig til det, der er forespørgsels emne:

Hvad vil regeringen gøre for at sikre, at de børn, som bor i danske asylcentre, ikke bliver ramt af de fuldstændig åbenlyse, akutte risici for psykisk belastning, for psykisk sygdom, som tilfældet er i dag?

For jeg tror, ministeren overser det ansvar, som man har, fordi børn er børn, uanset om man er enig eller uenig i deres forældres dispositioner.

Kl. 14:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 14:12

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jeg er sådan set meget enig i, at det afgørende hensyn her må være barnets tarv. Men spørgsmålet er, hvordan man bedst varetager den tarv. Jeg hører intet forslag fra Det Radikale Venstre til, hvordan man skal forholde sig til, at forældrene groft tilsidesætter præcis det hensyn. Tværtimod hører jeg, at Det Radikale Venstre vil belønne forældrene. Det forekommer mig at være modsatrettet, og på længere sigt vil jeg godt sætte et alvorligt spørgsmålstegn ved, om det på nogen måde skulle understøtte barnets tarv.

Så jeg gemmer mig overhovedet ikke. Som en kendt amerikansk general sagde: Retreat? Hell, no! We are attacking backwards. Jeg står her, og jeg står inde for, at regeringen har forsøgt at opnå en lang række fremskridt inden for det her område. Jeg står inde for, at regeringen har fremskyndet sagsbehandlingstiden, og jeg står inde for, at der har været aftaler, hvormed man har forbedret børnenes vilkår, så de hører til blandt de bedste i Europa. Hvad mere vil Det Radikale Venstre have?

Kl. 14:14

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Margrethe Vestager.

Kl. 14:14

Margrethe Vestager (RV):

Det er så enkelt, at det nok er langt, langt under ministerens niveau at sætte sig ind i det, langt under ministerens niveau. Det er i al sin gribende enkelthed, at familierne har mulighed for at have et almindeligt hverdagsliv, og at børnene får en uddannelse, indtil familien udrejses.

For det er sandsynligt, og det er dokumenteret i undersøgelsen af de familier, som bor uden for centrene – de 16 familier, som tog imod tilbuddet – i bogen »Asylbørn i Danmark – En barndom i undtagelsestilstand«, at det gør en positiv forskel. Det er ikke særlig svært, det er ikke særlig ophøjet, det er ikke særlig selvfyldt, men jeg er klar over, at det er langt, langt under ministerens niveau.

Kl. 14:14

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 14:14

Integrationsministeren (Søren Pind):

Nu kan jeg ikke forestille mig med den ophøjede tilgang, som den radikale partileder har til politik, at jeg kan have en tilgang, hvor min værdighed kan være over noget, som er tilgængeligt for fru Margrethe Vestager.

Jeg vil sige, at det afgørende her jo er, at der er tilvejebragt lovgivning, således at mennesker, som efter 1½ år er afviste asylansøgere, men ikke kan rejse hjem, kan få midlertidig opholdstilladelse. Så det er jo sådan, at mennesker, som ikke sætter sig op imod dansk lovgivning, kan få den tilgængelighed, som fru Margrethe Vestager ønsker.

Men det, fru Margrethe Vestager gør også på det her område, ligesom man gør på andre områder i retspolitikken, er at forsvare folk, der bryder dansk lov. Fred være med det, det er en afgørende forskel på regeringen og Det Radikale Venstre.

Kl. 14:15

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så er det fru Astrid Krag.

Kl. 14:15

Astrid Krag (SF):

Jeg må sige – og det er jeg selvfølgelig ked af at skulle sige her i min første forespørgselsdebat med den nye minister – at det var en skuffende opsamling for mig. Det var en samling irrelevante angreb og referencer til en debat, der har varet i tre årtier. Det havde ikke meget at gøre med debatten, vi har haft her i salen, og det havde ikke meget at gøre med den forespørgselstekst, vi har foran os.

Derfor bliver jeg nødt til at gribe fat i et spørgsmål, som ministeren selv rejste, da han første gang havde ordet, og som jeg ikke har haft lejlighed til at svare på. Ministeren spurgte: Kan vi ikke være enige om, at problemerne ikke skyldes de indkvarteringsmæssige rammer? Og dertil må jeg bare sige: Nej, det kan vi ikke blive enige om. Det kan vi lige præcis ikke blive enige om, for det, man trods alt opnåede med den utilstrækkelige aftale, man lavede oven på valget i 2007, var at lade 16 familier flytte ud af centrene, og vi har nu evidens for – dansk Røde Kors, som man besynger så højt, både fra min side og fra Venstres side, har i deres asylafdeling lavet en undersøgelse, der viser det – at hver eneste af de her familier har haft gavn af det, hvert eneste barn har fået en tryggere opvækst. Og tendensen

er tydelig: Udgifterne til sundhed, medicinforbrug osv. er faldet. Tendensen er tydelig: Deltagelsen i uddannelse og andet er stigende.

Når vi nu har så tydelige tegn på, at det, man gjorde, var rigtigt, men for lidt, hvorfor vil ministeren så i dag ikke være med til at sige: Det udvider vi, så vi kommer det her problem til livs?

Kl. 14:17

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:17

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jamen altså, det, der står i det forslag til vedtagelse, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti er blevet enige om, er jo også, at man vil foretage en revision. Og så må man jo se på det i den sammenhæng. Men mit problem er sådan set oppositionens grundlæggende andragende, for man hyller sig i andre gevandter end dem, der er de rigtige. Og som jeg ser det, er det sådan, at det, oppositionen egentlig åbner for, og som også hr. Simon Emil Ammitzbøll var inde på, er, at hvis man kommer til Danmark med barn, eller får et barn, og er afvist asylansøger, så giver det adgang til Danmark. Så blæser man på lands lov og ret, og den tilgang kan man godt have til demokrati. Jeg synes, det er en misforståelse af, hvad folkestyre og retsstat bygger på, og det er i hvert fald ikke noget, jeg har et ønske om at medvirke til.

Kl. 14:18

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Astrid Krag.

Kl. 14:18

Astrid Krag (SF):

Jamen den vedtagelsestekst, der er lagt frem, står jo i klar kontrast til den virkelighed, som debatten her i dag har åbenbaret, nemlig at der ikke er enighed blandt regeringen og regeringens støttepartier, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, om at ville forbedre det her. Det tegnede sig sådan for en 1½-månedes tid siden i mediernes, men debatten i dag har jo i al sin sørgelighed vist, at vi har Dansk Folkeparti, der står fast på ikke at ville lave forbedringer, og Liberal Alliance, som så ydmygt håber at kunne få det igennem alligevel.

Så ministeren kommer jo ikke langt ved at henvise til en meget ukonkret vedtagelsestekst. Jeg kan ikke konkludere andet i dag, end at man gav nogle løfter fra Liberal Alliances side, som man ikke kommer til at kunne leve op til, og nu køber man sig så tid. For jeg kan jo godt se, hvordan Tinget arbejder, og jeg ved også godt, hvornår vi har et kommende folketingsvalg foran os, og derfor må jeg bare konkludere, at i stedet for at vi i dag sørger for, at der kan komme handling, så vi hjælper de her børn nu i stedet for at se dem blive mere syge og pådrage sig lidelser, der i højere grad vil blive permanente, bliver de endnu en gang gjort til genstand for debat i den valgkamp, som vi så trods alt må håbe kommer meget snart, så vi kan få en afklaring af, om der skal handling til eller ej.

Kl. 14:19

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:19

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jeg har jo lidt vanskeligt ved at konstatere, hvor langt væk oppositionens valgkamp er. Jeg synes, den føres lystigt. Og hvis fru Astrid Krag er bekendt med valgdatoen, så hører jeg gerne derom. Det ville overraske mig en anelse.

Jeg må også sige, at med al respekt tror jeg ikke, at jeg vil ligge under for fru Astrid Krag's definition af virkeligheden, og slet ikke

beskrivelsen af, hvordan samarbejdet fungerer imellem partierne i regeringens parlamentariske grundlag. Det tror jeg sådan set at regeringens parlamentariske grundlag og regeringen er bedst til selv at beskrive.

Kl. 14:20

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:20

Morten Østergaard (RV):

Jeg kan godt forstå, at det er en selvtillfreds minister, der indtager talerstolen, for det er jo endnu en gang lykkedes at lokke Liberal Alliance til at skrive under på en blankocheck i stedet for at skabe politik i Folketingssalen, hvilket den jo egentlig er skabt til.

Det, jeg egentlig synes er det mest kendetegnende ved det, ministeren siger, er ligegyldighed. Det er en ligegyldighed med de børn, som det drejer sig om. Det er en ligegyldighed over for den beskedne gruppe børn – dette egentlige lille problem – der aldrig har oplevet andet end livet i et dansk asylcenter, aldrig har prøvet at bo uden for hegnet. Det er det ansvar, som ministeren ikke ønsker at tage.

Der er en løsning, som ligger lige på hånden, fordi man med stor succes har prøvet at gøre noget ved det for en lille gruppe, men det ansvar vil man ikke tage. Derfor spørger jeg bare ministeren: Hvor længe skal de børn blive boende i centrene, hvis det ikke er muligt at sende dem hjem? Hvor mange år er acceptabelt for integrationsministeren, for regeringen, for Venstre og Konservative?

Kl. 14:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:21

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jeg ved ikke, om jeg skal tage udtrykket selvtillfredshed som en ros eller ris. Jeg bliver lidt i tvivl, når jeg kender til Det Radikale Venstres selvforståelse. Jeg vil sige, at jeg næppe kan konkurrere. I forhold til det at skabe politik har jeg også forstået, at Det Radikale Venstres definition på at skabe politik er, at Det Radikale Venstre får ret. Deri er jeg ikke enig.

Jeg kan også forstå, at man anser lovgivning for at være tilfældig, og at man sådan set er ligeglad med den problemstilling, der består i, at man skaber mulighed for at folk tager sig selv til rette. Man er også ligeglad med det personlige ansvar. Regeringen har i en lang række tilfælde forbedret vilkårene og søgt at gøre det her så godt som muligt, så vi, når det sammenlignes på europæisk plan, ligger i top. Men der er bare ingen grænser for Det Radikale Venstres ønsker på det her felt, og der må jeg sige, at vi kan ikke honorere det, når det problem opstår, at folk i virkeligheden ved at have børn selv kan bestemme, om de vil opholde sig i Danmark eller ej – i modstrid med lovgivningen.

Kl. 14:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Morten Østergaard.

Kl. 14:22

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, at den kommentar fra integrationsministeren bevidner, at der er tale om ligegyldighed, for han nægter at forholde sig til de børn, det drejer sig om. Det er de børn, som sundhedsvidenskaben har påvist tager skade af at opholde sig i det system, som integrationsministeren i dag ikke vil forpligte sig til at lave om. Det er det ansvar, han må tage. Det står i konventionerne, og jeg mener også, at det ligger helt åbent, at man politisk også må tage ansvar, for uanset

hvad man mener om deres forældre, har børnene ikke bedt om at blive asylansøgere, og det er jo dem, der tager skade af opholdet.

Der er 17 børn i alderen fra 5 år til 14 år i asylcentre, der formodes at være født der. Integrationsministeren har ikke noget som helst nyt at bringe til torvs i forhold til dem, og derfor står vi jo bare tilbage med et indtryk af, at man er ligeglad med, at de tager skade af centeropholdet, at man er ligeglad med, at man kunne gøre noget, hvis man ville. Venstre havde engang et slogan, der hed mennesket før systemet, men hver gang det handler om asylpolitik, er det systemet, systemet og systemet, der vinder, og mennesket, og i det her tilfælde de små mennesker, der taber.

Kl. 14:23

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:23

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jeg ved ikke, om Det Radikale Venstre havde forventet, at der skulle være noget nyt, fordi man rejser en forespørgselsdebat. Jeg ved godt apropos selvforståelse, at det selvfølgelig må være sådan, men sådan behøver tingene jo altså ikke nødvendigvis at være.

Jeg må igen minde om, at det, hr. Morten Østergaard kalder lige-gyldighed, for andre er udtryk for, at nogle mennesker sætter sig op mod dansk lov og ret. Og jeg har forstået, at det mener Det Radikale Venstre er ligegyldigt, men det mener vi ikke. Vi mener sådan set, at folkestyret og demokratiet lever og ånder af, at folk lever op til landets love. Og jeg savner stadig et svar på fra Det Radikale Venstre: Hvad er det, man vil gøre med de forældre, som i virkeligheden bruger deres børn i den her sammenhæng, som de gør? For regeringens vedkommende er det i det mindste lykkedes at sætte sagsbehandlings-tiden væsentligt ned. Det er lykkedes at få langt færre børn til at være i den situation, som hr. Morten Østergaard beskriver. Jeg forstår, at alt det er ligegyldighed. Det synes jeg er flotte ord.

Kl. 14:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det fru Maja Panduro.

Kl. 14:24

Maja Panduro (S):

Jeg har egentlig nogle meget faktuelle spørgsmål til ministeren, og jeg skal beklage, hvis jeg ikke hørte ministeren sige noget om det i sin indledende tale. Men med hensyn til den her revision, som man nu vil foretage – evalueringen af systemet, som det er nu, med, at man lader børnefamilierne flytte ud, og som jo virker, som om det giver nogle virkelig gode resultater – hvordan er tidsperspektiverne for den? Hvornår forventer man at den skal ligge klar, så man kan gå til handling?

Dernæst: Har ministeren en holdning til, et ønske om, at flere af de her børnefamilier skal kunne flytte ud? Er det noget, som ministeren selv går ind for? Vi kunne jo bl.a. i dagspressen for nogle måneder siden se, at det gjorde ministerens forgænger sådan set, for så snart Dansk Folkeparti åbnede op, var hun meget, meget interesseret i at snakke om det her. Men hvordan forholder den nye minister sig til det?

Kl. 14:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:25

Integrationsministeren (Søren Pind):

I forhold til tidsrammen har jeg ikke nogen endegyldig dato, men det er klart, at det ikke er noget, som jeg finder bør være langvarigt.

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt forældrene, nogle af forældrene eller alle forældrene, skal have mulighed for at flytte ud, så mener jeg principielt, at de pågældende er afviste asylansøgere og derfor bør foretage den hjemrejse, som følger af dansk lovgivning. Det er min umiddelbare tilgang til det spørgsmål.

Kl. 14:26

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Maja Panduro.

Kl. 14:26

Maja Panduro (S):

Jeg glad er for, at ministeren ikke mener, at den her evalueringsproces bør være langvarig; det er jeg meget enig i. Jeg synes jo, at det vigtigste er, at vi snart kommer i gang med at kunne gøre noget for de her børn, men hvis ministeren kunne komme bare en tak nærmere ind på, hvordan han definerer ordet langvarig, så ville jeg sætte rigtig stor pris på det.

Det andet spørgsmål er om noget, som vi jo har oplevet i dag, og som er ganske interessant at følge, synes jeg, for det betyder noget for, hvornår vi kan forvente, at der rent faktisk sker en forbedring, og det er om, hvad der foregår mellem ministerens allierede: Dansk Folkeparti og Liberal Alliance. Dansk Folkeparti siger, at det er godt, som det er, med 3 år, det skal ikke være mindre, og Liberal Alliance siger 18 måneder. Skal jeg så forstå ministerens svar på mit spørgsmål før sådan, at ministeren er enig med Dansk Folkeparti, altså at ministeren også mener, at der ikke skal være flere familier, som kan få lov til at bo uden for asylcentre, heller ikke selv om en undersøgelse viser, at det faktisk er til gavn både for dem og samfundet?

Kl. 14:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:27

Integrationsministeren (Søren Pind):

Det glæder mig sådan set meget, at oppositionens største parti betegner regeringens støttepartier som de allierede. Det sætter jeg selv stor pris på. Det vil jeg gerne takke for, det er en udmærket betegnelse.

Med hensyn til tid vil jeg sige, at det jo igen sådan set udmærket illustrerer, at for oppositionen er det her først og fremmest et politisk spil, hvor man jo gerne vil have en dato, så man kan presse Liberal Alliance i den ene eller den anden retning. Det deltager jeg ikke i. Jeg sætter ikke nogen dato på for det arbejde.

Med hensyn til de politiske forskelle imellem Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, som jeg ikke tror man behøver at være dr.polit. eller dr.scient.pol. for at kunne studere, så tror jeg, jeg vil afholde mig fra i Folketingets sådan offentlige rum at diskutere det nærmere. Det foretrækker jeg egentlig at tale med parterne om selv.

Kl. 14:28

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Så er det fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 14:28

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Hvor mange år mener ministeren det rimeligt at børn bor i et asylcenter?

Kl. 14:28

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 14:28

Integrationsministeren (Søren Pind):

Det er jo sådan, at der heldigvis nu er lovgivning i modsætning til, hvad fru Johanne Schmidt-Nielsen sagde fra den her talerstol, og så kan man jo alt efter temperament kalde tingene ved det rette navn. Efter 1½ år har forældre, som er afviste asylansøgere, men som af den ene eller anden årsag ikke kan rejse hjem, mulighed for at få midlertidig opholdstilladelse. Det er den sikkerhedsventil, der sikrer, at for dem, der vil og kan, har vi en ordentlig situation her.

Hvor lang tid er det rimeligt børn sidder i asylcentre? Ja, hvis det er en rimelighedsbetragtning, man gør sig, vil jeg sige, at det eneste rimelige er så kort tid som overhovedet muligt, så børnene lider så lidt skade som muligt, hvis man forudsætter, at de lider skade. Problemet er bare, som hr. Simon Emil Ammitzbøll så udmærket redegjorde for, at der desværre er modstående hensyn.

Kl. 14:29

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 14:30

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Problemet er jo bare, vil jeg sige til ministeren, at børnene ikke har indflydelse på, om deres forældre vurderes som samarbejdende af de danske myndigheder. Jeg går ud fra, ministeren er enig med mig i, at ministeren har ansvaret for alle børn i Danmark, også børn i asylsøgende familier. Det er jo ikke godt nok at sige, at for de børn, hvis forældre samarbejder, er der den her 18-måneders-regel. Hvad med alle de børn, hvis forældre ikke samarbejder? Er der nogen som helst øvre grænse for dem for ministeren, eller er det lige meget med dem?

Kl. 14:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 14:30

Integrationsministeren (Søren Pind):

Jeg bruger ikke som andre udtrykkene lige meget eller selvtilfreds eller ligegyldigt løsagtigt. Jeg savner faktisk et svar fra oppositionen på, hvad det egentlig er, man mener vi skal gøre ved de forældre – ikke for dem. For jeg har forstået, at dele af oppositionen mener, at man ligefrem skal gøre noget for at belønne, at man krænker dansk lovgivning. Det har jeg forstået, men er der nogen, der ønsker at gøre noget ved forældrene, så hører jeg det gerne, fordi jeg sådan set mangler nogle gode bud. Så hvis oppositionen har det, så hører jeg det gerne.

Kl. 14:31

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Så siger vi tak til ministeren. Der er ikke flere, der har stillet spørgsmål til ministeren, men fru Margrethe Vestager vil gerne op i anden runde – og det må også være som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 14:31

(Ordfører for forespørgerne)

Margrethe Vestager (RV):

Tak, formand.

Jeg synes, det er vigtigt at afslutte debatten med det, debatten skulle handle om. Specielt efter ministerens fordomme, forudsigelse og mytedannelse om oppositionens partier og Det Radikale Venstre i særdeleshed synes jeg det er vigtigt at holde fast i, at den her debat handler om børns vilkår. Den handler endda om de mest udsatte børns vilkår i Danmark.

Debatten har vist en ting, som jeg også sagde indledningsvis, nemlig at VKO ikke holder på nogen. Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har gjort det fuldstændig klart, hvor stolt man er af den effektive tvangshjemsendelse. Så der er ingen tvivl om, at de afviste asylansøgere, som opholder sig i Danmark, gør det, fordi de ikke kan tvangshjemsendes.

Det spørgsmål, som ministeren så har gjort sig en del til af, er: Hvad skal vi så gøre mod de forældre, som ikke udrejser? VKO har selv givet svaret på, hvad der er tingenes tilstand i dag, for det, man gør mod dem, er, at man fastholder dem i en situation, der er akut skadelig for deres børn. Det er det, man gør mod dem. Hvis man er imod det – synes så ministeren – er man selvophøjet, selvgod, humanistisk indstillet.

Der er i hvert fald en ting, jeg vil give ministeren: Ja, man er humanistisk indstillet. Man er indstillet på at sørge for, at de mest udsatte mennesker i det her land, nemlig afviste asylansøgere børn, får rimelige vilkår. Men jeg synes ikke, det er i orden at straffe børnene for, at deres forældre tager beslutninger, som man er uenig i. For børn er børn. Lang tid før vi når de internationale konventioner, eller hvad vi ellers har forpligtet os til, så er børn børn, og vi har et ansvar for dem uanset deres forældres dispositioner. Derfor har vi et ansvar for dem, og det ansvar er det største tænkelige mindretal i det danske Folketing klar til at tage.

Det er tankevækkende, at Venstre, Konservative og Liberal Alliance gemmer sig bag, at man vil lave en vurdering. Den bog, som har været nævnt flere gange i dag, »Asylbørn i Danmark – en barn- dom i undtagelsestilstand«, er en klar dokumentation af, at familierne, at børnene får en bedre hverdag, får færre psykiske lidelser, mindre behov for at trække på sundhedsvæsenet, når de bor selv, når de under uddannelse.

Der er viden. Det, vi savner, er handling. For det er rigtigt, at ord kan skabe meget. De kan også skabe en fuldstændig fordrejet virkelighed, som kan aflede opmærksomheden fra, at vi har et ansvar for børn, der befinder sig i Danmark, uanset hvad vi mener om deres forældres dispositioner. Og det ansvar løfter vi ikke med ord, det løfter vi med handling. Den mulighed har flertallet i Folketinget forpasset i dag. Det kan jeg kun beklage.

Kl. 14:35

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen slut- tet.

Afstemningen om forslagene til vedtagelse vil som nævnt først finde sted tirsdag den 22. marts.

Kl. 14:35

Meddelelser fra formanden**Den fg. formand** (Bent Bøgsted):

Jeg skal hermed meddele, at medlem af Folketinget Per Ørum Jørgensen (KD), har meddelt mig, at han ønsker at tage følgende forespørgsel til miljøministeren tilbage: »Hvad vil regeringen gøre for at standse affolkningen af landdistrikterne?«. Det er forespørgsel nr. F 20.

Forespørgslen er hermed bortfaldet.

Jeg skal hermed udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 17.00 med henblik på fremsættelse af forslag.

Mødet er udsat til kl. 17.00.

:

Mødet er udsat. (Kl. 14:35).

Kl. 17:00

Meddelelser fra formanden

Formanden :

Mødet er genoptaget.

Udenrigsministeren (Lene Espersen) meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Beslutningsforslag nr. B 89 (Forslag til folketingsbeslutning om et dansk militært bidrag til en international militær indsats i Libyen).

Forslaget er omdelt til medlemmerne i papirudgave og er samtidig optaget på Folketingets hjemmeside.

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 17.15 med følgende dagsorden:

Eventuelt: 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 89 om et dansk militært bidrag til en international militær indsats i Libyen.

:

Mødet er hævet. (Kl. 17:00).
